

ပန်းသီချင်း

BURMESE
CLASSIC

မိုးသည်းညှင်းဆီ

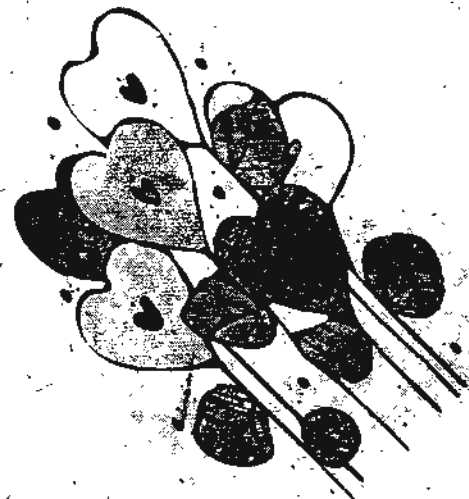
design : bo bo hoon

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၁၄၀၅၀၄
 မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၉၂၃၀၅၀၈
 ပုံနှိပ်ခြင်း ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

အုပ်စု - ၅၀၀
 တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
 အပုံးဒီဇိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
 ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၁၂)
 စံပယ်အောင်ဆက်
 ၁၃၊ ၁၀၇လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
 ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
 (မြ-၀၃၇၅၁)
 အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပန်းသီခိုင်

မိုးသည်းညနင်းဆီ

ကလေးစာပေ

BURMESE
CLASSIC

ဦးမျိုးအောင်က တကူးတက ကားပေါ်တင်ပြီး သယ်ယူ
 ထာခဲ့သော လက်ဆောင်ခြင်းကို မှန်စားပြုရည်ပေါ် ဖြည်းဖြည်းချ
 ရင်း ဧည့်ခန်းကို ဝေကြည့်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ
 တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဦးဦး ...ခဏလောက်စောင့်ပါနော်” ဟု ချာတိတ်မ
 သေးသေးလေးက လာပြောပြီး အအေးဖန်ခွက်ရှည်မျောမျောကလေး
 ကို သူ့ရှေ့ချပေးသည်။

“သောက်ပါဦးရှင်”

“အေး ...အေး ထားခဲ့”

ဦးမျိုးအောင်က စတော်ဘယ်ရီသီးလေးတွေ မျောနေသော အအေးဖန်ခွက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိသည်။

ဒါက ဒေါ်မမလတ်၏ သီးသန့်လက်ရာ။

စတော်ဘယ်ရီသီးပေါ်ချိန်ဆို ဒေါ်မမလတ်တို့ အိမ်လာ တိုင်း အမြဲသောက်ရသည်။ သကြားရေနှင့် ဒေါ်မမလတ်ကိုယ်တိုင် ဖျော်စပ်ထားသော သီးသန့်လက်ရာတစ်ခပ်ပါ။ ထိုစတော်ဘယ်ရီ အချိုရည်ကို မိတ်ဆွေအားလုံး အထူးတလည်နှစ်ခြိုက်အားပေး စွဲလမ်းချီးကျူးကြပါသည်။

ဒေါ်မမလတ်၏ စတော်ဘယ်ရီသီးဖျော်ရည်၊

ဒေါ်မမကြီး၏ သီးစုံထောပတ်ထမင်းနှင့်

ဒေါ်မမလေး၏ ရေနွေးကြမ်းသည် အသိုင်းအဝိုင်း ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေတွေကြားထဲမှာ ကျော်ကြားလူကြိုက်များလှပါသည်။ အပျို ကြီးတွေပီပီ လက်ရာတစ်မျိုးစီ ကောင်းလှ၏။

ဦးမျိုးအောင်ကတော့ ဒေါ်မမလတ်ကို ခွဲကြီးကြီးနှင့် ပိုးပန်း

ခွဲပြီး ခွံ့နိမ့်လက်လျှော့ခဲ့ရတာ အားလုံးအသိ။

အခုဆို ဦးမျိုးအောင်၏ သမီးပင် အိမ်ရှယ်ရောက်ခဲ့ပြီ။

“အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ၊ စောင့်နေရတာကြာပြီလား”

သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းကလေးက ရင်အေးစရာ အရင်ဦး ဆုံး မွေးပျံလာပြီး ဒေါ်မမလတ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ရင်ဆွေအင်္ကျီ ပွပွနှင့် သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်ကလေးစီးကာ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် ကျက်သရေရှိရှိ အေးချမ်းသောအလှနှင့် ယဉ်လှပါသည်။

“မကြာသေးပါဘူး”

“အအေးသောက်ဦးလေ”

ဒေါ်မမလတ်က ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်က ကောက်ယူပြီး လက်ထဲအရောက်ပေးကာ ဆိုလာ၏။

ဦးမျိုးအောင်က လှမ်းယူပြီး တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်သည်။

“ကောင်းရဲ့လား”

“အရမ်းကောင်းတစပေါ့”

ဒေါ်မမလတ်က ဖွဖွပြုံးသည်။

“ဪ... ဒါတွေက ဘာလို့ယူလာတာလဲ”

လက်ဆောင်ခြင်းကိုကြည့်ကာ မေး၏။

“စားစေချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“အလကား ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး”

ငြင်းမြဲအတိုင်း ဒေါ်မမလတ်က ငြင်းသည်။

“ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူးဗျာ၊ ယူလိုက်ပါ”

သူက ထုံးစံအတိုင်း မရအရပေးစမြဲ။

“ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

ဦးမျိုးအောင်က သိချင်စိတ်နှင့် မေးမိသည်။

“အင်း”

ဒေါ်မမလတ်က တစ်ချက်ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးသည်။

“ဒီလိုလေ”

ဦးမျိုးအောင်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဦးမျိုးအောင်သမီးလေးနဲ့

ကျွန်မတို့သားလေးကို ပေးစားချင်တာပဲ။ ဦးမျိုးအောင် သဘောတူ

ရင်ပေါ့”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ဦးမျိုးအောင်က မျက်နှာပူသွား၏။ ကိုယ်ကသမီးရှင် ဧဟုတ်လား။ ဒေါ်မမလတ်က မကွေ့မဝိုက် တဲ့တိုးကြီးတောင်းရမ်း လာတော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတာအမှန်။

“သမီးလေး သဘောက ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

“ဒါကတော့ ဦးမျိုးအောင်အပိုင်းပဲလေ၊ မေးမြန်းကြည့် ပေါ့၊ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိမရှိ”

“အင်း”

“ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကတော့ သဘောတူတယ်၊ ဦးမျိုး အောင်ရဲ့သမီးလေးက လိမ္မာတယ်၊ အရည်အချင်းလည်းရှိတယ်၊ လှလည်းလှတယ်၊ ပြီးတော့ မျိုးရိုးကောင်းဆိုတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက် ယှက် အသိုင်းအဝိုင်းထဲလည်း မရောက်စေချင်ဘူး”

“ဒါပေါ့”

“ကျွန်မတို့က ရှေးဆန်တဲ့အပျိုကြီးတွေ ဆိုပေမယ့် လူငယ်

တွေကို တစ္ဆေထိုး မလုပ်ပါဘူး။ သူတို့ချင်း သင့်မြတ်မှ ပြေလည် မှ စိစဉ်ပေးချင်တာပါ။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဒေါ်မမလတ်က ဦးမျိုးအောင်ကိုကြည့်ပြီး မေးလာ၏။

“ဦးမျိုးအောင်ကရော ကျွန်မတို့ရဲ့သားလေးကို ကျေနပ်မှု ရှိရဲ့လား၊ သဘောကျရဲ့လား”

သည်မေးခွန်းက ဖြေရခက်သည်။

ဒေါ်မမကြီး၊ ဒေါ်မမလတ်၊ ဒေါ်မမလေးတို့၏ မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံဘဲ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခင်ခြင်းနှင့် ကြီးပြင်းလာသော ‘မင်းလှလင်’သည် အင်မတန် တည်ကြည်ခန့် ညားပြီး ဘယ်သမီးရှင်မျိုးမှ ခေါင်းမခါချင်အောင် ပြည့်စုံလွန်းသူ တစ်ယောက်ပါ။

သို့ပါသော်လည်း သားအဖချင်း ပွင့်လင်းစွာဆက်ဆံပြီး သူငယ်ချင်းလိုနေကြသော ဦးမျိုးအောင်နှင့် သမီးလေးမှာ တင်းကြပ် သော စည်းကမ်းနှင့် ချုပ်ချယ်မှုလုံးဝမရှိ။

ခြင်ပြောရမယ်ဆိုလျှင် ဒေါ်မမလတ်တို့နှင့် နေထိုင်ပုံ မတူ။ သူတို့က စည်းကမ်းကြီးလွန်းသည်။

ကိုယ့်သမီးလေးက သူတို့အိမ်မှာ သူတို့စည်းကမ်းအောက် မှာ၊ သူတို့ချုပ်ချယ်မှုကြားမှာ အနေကျဉ်းကြပ် စိတ်ညစ်သွားမလား ပူမိသည်။

မင်းလှလင်ကို ဦးမျိုးအောင်တို့အိမ် ခေါ်ဖို့တော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ ဒေါ်မမလတ်တို့က ထည့်နိုင်မှာမဟုတ်။

ဦးမျိုးအောင်က အကြောင်းသိ၊ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ။ လေကုန်ခံပြီး စကားအဖတ်တင်ခံပြီး ပြောမနေချင်ပါ။

“မောင်မင်းလှလင်ကို ကျွန်တော်က သဘောကျပါတယ်၊ သားမက်တော်ချင်ပါတယ်”

ဒေါ်မမလတ်က မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ကျေနပ်စွာပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ဦးမျိုးအောင်က ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်သဘောကျပြီး တဟဲဟဲရယ်လိုက်၏။

“အရေးကြီးတာက သမီးလေးကြိုက်ဖို့ပါပဲဗျာ”

ဒေါ်မမလတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်မပြောပြီးပြီ၊ သူတို့မကျေနပ်ရင် မစီစဉ်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဦးမျိုးအောင်က ဒေါ်မမလတ်ကို ကြည့်ကာ နည်းနည်း

တော့ နားမလည်ချင်။ ထူးဆန်းနေသည်။

မင်းလုလင်ကို ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။

သမီးရှင်တွေက မသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်မျိုး ကမ်း

လှမ်းနေကြတာ အများကြီး။ ကိုယ့်သမီးလေးကိုမှ သူတို့က

ကမ်းလှမ်းလာသည်။ ထင်မထားခဲ့ပါ။ မင်းလုလင်ကို တော်ရုံ

ကောင်မလေးနှင့် သဘောတူကြည်ဖြူမှာမဟုတ်။ အအေးအပျို့ကြီး

သုံးယောက်က ဇီဝာကြောင်လှသည်။

သမီးလေးသိသိရင် အံ့ဩဦးမှာ။ ရယ်မောဦးမှာ မြင်

ယောင်မိသည်။ ကိုယ်နှင့် ဒေါ်မမလတ်က သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့်

လည်း သမီးလေးက မင်းလုလင်ကို မတွေ့ဖူးသေးပါ။ သူတို့ချင်း တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကိုယ်ကလည်း တမင်မခေါ်သွားတာပါ။

ဒေါ်မမလတ်ကို အကြာကြီး ဝိုးပန်းခဲ့ပြီးမှ မရခဲ့တာ

ကိုယ့်ရာဇဝင်မှာ စွန်းထင်းခဲ့ပြီးသား။

အခုတစ်ခါ ကိုယ့်သမီးလေးကို သူတို့ဘုရားကလေးနှင့်

ကိုယ်ကပဲ သဘောတူကမ်းလှမ်းချင်သလိုလို အထင်ရောက်နိုင်တာ

မို့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်စေခဲ့တာပါ။

ကိုယ်က လူပြောသူပြောခံရတာ အကြောင်းမဟုတ်။ သမီး

လေးက မိန်းကလေး စွန်းထင်းမခံ။

“ဦးမျိုးအောင်က တစ်ခါမှ မခေါ်လာဖူးတော့ လတ်

တောင် မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် မမကြီးက တစ်ခါမြင်ဖူးပြီး

သဘောကျနေတာ၊ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆို”

“ပြောကြတာပါပဲဗျာ”

ကိုယ်မျက်စိထဲတော့ အမြဲမြင်နေကျမို့ မထူးဆန်းလှပါ။

“တစ်ခါလောက် ခေါ်လာခဲ့ပါလား”

“အင်း”

ခေါင်းသာညိတ်ထားမိတာ ဘယ်တော့မှ ခေါ်လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါ။ သမီးလေးကလည်း မာနကြီးသည်။ သီးသန့်စတိုင်နှင့် နေတတ်သည်။

“ကျွန်မတို့ တစ်ရက်လောက် ညစာအတူတူစားကြရ အောင်၊ ကျွန်မစီစဉ်မယ်”

“ကောင်းသလိုသာလုပ်ပေါ့”

ဦးမျိုးအောင်က မကန့်ကွက်ပါ။

ကိုယ်က ကမ်းလှမ်းတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ဘက်က လိုလားကြည့်ဖြူစွာ စတင်ဖွင့်ဟလာတာ။

သည်တစ်ခါတော့ ဦးမျိုးအောင်ကို ကံတရားက မျက်နှာ သာပေးခဲ့ပြီထင်။

ဦးမျိုးအောင်က သမီးဖြစ်သူ ရွှေခဲကို ဘယ်လိုပြောရ လေ့ဟု တွေးတောစဉ်းစားမိသည်။

တကယ်ပဲ မောင်မင်းလှလင်နှင့် သမီးရွှေခဲ လက်ထပ်ဖြစ် ခဲ့ဆိုလျှင် သူ အလွန်တရာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မည်။

မှောင်လှလင်က သူ့အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏ တစ်ဦး တည်းဖြော် သားမဟုတ်လား။

သူတို့ချင်း ဖူးစာပါမပါ မသိနိုင်သေးပါ။ ကိုယ်ကတော့ ဖူးစာမပါလျှင် ဇွတ်ဖန်တီးဖို့မလွယ်ကူဖူးဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ဖို့ ကောင်း ကောင်းသိသည်။

ကိုယ် မလတ်ကို ဘယ်လောက်မျှော်လင့်ခဲ့သလဲ။ ဘယ် လောက်စောင့်စားခဲ့သလဲ။ ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့သလဲ။ အဲဒါ တွေ ကိုယ်စိသိသည်။

“...ခါဆို ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

ဦးမျိုးအောင် နှုတ်ဆက်သည်။

နတ်ရွာအကြာကြီး ပြောင်းသွားခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်မမလတ်
အပေါ် နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းက ပြောင်းလဲမသွား၊ လျှော့ပါးမသွား
ခဲ့ပါ။ ငယ်ချစ်ဦးမို့ ရူးရူးမူးမူးပါပဲ။

“သမီးလေးကို လတ်တို့နဲ့ တွေ့ပေးပါဦး”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မမလတ်က ဟိုတုန်းကလိုပဲ ဦးမျိုးအောင်ကို ကား
ဘေးနားအရောက် ပြန်လိုက်ပို့သည်။ ကားတံခါးပိတ်ပေးသည်။
ဖော်ငယ်တုန်းက ပုံရိပ်တွေကို သူ ပြန်သတိရသည်။

သူ့ရယ်၊ မမလတ်ရယ်၊ မမလတ်၏မောင်လေး သူ
သူငယ်ချင်း သားဦးရယ်ပါ။

အဲဒီအချိန်တွေက အင်မတန်ကြည်နူးစရာ ကောင်းခဲ့တာ
အမှန်။

“ကျွန်မ ဖုန်းဆက်မယ်လေ”

ဦးမျိုးအောင်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

ဒေါ်မမကြီးနှင့် ဒေါ်မမလေးက သည်ကိစ္စကို မလတ်
အား လွှဲထားခဲ့ပုံရသည်။ မလတ်က သူ့သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။
ဒေါ်မမလတ်ပြောလျှင် ပိုအဆင်ပြေမည်ဟု ထင်ထားကြပုံပါပဲ။
ဇာကယ်လည်းပဲ ဟုတ်သည်။ သည်နေရာမှာ ကိုယ့်သမီးကို ကမ်း
လှမ်းသူက ဒေါ်မမလတ်မဟုတ်ခဲ့လျှင် ကိုယ်က အပြတ်ငြင်းချင်
ငြင်းပစ်မှာ။

အခုတော့ ကိုယ်တိုင်က သံယောဇဉ်ရှိရသူဖြစ်နေသော
အခါ ဦးမျိုးအောင် မငြင်းရက်။

သမီးလေး ရွှေခကို တိုက်တွန်းပေးရတော့မည်။

သူ့ကို သမီးလေးက ဘာတွေပြောမလဲ မသိပါ။

ဦးမျိုးအောင်တစ်ယောက်တည်း ပြူးကာနေမိတော့သည်။

x x x x

ကဏ္ဍ

၁၇

သမီး 'ရွှေခဲ' က စားလက်စ နာနတ်သီးပန်းကန်လေးကို
စားခွဲပေါ်ချပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။

“အဟင်း ...ဖေဖေက ဖေဖေကို တွေ့ချင်တာ ဘာ
စိစွဲလည်းဆိုပြီး ရင်တွေ့ခုန်နေတာပေါ့!”

“ဟာ ...မဟုတ်တာကွာ၊ ဖေဖေက ရင်ခုန်ရအောင်
ချာတိတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဖေဖေမညာနဲ့”

ရွှေခဲက သူ့ဖေဖေကို ချစ်စနိုးနှင့် စနေသည်။

“မနေ့က ဖေဖေရေမွှေးတွေ ဆွတ်တာ သမီးတွေတယ်။

ခေါင်းလိမ်းဆီတွေလည်း လိမ်းတယ်”

ဖေဖေက ရယ်နေသည်။

“ပြော ...ဒေါ်မမလတ်ကို ဖေဖေ စိတ်ဝင်စားနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား၊ မေမေမရှိတော့ ဖေဖေ ငယ်ချစ်ဦးကို ပြန်သတိရမှာ ပေါ့”

ဦးမျိုးအောင်က နူးညံ့စွာပြောသည်။

“အခုပြောတာ သမီးအကြောင်း၊ သမီးက ဘယ်လိုဆုံး ဖြတ်မှာလဲ။ မောင်မင်းလှလင်ကို လက်ခံမှာလား”

ရွှေခက ဖေဖေကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ဖြေလေ ...သမီးသဘော”

“ဖေဖေကရာ”

ရွှေခက ပြန်မေးသည်။

“ဖေဖေက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ၊ သူတို့နဲ့ အမျိုးတော် ချင်လား၊ ရွှေခကို အဲဒီလူနဲ့ သဘောတူလား”

“တူတာပေါ့”

ချက်ချင်းဖြေလာသောအခါ ရွှေခက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရွက်ကာ...

“ပြီးရောလေ ...ဖေဖေ ကြိုက်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ရွှေခ တွေ့ ကြည့်မယ်လေ၊ လှေလာမယ်၊ ရွှေခလည်း ကြိုက်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်မယ်”

ဖေဖေက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတ်၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် သမီး”

“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

“သူတို့က စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ မောင်မင်းလှလင်ကို လည်း ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ကြတယ်”

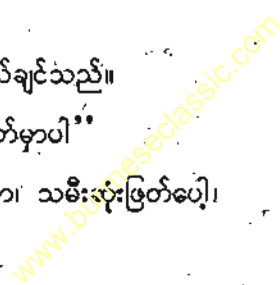
ရွှေခက ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“သမီးနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဖေဖေစိတ်ပူနေတာကို ရွှေခ ရယ်ချင်သည်။

“သမီးက လှေလာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မှာပါ”

“အေးလေ ...သမီးနဲ့ပေါင်းရမှာ၊ သမီးဆုံးဖြတ်ပေါ့၊

ဇေဇေက ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရင် ဝမ်းသာမယ်၊ ဒီလောက်
ပဲ”

“ရွှေခ သိပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ဒေါ်မလတ်ကို ဖေဖေ
က ခမည်းခမက်တော်ချင်နေတာ”

ဖေဖေကိုစပြီး တခစ်ခစ်ရယ်မိသည်။

ပန်းကန်ထဲက နာနတ်သီးစိတ်ကလေးကို ခက်ရင်းလေး
နှင့် ထိုးယူရင်း ဖေဖေကိုခွဲသည်။

“ချစ်တယ်သမီးရဲ့”

“သံပရာသီးညှစ်ထားတာကို”

ရွှေခက အားရပါးရ နှစ်ခုသုံးခုမက ဆက်တိုက်ထိုးယူ
စားရင်း ပလုပ်ပလောင်းပြော၏။

တစ်ခါတလေ ချစ်သောအရသာကို ရွှေခက ကြိုက်နှစ်
သက်သည်။ အချစ်က လျှာပေါ်မှာ စွဲနေသည်လေ။

x x x x

ရေချိုးပြီးချိန် ဆံပင်တွေ သုတ်နေသည်။ ဖုန်းက မြည်လာတော့ ကဗျာကယာ သွားကိုင်ရသည်။

“ဟဲ့လို့”

“ရွှေခ”

“ဟင် ... နှင်းဆီ”

“နှင်းဆီပျံစင်” ဆီက ဖုန်းဖြစ်နေသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ပျော်မိသည်။

“ဟယ် ... ဘယ်က ဆက်နေတာလဲဟင်”

“အိမ်ကပဲ”

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မနေ့ညက ... ရွှေခ၊ မေမေနဲ့ အပြင်ခဏသွားစရာရှိ
လို့ မနက်ဖြန်မှ လာတော့မယ်”

“အင်း”

နှင်းဆီပျိုစင်က သူပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း
သတင်းလေးဝဲပေးကာ ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားသည်။

ရွှေခက နှုတ်ခမ်းလေးစုချင်သည်။

ခုတလော နှင်းဆီ ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့်။

သူမေမေနှင့် ခရီးထွက်နေလိုက်တာ ကြာပြီ။ ဖြန်လာ
တော့လည်း ကိစ္စက မပြတ်။

ရွှေခနှင့် နှင်းဆီ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ရတယ်လို့
မရှိသေးပါ။ နှင်းဆီပျိုစင်က အချိန်မပေးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ
သည်။

နှင်းဆီနှင့်တွေ့မှ ဖေဖေပြောထားတာတွေ ပြန်ပြောပြပြီး

တိုင်ပင်ကြည့်ရဦးမည်။

အင်း * မင်းလုလင်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ရွှေခ မမြင်ဖူးသေးပါ။ တွေ့ဖူးချင်တာတော့ အမှန်။

သူ့ကို ရွှေခ သဘောကျပါ့မလား။ သူကရော ရွှေခကို

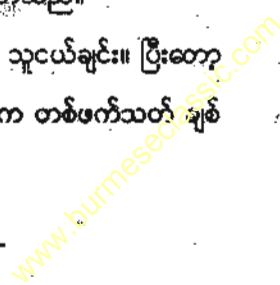
စိတ်ဝင်စားပါ့မလား။

သူ့အဒေါ် အပျိုကြီးတွေစကားကို သူက နားထောင်မှာ
လား။ ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် အဒေါ်တွေ ပေးစားတာဆို
မျက်စိမိုက်ဆုံးဖြတ်မှာလား။

သူဟာ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်။

သူ့အကြောင်းတွေကိုတော့ ရွှေခက တော်တော်များများ
သိထားသည်။ ဖေဖေက ဒေါ်မမလတ်အကြောင်းတွေ အမြဲတမ်း
ပြောပြောပြတော့ သူလည်း ပါပါလာတတ်သည်။

သူ့ဖေဖေဦးသားဦးနှင့် ဖေဖေက သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့
ဦးသားဦး၏အစ်မ ဒေါ်မမလတ်ကို ဖေဖေက တစ်ဖက်သတ် ချစ်

ကြိုက်ပိုးဝန်းခဲ့တာ။

ဒါတွေအားလုံး ရွှေခဲ သိသည်။

သူ့ရော ရွှေခဲအကြောင်းတွေ သိရဲ့လား။

ရွှေခဲကိုရော မြင်ဖူးချင်စိတ်ရှိရဲ့လား။

တစ်ခုတော့ ကျေနပ်စရာကောင်းသည်။

သူက ဘယ်ကောင်မလေးနှင့်မှ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အသံ
မထွက်။ ရည်းစားထားတာပင် မကြားမိပါ။

သူ့သတင်းဆိုး ကြားလိုက်ရလျှင် အကောင်းတွေပါပဲ။

သူက ကျောင်းသားဘဝတုန်းက စာတော်သည်။ အခု စီးပွားရေး
လုပ်တော့လည်း နာမည်ကောင်းသတင်းမွှေးသည်။

ဘာတွေဘယ်လောက်ပဲတော်တော် ရွှေခဲကလည်း အိမ်
ထောင်ရေးကို အချစ်နှင့်ပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ချင်ပါသည်။ တစ်ဦး
အပေါ်တစ်ဦး မနှစ်သက်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးမှာ သည်းခံစိတ်ရှိ
မှာမဟုတ်။ သည်းခံစိတ်သည် အချစ်ကိုမြစ်ဖျားခံသည်။ ဘဝတစ်ခု

ထို အချစ်နှင့် တည်ဆောက်မှ ပျော်ရွှင်ပြီးပြည့်စုံလိမ့်မည်။

သူကတော့ ဘယ်လိုတွေးခေါ်ယူဆသလဲ မသိပါ။ ရွှေခဲ
ထတော့ သူ့ကိုချစ်နိုင်မှ လက်ထပ်ပါမည်။

လူကြီးတွေ သဘောတူတာ တစ်ခုတည်းနှင့် လက်မထပ်
ချင်ပါ။

x x x x

ကလေးများအတွက်

“သားရေ ...မင်းလှိုင်”

“ဗျာ...ဒေါ်လေး”

“ထမင်းစားမယ် ...ဆင်းခွဲတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းပိုင်းမှာ ဒေါ်မမကြီးက မင်းလှိုင်ကို စကားမစပ်
အေးလိုက်၏။ ဒေါ်လေးနှင့် ဒေါ်လတ်က စောင့်ကြည့်နေသည်။

“သား ...သားမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား”

မင်းလှိုင်က တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ဒေါ်လေးတို့ ဘာကြားလို့လဲ”

“မကြားပါဘူး”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်သူကများ သားကို လာချွန်သွားသလဲလို့၊ ရည်းစားမရှိပါဘူး”

မင်းလှလင်က ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်သည်။

ဒေါ်မမကြီးက သံကဲပြင်းရှိက်သည်။ မင်းလှလင်ကို မြင်ရတာ မောင်လေးသားဦးကို မြင်နေရသလိုပဲ။ ပြောတာဆိုတာ နေတာထိုင်တာ၊ အဝတ်အစားဝတ်တာ၊ မျက်နှာဟန်ပန်မှုယာ၊ ရယ်သံ ပြီးတော့ အကျင့်စရိုက်ကြီးစားရိုးသားတာ အားလုံးအားလုံး တူသည်။ မိတ္တူကူးထားသလိုကိုတူတာ။

မောင်လေးသားဦးလည်း ရည်းစားရှိနေပြီလား မေးတိုင်း အစ်မတွေကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ကာ “ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဗျာ မရှိပါဘူး” ဖြေတတ်စမြဲပါ။

နောက်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ အများကြီး ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ။

ဒါတွေကို အစ်မသုံးယောက်က သင်ခန်းစာယူထားသည်။ မောင်လေးသားဦးလို အဖြစ်မခံနိုင်။

သူတို့သဘောတူကြည်ဖြူနိုင်သော ကောင်မလေးနှင့် မြန်မြန်နီးစပ်သွားစေချင်သည်။

တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ သုံးယောက်စလုံး ညီသောဆန္ဒက ဦးချိုးအောင်၏သမီးကလေးနှင့် မြန်မြန်လက်ထပ်ပေးစားချင်တာ ဖြစ်ပေ။

“တကယ်နော်သား”

“တကယ်ပါဗျာ ... စိတ်ချ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်မလေးတွေ့လာရင် ဒေါ်လေးတို့ကို အရင်ဦးဆုံး ပြောပြအသိပေးဇယ်၊ စိတ်ချ”

ဒေါ်မမလတ်နှင့် ဒေါ်မမလေးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ မောင်လေး ‘သားဦး’ အဲဒီလိုပြောတာကို

www.burmeseclassic.com

အကျွန်ုပ်ကြီးကျွန်ုပ်ကာ စိတ်ချလက်ချ ရှိလိုက်ကြတာ။ သားဦး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မင်းလှလင်က ပြောလာတော့ စိတ်မအေးနိုင်။ စိတ်မချနိုင်။ မယုံကြည်တော့ပါ။

“ရော ...ရော ဟင်းထည့်စား၊ သားကြိုက်တတ်တဲ့ ဖွန်ထုပ်ဆီပြန်”

ဒေါ်မမကြီးက ခုထက်ထိ ထမင်းပန်းကန်ထဲအရောက် ဟင်းခပ်ထည့်ပေးတုန်းပါ။ ခွဲမကျွေးရုံတမယ်ပါ။

ကိုးတန်း ဆယ်တန်းအထိ ထမင်းခွဲကျွေးခဲ့ရသော တူက လေးပါ။ မင်းလှလင် စာကျက်နေလျှင် ထမင်းကို စာကြည့်စားပွဲ နားအရောက် လိုက်ခွဲပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စာပွဲပါဘူးဗျာ”
မင်းလှလင်က ဖွန်းခက်ရင်းနှင့် ထမင်းစားရင်း ပြောလာ၏။ အဒေါ်သုံးယောက်က နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ကောင်မလေးဆို ရိုးရိုးအေးအေးလေး

သီစသိမ်မွေ့မွေ့။ ပြီးတော့ ကုဋေအပြည့်ရှိရမယ်။ ကျွန်တော့်စကား ထည်း နားထောင်ရမယ်။ အဲဒါမျိုးတွေဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူး”

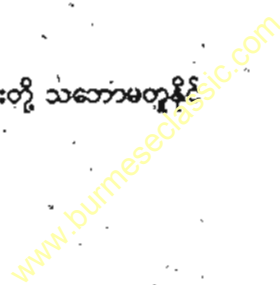
“ဒေါ်လေးတို့ ရှာပေးမယ်လေ”
ဒေါ်မမလေးက စကားစကြည့်သည်။

“ဟာ ...မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ရှင် တစ်ဖက်ကို အားနာနေရမယ်၊ ကျွန်တော်က အားနာတာနဲ့ ယူနိုင် ဗျာမဟုတ်ဘူး”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဒေါ်မမ လတ်တို့ သုံးယောက် အခက်တွေ့သွား၏။

“ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်တွေ့ရင် ပြောမယ်လေ”
မင်းလှလင်က သူတို့အစီအစဉ်ကို မသိရှာသေးပါ။
ဒေါ်မမလတ်တို့က ဦးမျိုးအောင်ကို ကမ်းလှမ်းထားခဲ့ပြီ။
စကားကျွံထားခဲ့ပြီ။

“သားက ကြိုက်ပါပြီတဲ့၊ ဒေါ်လေးတို့ သဘောမတူနိုင်

တဲ့ဟာလေး ဖြစ်နေရင်ရော”

မင်းလှလင်က တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။

“လွယ်ပါတယ်၊ သားနဲ့ပေါင်းရမှာပဲ”

သည်စကားက သူတို့သုံးယောက်ကို ရင်ပူစေသည်။ မီး
တွေကတစ်ခုကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသလို ထိတ်လန့်စေပါသည်။
မဖြစ်ပါ။ သူတို့ဘက်က နှေးလို့မဖြစ်။ လက်ဦးမှုရမှဖြစ်မည်။
မောင်လေးသားဦးတုန်းကလို ဘယ်နည်းနှင့်မှ အဖြစ်မခံနိုင်။
ဦးမျိုးအောင်၏ သမီးကလေးနှင့် မြန်မြန်စီစဉ်ပေးမှပဲဟု
စိုးရိမ်စွာတွေးမိကြပြီ။

“အဲဒါမျိုးလည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ သားက သဘောကျတဲ့
မိန်းကလေးဆို ဒေါ်လေးတို့ မကြိုက်စရာဘာမှမရှိဘူး”

မင်းလှလင်က စဉ်းစားချင်ချိန်ပြီး ပြော၏။

ဒေါ်မကြီးတို့က မင်းလှလင်ကို ဘာမှထပ်မပြော။

သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်နေသည်။

“မသိဘူးလေရာ ...သားလည်း လူပျိုကြီးဖြစ်ရင် ဖြစ်
သွားနိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

မင်းလှလင်က ရယ်မောနောက်ပြောင်နိုင်ပေမယ့် သူတို့
မရယ်နိုင်ပါ။ မောင်လေးသားဦးက အစ်မသုံးယောက်စလုံးကို
ဆန့်ကျင်ပြီး မိန်းမယူသွားခဲ့တာကို မမေ့နိုင်။

သူတို့ တစ်ခါနောက်ကျ လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

သည်တစ်ခါတော့ လုံးဝနောက်မကျစေရပါ။

ဦးမျိုးအောင်နှင့် သမီးကလေးကို မြန်မြန်ခေါ်တွေ့မှ ဖြစ်
တော့မည်လေ။

x x x x

ဟင်းနီဖုန်းလေးပြောရင်း ညင်သာစွာလျှောက်လာသော
 ကလေးမလေးကို ဒေါ်မမကြီးတို့သုံးဦးက မျက်တောင်မခတ် ကြည့်
 ထာနေမိသည်။ ကလေးမလေးက သူတို့ဆီ တည့်တည့်လျှောက်လာ
 နေတာပါ။

“ချောလိုက်တာ၊ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းမယ် မထင်ခဲ့
 ဘူး။ သားလေးနဲ့ အရမ်းလိုက်မှာပဲ”

ဒေါ်မမလေးက အရင်ဦးဆုံး ချီးမွမ်းသည်။ ဒေါ်မမလတ်
 က သဘောကျစွာ ပြုံးနေသည်။ ဦးမျိုးအောင်၏ သမီးကလေးက
 နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအလှနှင့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည်။

“ဖေဖေရယ် ...တွေ့တာတော့တွေ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရွှေခဲက ချစ်လို့ရမှ လက်ထပ်မှာနော်၊ ပြီးတော့ သူ့အဒေါ်အဖို့ ကြီးတွေက ဘာမှန်းမသိသေးဘူး၊ သမီးကို ခေါ်တွေ့တာ ဘာလုပ် ဖို့လဲ မသိဘူးနော်”

ရွှေခဲက ဖေဖေနှင့် ဖုန်းပြောနေမိသည်။ တစ်ယောက် တည်းလာရတော့ နည်းနည်းကြောက်သည်။ ဖေဖေအသံကို ဖုန်းထဲ မှာ ကြားနေရတော့ အားတက်သည်။ ကြောက်စိတ်ပြယ်သည်။ သူတို့က သုံးယောက်လာကြမှာ။ ရွှေခဲက တစ်ယောက် တည်း။

ဘာတွေအင်တာဗျူးမလို့လဲ မသိပါ။ ရင်တထိတ်ထိတ် နှင့် လာခဲ့ရတာ။ ဖေဖေကတော့ သွားတွေ့ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

ရွှေခဲက သူတို့ မင်းလုလင်ကို လက်ခံခေါင်းညိတ်သေး တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့က ကမ်းလှမ်းလို့သာ။ ရွှေခဲ မကြောက် ပါဘူးဟု အားတင်းပြီး ခေါင်းကိုမော့သည်။

အမယ်လေး ...တွေ့ပါပြီ။

ရွှေခဲကို ကြည့်နေလိုက်ကြတာ။

“ဖေဖေ ရောက်ပြီ ဒါပဲနော်” ဟု မြန်မြန်ဖုန်းချပြီး ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မျက်နှာက ထူအမ်းပြီးနေရာက ကျဉ်းကြပ်သည်။ ရွှေခဲက ဖေဖေဆန္ဒတစ်ခုကို ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တာပါ။ ပြီးတော့ ကြားထားခဲ့ဖူးတာက ဖေဖေအရှုံးကြီးရှုံးခဲ့သော သတင်းပါ။

ဒေါ်မမလတ်ကို တစ်ဖက်သတ် ပိုးပန်းခဲ့ပြီးမှ ဖေဖေ မရခဲ့တာပါပဲ။ သည်အကြောင်းက အားလုံးလိုလိုသိကြသည်။

“သမီးလေးက ရွှေခဲလား”

“ဟုတ်”

သူတို့မေးတာကို ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ဖေဖေသမီးကတော့ ဖေဖေလို မဖြစ်စေရ။ ရွှေခဲက စိတ်မ ဝင်စားဘူးဆိုတာပဲ ရှိရမည်။

မင်းလုလင်က စိတ်မဝင်စားဖူးဆိုတာ မရှိစေရ။

အဲဒါ ရွှေခမာ်ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။

“သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ရွှေခက ခေါင်းကလေးငုံကာ ပြုံးသည်။

သူတို့ဝိုင်းပြီး အကဲခတ်နေတာကို ခံနိုင်ရည်မွှေးမိပါသည်။

“သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ...သမီးကိုခေါ်တွေ့တာ”

ရွှေခက မြန်မြန်ပဲ မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီသောက် မုန့်စားရင်း ပြောကြတာပေါ့”

ရွှေခက သူတို့ရှေ့နေရတာ အနေခက်သည်။

“ဒီလိုလေ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်လေးတို့သားကလေးနဲ့ သမီးကလေး ရွှေခကို လူကြီးတွေက သဘောတူကြတယ်၊ သမီးဖေဖေ ပြောပြီးရောပေါ့”

ဒေါ်မမလေးက နီဒါန်းပျိုးစကားစပြီး ဒေါ်မမလတ်က

အရာကပြောလာသည်မှာ ...

“ဒေါ်လတ်တို့ ဖြစ်စေချင်တာက လူကြီးတွေသဘောတူ လက်ထပ်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူငယ်ချင်းလည်း မေတ္တာရှိကြ ပြောဆိုကာ ဒေါ်မမကြီးက ...

“ဒီလိုစီစဉ်ထားတယ် သမီးရဲ့” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“သားကလေး မင်းလုလင်ကိုလည်း ဒါ မင်းနဲ့သဘော တူတဲ့ ကောင်မလေး၊ မင်းလက်ခံပါလို့ မပြောချင်သေးဘူး” သူတို့က သေသေချာချာ စီမံအကွက်ချထားပါရောလား။

လူကြီးတွေမို့လို့ပေပဲ။

“လူငယ်တွေဆိုတာက ထူးထူးဆန်းဆန်းကလေးမှ ခေါင်း အရာကတာလေ”

“အဲဒါကြောင့် သမီးလေးက မင်းလုလင်ကို စိတ်ဝင်စား သလား၊ မင်းလုလင်ကရော သမီးကလေးကို သဘောကျရဲ့လား၊ သိသောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီး လေ့လာကြည့်ဖေ

ချင်တယ်”

သူတို့ဆိုလိုတာက သိက္ခမ်းရင်းနှီးဖို့ကို ရွှေခက ဖန်တီးလုပ်ယူရမည့်သဘောလား။

မဆိုးပါဘူး စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။
ရွှေခလည်း သိချင်သည်။ သိပ်သိချင်သည်။
မင်းလုလင် ...ရှင် ရွှေခကို စိတ်ဝင်စားမှာလား။
အငြင်းခဲရတဲ့လူ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး။

“လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ညမှာ သားလေးက ဒင်္ဂါ(ညနေစားပွဲ)တစ်ခု သွားစရာရှိတယ်။ အဲဒီတော့ သားလေးပြန်လာဖို့လမ်းမှာ ရွှေခကစောင့်နေပြီး အိမ်ထဲအထိ အတူတူဝင်လာဖြစ်အောင် စကားပြောဖြစ်အောင် လုပ်ပေး။ ရွှေခအကြောင်းကို ဒေါ်လေးက လုံးဝပြောမထားဘူး။ သူသိလည်း မသိဘူး။ သူဟာသူ သူ့ကိုမြင်ပြီး စွဲလမ်းနှစ်သက်သွားစေချင်တာ”

ရွှေခက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

လွယ်မယောင်ခက်၊ တိမ်မယောင်နှင့်နက်သည်။ တကယ်

မင်းလုလင်က စိတ်မဝင်စားခဲ့လျှင် ...

ဘာဆက်လုပ်ကြမှာတဲ့လဲ။

အစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်ကြမှာလား။

အဲဒီလိုသာဆို ရွှေခ နစ်နာမှာ။ ရွှေခအတွက် ထည့်တွက်

မိချီလား။

“သမီးလေးက သိပ်လှတယ်၊ သား မင်းလုလင်က

တစ်ရာမှာတစ်ရာ သဘောကျမှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ရိုးရိုးရှင်းရှင်း

စိတ်ထက်ပေးရင်သာ ချေးဖုံရင်ထူနေမှာ၊ သူ့ဘာသာသူ တွေ့တာ

ဆိုရင် သမီးလေးကို သူ့သဘောကျကိုကျမှာ စိတ်မပူပါနဲ့”

ရွှေခက စောဒကမတက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အင်းသပ်ခံပစ္စည်းတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ရင်လည်း ရွှေခက မှတ်

ကျောက်တင်ဝုံပါတယ်နော်။

ရွှေခက ရွှေစစ်စစ်ပဲ။ မကြောက်စါဘူး။

ဒေါ်မမကြီးတို့ သုံးယောက်က သူတို့၏ မင်းလုလင် ရွှေခကို သဘောကျမကျ အရင်ဦးဆုံး ဇာတ်လမ်းဆင် ဆန်းစစ်ကြည့်ချင်တာ။

“တကယ်လို့ ဒီနည်းလမ်း မအောင်မြင်ခဲ့ရင် တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားကြတာပေါ့”

သူတို့က နည်းဗျူဟာတွေ ဘယ်နှစ်ခုတောင် စဉ်းစားကြစည်ထားသလဲ။

“ဒေါ်လေးတို့ကတော့ သမီးကလေး ယွန်းရွှေခနဲ့ သဘောတူပါတယ်ထွယ်” ဟု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောလာတာလည်း ရွှေခ စိတ်ခုမနေတော့ပါ။

ရွှေခကတော့ မင်းလုလင်ကို မြင်ဖူးပြီး စကားပြောကြည့်လို့ သဘောမကျလျှင် အားမနာစတမ်း ငြင်းကိုငြင်းပစ်မှာ။ ဒါပေမယ့်အတွက် လက်တုံ့ပြန်မှု။

“အဲဒီနေ့ည ဒေါ်လေးတို့ အိမ်မှာမရှိကြဘူး။ အိမ်မှာ

ထားတဲ့ အဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကောင်မလေးရယ် ဒါပဲရှိမယ်။ ဒေါ်လေးတို့ရှိနေရင် သားက အနေကြိုနေမယ်လေ၊ ရွှေခကိုလည်း စကားပြောရခက်နေမယ်၊ သူက အဒေါ်တွေကို သိပ်ရိုသေတာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ သမီး ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်”

ရွှေခတို့က သိပ်မဝေးပါ။ သဘောပေါက်လွယ်ပါသည်။ သည်လိုဇာတ်လမ်းလောက်တော့ မခဲယဉ်းပါ။

မင်းလုလင် နှစ်ဘက်လူကြီးတွေဆန္ဒနဲ့ တိုက်တွန်းချက်အရ ရှင့်ကို ကျွန်မလာတွေ့မယ်။

x x x x

ရွှေခဲ ပြန်ပြောပြတော့ ဖေဖေက ရယ်သည်။

“ဒါမျိုးကို သူတို့ပဲ စဉ်းစားတတ်တယ်” တဲ့။

ရွှေခဲကတော့ မရယ်နိုင်ပါ။

မင်းလှလင်မှာ ရွှေခဲကို မှတ်မှတ်မိမိမရှိလျှင် သူတို့ထင်

သလို နှစ်သက်စွဲလမ်းခြင်း မဖြစ်ခဲ့လျှင် ...

အဲဒါကို မတွေးကြည့်ရပါ။

“သမီး ယုံကြည်မှုရှိစမ်းပါ။ သမီးက ဒီလောက်လှတာ”

ရွှေခဲကို ဖေဖေက အားပေးသည်။

“နှစ်ခါ အရုံးမခံချင်ဘူးဖေဖေ”

“ဟေ”

“ဖေဖေကို ဒေါ်မမလတ်က ငြင်းဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ဖေဖေက အေးချမ်းစွာရယ်၏။

“ဒါတွေက ဟိုတုန်းက ကိစ္စပါ။ ဖေဖေ ဓမ္မမယူပါ

ဘူး”

ရွှေခက မှန်စားပွဲပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်ရင်း

စဉ်းစားမိသည်။

မင်းလုလင်ကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ခုပြောရမလဲ။

ဖုန်းဝင်ဆက်ခွင့် တောင်းရမလား။ လမ်းမှားတာကို

အကြောင်းပြရမလား။ ကားပျက်ချင်ယောင်ပဲ ဆောင်ရမလား။

“စိတ်အေးအေးထားပါ သမီးရယ်၊ သူ သမီးကို စိတ်ဝင်

စားမှာပါ။ သေချာပါတယ်”

ရွှေခက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်၏။

ဒေါ်လေးတို့က ဓါတ်ပုံရော၊ ကားနဲ့ပါတ်ရော၊ ဖုန်းနဲ့ပါတ်

ရော ပေးသွားကြတာ။

“ဖေဖေ”

“ဟေ”

“စလားကတည်းက ရွှေခတို့ဘက်က အောက်စည်းကြီး

ဖြစ်နေပြီ၊ တကယ်ဆို သူက သမီးကို အဲဒီလိုလာကြည့်ရမှာ၊

သမီးက မိန်းကလေးပဲ”

“ဪ ...သမီးရယ်”

ဖေဖေက ရွှေခကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ...

“သေးသေးမွားမွားကို မကပ်တွက်ပါနဲ့၊ အရေးကြီးတာ

သမီး သူ့ကို ချစ်နိုင်သလား၊ လက်ထပ်နိုင်သလား၊ သမီးဘဝ

အတွက် အဲဒါအရေးကြီးဆုံးပဲ”

ဖေဖေက ရွှေခကို လမ်းမှန်ပြောသည်။

“သမီးက လက်ခံမှ ဖေဖေက သဘောတူမှာ”

ရွှေခက မတင်မကျနှင့် စကားမဆိုတော့ပါ။

နှင်းဆီပျိုစင်ကလည်း သည်ရက်ထဲမှာ ခရီးကပြန်ရောက်
ပြီး အလုပ်တွေရှုပ်ကာ ရွှေခဆီ ရောက်မလာ။

ရွှေခက နှင်းဆီပျိုစင်နှင့် တိုင်ပင်ချင်တာ။ အချိန်က
ရပါ့မလား။ သည်နေ့ပဲ သောကြာ။

ရွှေခ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ဝေခွဲဆုံးဖြတ်လို့မရသေးပါ။

ဖေဖေတို့ ဒေါ်မမလတ်တို့ကို ခေါင်းညိတ်ထားခဲ့ပေမယ့်
ရွှေခ ရှေးရရာရာ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါ။

မိန်းကလေးမာနနှင့် မသွားဘဲနေပစ်လိုက်လည်း ရတာပဲ
မဟုတ်လား။

ခေါင်းထဲမှာ အမျိုးမျိုးတွေ့သည်။

x x x x

ကားသောကောက်ယူလိုက်သော မင်းလှလင်က အံ့အား
သင့်စွာနှင့် “ဟာ ...ဒါဆို သားတစ်ယောက်တည်းပေါ့” ဟု
ပြန်မေးလာ၏။ ဒေါ်မမလတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ...ဒေါ်ချိုနဲ့ ပူစူးမ အောက်မှာရှိသား
ထားရဲ့၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

မင်းလှလင်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ...

“ဖြစ်တော့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးတို့က အခု
နီချို သုံးယောက်စလုံး တစ်ခါမှ မသွားဖူးကြတော့”

“တစ်ခါတလေပါ သားရယ်”

မင်းလှလင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရပါတယ်၊ တစ်ရက်တလေပဲဟာ”

ဒေါ်မမလတ်က ဖွဖွပြုံးသည်။ မောင်လေး သားဦးတုန်းက လက်ဦးမှုမရခဲ့လို့ ကိုယ်သဘောမတူနိုင်သော မိန်းကလေးနှင့် ပါသွားခဲ့တာ။ သည်တစ်ခါ မင်းလုလင်ကိုတော့ အဲဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာအောင် ပညာသားပါပါနှင့် ဖန်တီးလုပ်ယူရတော့မည်။

“သား ...တံခါးတွေ ဘာတွေ သေချာပိတ်နော်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

ရွှေခနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ကို အကွက်ကျကျ ဖိစဉ်ထားခဲ့ပါပြီ။ မင်းလုလင် ရွှေခကလေးကို စွဲလမ်းသွားဖို့ပဲလိုသည်။ ရွှေခ သတ္တန်လေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည်။ မင်းလုလင်က ဘာသားနှင့် ထုထားတာမို့လို့လဲ။

မင်းလုလင် ရွှေခကို နှစ်သက်သွားမှာ သေချာပါသည်။

xxxx

ဆံပင်တွေကို ဘရပ်ရှ်ဘီးအနီရဲရဲကလေးနှင့် ပြီးနေရင်းက
မေမေ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ မေမေက နှင်းဆီပျိုစင်ကိုကြည့်ကာ
ကျေနပ်စွာ ပြုံး၏။

“မေမေ ခေါ်တယ်ဆို”

“အင်း”

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မေမေ”

နှင်းဆီပျိုစင်က ဘရပ်ရှ်ဘီးအနီရဲရဲကလေးကို စားပွဲပေါ်
အသာချလိုက်ပြီး Follow me(ဖောလိုးမီ)က ထုတ်သော အေးအေး
မွှေးမွှေး ဘော်ဒီလိုရှင်းဖူးကလေးကို ကောက်ယူလျက် လက်နှစ်

ဘက်နှင့် လည်ပင်းကို လိမ်းနေမိ၏။

ရေချိုးပြီးစမို့ အိမ်နေရင်း စပန်ဂါဝန်ပွပ္ပကလေးကို ဝတ်ထားပေမယ့် ဖွေးဖွေးသန့်သန့် အလှကလေးက အထင်းသား ပေါ်လွင်လှသည်။

နူးညံ့ဝင်းညက်သော အသားအရေနှင့် နွဲ့နှောင်းညင်သာသော သဏ္ဍာန်ကလေးသည် ချိုကြည်သောအသံနှင့် စူးရှနွေးထွေးသော အကြည့်တို့နှင့် စွဲဆောင်မှုက ပြီးပြည့်စုံလှပါသည်။ နှင်းဆီပျိုစင်က နှင်းဆီကလေးတစ်ပွင့်လို လှတာ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိပ်လှသည်။ အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာလေ အလှတစ်ရစ်တိုးလာလေ။

ကိုယ့်ဆီမှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကမ်းလှမ်းတောင်းရမ်းသူတွေ ပေါ်မပေါ့။ ကိုယ့်သမီးလှတာ ကိုယ်အသိဆုံး။

“မခိုင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောလေမေမေ”

“မေမေပြောထားတာလေ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ”
နှင်းဆီပျိုစင်က ဘော်ဒီလိုရှင်းဗူးကလေးကို ကိုင်ထားလျက် ငြိမ်ကျသွားသည်။

အမြဲတမ်းပြောထားခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက။ မထင်မှတ်ဘဲ သည်နေ့မှ မေမေက စကားစလာသည်။

“သမီး တစ်နေ့ကျရင် မေမေအတွက် တစ်ခုလုပ်ပေးရဇယ်၊ မငြင်းရဘူးနော်” ဟု နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ပြောထားခဲ့တာပါ။ ဘာကိစ္စမှန်းတော့ မသိရသေးပါ။ အကြောင်းစုံကို မေမေက ဖွင့်ဟမပြောခဲ့ပါ။

“လာမယ့် အင်္ဂါနေ့က မေမေဖွေးနေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးမမေ့ပါဘူး”

နှင်းဆီပျိုစင်က မေမေကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်၏။

“အဲဒီနေ့မှာ မေမေက အကြောင်းစုံပြောပြမယ်၊ ပြီးရင်”

သမီးက မေမေလိုချင်တာတစ်ခုကို မရရအောင် ပြန်ယူပေးရမယ်။
ဒီလိုနေ့ကို မေမေ စောင့်နေခဲ့တာပါ။”

နှင်းဆီပျိုစင်က နားမလည်စွာနှင့် နားထောင်နေမိ၏။
မေမေက ပြောမပြသေးပါ။ ပဟောဠိလုပ်ထားသည်။ မေမေ ဖွင့်ဟ
ပြောပြီး နှင်းဆီကို ခိုင်းမည့်နေ့ကို စောင့်နေခဲ့တာကြာပါပြီ။ မေမေ
ဆန္ဒကို အစွမ်းကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးမည်။ နှင်းဆီအပေါ် မေမေက
အမေရင်းတစ်ယောက်လို ကောင်းခဲ့တာ နှင်းဆီက ဘာလို့ သမီး
အရင်းလို ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ရမှာလဲ။ မေမေဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်လာအ
ရမည်။

“အင်္ဂါနေ့ကျရင် မေမေတို့ ဘုရားသွားကြမယ်။ ပြီးရင်
ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ထမင်းဝင်စားမယ်။ ပြီးတော့ သမီးကို ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ပြောပြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ”

မေမေစကားကို ခေါင်းညိတ်မိသည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် မမလေး” ဟု ချာတိတ်မ
လာပြောတော့မှ စကားပြတ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုသက်တန့်ပါ”

“အေး...လာပြီ”

နှင်းဆီပျိုစင်က ချက်ချင်းပဲ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဆီ
ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သက်တန့်နှင့် မတွေ့တာကြာပြီ။

သက်တန့်က ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေ၏။

“ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”

“နှင့်ဆီ သက်သက်လာခဲ့တာ”

“အံ့မယ် ဟုတ်လို့လား”

“မယုံဖူးလား”

“မယုံပေါင်”

“ငါညာတတ်လို့လား”

“မသိနိုင်ဘူးလေ”
 “ငါ မညာတတ်တာ နင်သိပါတယ်ဟာ”
 “မသိပါဘူးနော်”
 “နင် ငါ့ကို သတိမှရရဲ့လား”
 “ရတာပေါ့”
 “ဖုန်းမဆက်ဘူး”
 သက်တန်က ထောက်ပြအပြစ်တင်သည်။
 “ဖုန်းခေါ်မိရင် ပိုသတိရမယ်”
 “သိပ်ကောင်းလွန်းတဲ့ ဆင်ခြေပဲ”
 “တကယ်ပါ၊ ငါ ရွှေခဆီတောင် မဆက်ဖြစ်ဘူး”
 “ဟုတ်လို့လား”
 “ဟုတ်တယ်၊ နင် ရွှေခနဲ့ တွေ့သေးလား”
 “မတွေ့ဘူး”
 သက်တန်က ခေါင်းခါသည်။

သည်။

နှင်းဆီက တိုက်ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ...
 “နင် ကားလဲလိုက်တာလား” ဟု သတိထားမိသွား
 “ဟုတ်တယ်”
 “လှလိုက်တာ ကားလေးက”
 “နှင်းစီးချင်ရင် ယူထားလေ၊ နင်ကား ငါ့ပေးထားပေါ့”
 “ကောင်းသားပဲ”
 နှင်းဆီပျိုစင်က သဘောကျစွာ ခေါင်းညှိတ်၏။
 “နှင်းဆီ”
 “ဟင်”
 “နင် တမင်ရှောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
 “နင်က သံသယဝင်လို့လား”
 “မသိဘူးလေ ... နင်က အရမ်းလှတော့”
 “အရမ်းလှတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပဲလေ”

နှင်းဆီက တိုးတိုးကလေးရယ်သည်။

“ရော့”

သက်တန့်က ကားသော့ လှမ်းပေးသည်။

“ဟင် ...ပြန်တော့မလိုလား”

“ပြန်စေချင်ပြီလား”

“ရန်မစနဲ့ ...သူပဲ ပြန်တော့မလိုလိုလုပ်ပြီး”

နှင်းဆီပျိုစင်၏ မျက်နှာစောင်းကလေးက သက်တန့်ကို ရင်

ခုန်မြန်လွန်းစေသည်။

“သတိမရဘူးမဟုတ်လား”

မကျေမနပ်မေးနေတုန်းမို့ ...

“ကလေးလိုပဲ” ဟု ဆိုမိတော့သည်။

“ဘာ”

သက်တန့်က နှင်းဆီပျိုစင်ရှေ့ကို နီးကပ်စွာ တိုးလာတော့

အောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်ရင်း မျက်လုံးကလေးပြူးသွား၏။

နှင်းဆီ၏ လွင့်နေသော ဆံပင်စတုချို့ကို သက်တန့်က

ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး မချင်မရဲနှင့် ...

“မြန်မြန်ခေါင်းညိတ်တော့ကွာ” ဟု တိုက်တွန်းသည်။

နှင်းဆီပျိုစင်က သူ့လက်ထဲက ကိုယ့်ဆံပင်အဖျားစက

လေးတွေကို ပြန်လည်ဆွဲယူလိုက်ပြီး ...

“ကံကိုတော့ ငါမသိဘူး သက်တန့်၊ ဒါပေမယ့် နှင်းဆီ

အတွက် သက်တန့်က နုပါတ်တစ်ပဲ” ဟု ပိုင်နိုင်စွာ ဆို၏။

“တကယ်လား”

သက်တန့်မျက်နှာက ဝင်းထိန်သွားသည်။

“နှင်းဆီ နောက်တော့မှ တစ်မျိုးပြောင်းသွားရင် ငါရူးမှာ၊

နှင့်စကားတွေက ငါ့ကို အရမ်းဖမ်းစားလွန်းတယ်”

နှင်းဆီပျိုစင်က နှုတ်ခမ်းလေးစေကာ ပြူးသည်။

မေမေက ဘာတွေများပြောမလဲ။ နားထောင်ကြည့်ပြီးမှ

www.burmeseclassic.com

သက်တန်းကို ရွေးချယ်ချင်တာ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မည်။

နှင်းဆီစိတ်ဓာတ်က ဒါဆိုဒါ။ သက်တန်းကိုပဲ လက်ထပ်ချင်သည်။ ဘဝတစ်ခုကို သက်တန်းနှင့် တည်ဆောက်ချင်သည်။ သူ့ကို ယုံကြည်တွယ်တာသည်။

စားပြုပေါ်က နှင်းဆီ ကားသော့ကို သွားယူကာ သက်တန်းဆီ ပေးထားလိုက်သည်။

သက်တန်း၏ ကားအသစ်ကလေးက လှလွန်းတာမို့ ခဏယူထားဖို့ နှင်းဆီ ဆုံးဖြတ်သည်။

အဲဒီလို မကြာမကြာ ကားချင်းလဲစီးတတ်တာကို မေမေက မကြိုက်ပါ။ နှင်းဆီကို ဆူပူတားမြစ်တာမျိုးတော့ မလုပ်ဖူးပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ စကားကြမ်းကြမ်းပင်မဆိုပါ။ အမေရင်းထက် ကောင်းသောအမေပါ။

နှင်းဆီကလည်း မေမေ့ကို အရမ်းချစ်သည်။

“တနင်္ဂနွေအားလား”

“ဟင် ...မအားဘူး၊ မေမေခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေတယ်၊ ဘာလို့လဲ”

“ငါ ပဲခူးဘက်သွားစရာရှိလို့”

“သွားလေ၊ မန်းဒေးမှ (တနင်္လာနေ့)မှ တွေ့မယ်။ ပဲခူးဆိုတော့ လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့ကုန်မအားဘူး”

နှင်းဆီပျိုစင်က သက်တန်းကို ကြည့်ကာ ငြိမ်နေ၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“နင့်ကိုမြင်ရရင် ငါ့ဘဝကို ငါကျေနပ်တယ်”

မညာတတ်သော နှင်းဆီမို့ ရင်ထဲအရှိတိုင်း ပြောလိုက်တာဟု သက်တန်း ယုံကြည်သည်။

သက်တန်းက နှင်းဆီ လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။ ပွင့်လင်းသော ချစ်သူတွေ ဖြစ်ချင်ပါပြီ။ သည်အနေအထားကို စိတ်မရှည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါ့ကို ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ”

“မကြာတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ပတ်တည်းမှာပဲ”

“သေချာလား”

“သေချာတာပေါ့၊ ဘာလို့ အဲဒီလောက်လောနေရတာလဲ”

“နှင်းဆီကို လုံးဝယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှင်းဆီက အမေစကားဆို မြေဝယ်မကျ တသွေမတိမ်း နားထောင်တတ်တဲ့ သမီးအလိမ္မာဆိုတော့...”

“ရင်ပူနေတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

သက်တန့်က အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသည်။

“မေမေက နှင်းဆီကို သက်တန့်နဲ့ သဘောတူမှာပါ”

နှင်းဆီက ထင်ထားတာကို ဖွင့်ဟသည်။

သက်တန့်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

x x x x

အပြင်မှာ မိုးတွေတအုန်းအုန်း ရွာလာတော့ ရွှေခဲက
ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ သွားရပ်မိသည်။

အခန်းထဲမှာ ရွှေခဲ တစ်ယောက်တည်း။

ဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အပြင်သွားနေ
သည်။ အိမ်မှာမရှိ။

အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာပါလား။

မှန်ပြတင်းပေါက်ကို မပိတ်ဘဲ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကို

ကြည့်နေမိသည်။ ရွှေခဲ တွေဝေစဉ်းစားနေမိသည်။

ဒေါ်မမလတ်တို့ စီစဉ်အကွက်ချပေးထားသော ဇာတ်လမ်း

ထဲမှာ ဝင်သရုပ်ဆောင်သင့်သလား။

သည်အချိန်က မင်းလုလင် ညစာစားပွဲကနေ အိမ်ကိုပြန်
မည့်အချိန်။

ရွှေခ မသွားချင်ပါ။

ဖေဖေကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ဖေဖေ ရွှေခကို နားလည်ပါ့မလား။

ဒေါ်မမလတ်တို့ကရော ရွှေခကို အပြစ်မြင်မှာလား။

မင်းလုလင် ဘာလို့ ရှင်က အထက်စီးနေရာကို ရနေရ
တာလဲ။

ရွှေခ လက်သည်းကလေးကို သွားနှင့် ဖွဖွကိုက်ထား
မလှုပ်မယှက်ရပ်နေမိသည်။

ဖေဖေတို့ ဒေါ်မမလတ်တို့ မသိလို့ပါ။

ရွှေခက အင်မတန်ခေါင်းမာသည်။

တစ်ခါတလေ သွေးအေးစွာ နေပြတတ်သည်။ ဝန်ဆောင်

သောကိစ္စဆို စိတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် မျက်နှာလွှဲတတ်သည်။

မသွားဘူးကွာ ...

ရွှေခဆန္ဒပဲ မဟုတ်လား။

မသွားတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။

x x x x

www.burmeseclassic.com

ကျောင်း

၈၃

နှင်းဆီပျိုစင်က ရှုတ်တရက် ကားစက်သေသွားတော့
ချွတ်လုံးကလေးပြူးကာ အလန့်တကြား ပြန်နှိုးမိသည်။

ဟယ်တော့ ...

ကားက စက်မနိုးတော့ပါ။

သက်တန်၏ ကားမို့ သည်ကားအထာလည်း နှင်းဆီက
အသိပါ။ ပြီးတော့ နှင်းဆီ မှားသွားတာ လူရှင်သောကားအသွား
အလာ အင်မတန်နည်းသော သည်ဖြတ်လမ်းကို ရွေးချယ်မောင်း
ထားမိတာ။

မိုးကလည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ မှန်တွေ

အကုန်လုံး ပိတ်ထားတာမို့ အဲကွန်း(လေအေးပေးစက်) ဖွင့်လိုက်မိ
ကာ။ အဲကွန်းဖွင့်လိုက်တာကြောင့်များလား ကားကဲ့ ဘာလို့ထိုးရပ်
သွားမှန်းမသိပါ။

နှင်းဆီပျိုစင်က ဟင်းနီဖုန်းလေးကို ကောက်ယူပြီး မေမေ
ဆီ ဆက်သည်။ မေမေက ဖုန်းမကိုင်။ အိမ်ဖုန်းကိုခေါ်တော့
မေမေမရှိ။

“ရတယ် ...ရတယ်၊ ဘာမှပြန်မပြောနဲ့ မသန်း”

ဟု မေမေ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ ပြန်ပိတ်ရသေးသည်။

သက်တန်ကလည်း ပဲခူးသွားနေသည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတော့မည်။ ကားထဲမှာ ထီးလည်းမရှိ။

နှင်းဆီ ကားထဲမှာဆို ထီးရော၊ ရိန်းကုတ်(မိုးကာအင်္ကျီ)
ရော၊ ပြီးတော့ အနွေးထည်၊ ဖိနပ်ပါးလေးတစ်ရုံ၊ ပြီးတော့ ပလာ
ယာတို့ ဝက်အုလှာညှိတို့ ထည့်ထားသောဗူးကလေး။ အကုန်လုံး
ပါသည်။ သက်တန်ကားထဲမှာ ရှင်းနေသည်။ ဘာမှမပါ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

နှင်းဆီ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ကူရှင်ကို မှီချိမိသည်။ လမ်း
မားတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခြံဝင်းကျယ်တွေ့တာ တံခါးကြီးတွေပိတ်
ဆို့၊ လူရိပ်လူယောင် လုံးဝမတွေ့။

ကားစက်ကို ထပ်တစ်ကြိမ် နှိုးကြည့်သည်။ မနိုး။
ထားဟွန်းတစ်ချက် တီးကြည့်သည်။

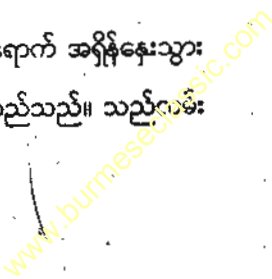
ဘက်ထရီလည်း မဝပ်ပါ။ ကားက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

လုံးဝမထင်ထားတာမို့ နှင်းဆီ အိုင်ကိမ်ကာ အလစ်တိုက်ခြင်းခံရပြီ။
ဟော ...

မီးထိုးပြီး ဝင်လာသော ကားတစ်စီးကြောင့် နှင်းဆီပျိုစင်
ခေါင်းလေးမတ်သွားရသည်။

အကူအညီရုန်းနှင်ပါ။

ကားက နှင်းဆီပျိုစင်ကားဘေးအရောက် အရှိန်နှေးသွား
ပြီးတော့ ရှေ့ခြံဝင်းတံခါးကို ကားခေါင်းဦးတည်သည်။ သည်လမ်း

ထဲကို လာတာပဲလား။

နှင်းဆီပျိုစင် တို့ဆိုင်းစဉ်းစားမနေဘဲ ကားတံခါးဖွင့်ကာ
ဆင်းလိုက်ပြီး မိုးရေထဲ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အေးစိမ့်သော မိုးစက်မိုးပေါက်တွေက နှင်းဆီကို ချမ်းတုန်
စေသည်။

အေးလိုက်တာနော်။

အံလေးကြိတ်ကာ မြင်ရသော ကားဆီပြေးသွားလိုက်ပြီး
ကားမှန်ကို ဖွဖွခေါက်သည်။

မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေတော့ ကြားမှကြားရ
ပါ့မလား။ ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ထပ်ခေါက်သည်။ ကားမှန်က
လျှောခနဲကျသွား၏။

တော်ပါသေးရဲ့။

ဂျာကင်နက်ပြာရောင်ကို ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်။
စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် ဦးဆုံးတိုးမိသည်။

“ကျွန်မကား ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့”

“ဗျာ”

မင်းလှလင်က မိုးရေရွဲနေသော အနီရဲအင်္ကျီလေးနှင့်
ကောင်မလေးကို ရုတ်တရက် ငေးကြည့်နေမိသည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်တွေနှင့် မျက်နှာနုနုကလေးက လှပလွန်း
သည်။ သည်မျှ ဖမ်းစားနိုင်သော မျက်နှာမျိုးလေး သူ မတွေ့ဖူး
ခဲ့ပါ။

လူမှဟုတ်ရဲ့လား။ နတ်သမီးလေးလား။ ဥစ္စာစောင့်
မလေးများလား။ မိုးသည်းညမှာမို့ သူ တစ်ချက်တွေးမိ၏။

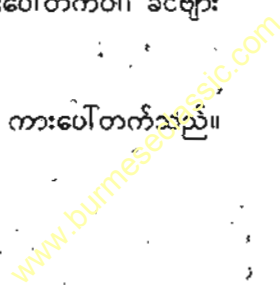
“အဲဒါ တစ်ချက်လောက်ကူညီပါရှင်”

ကောင်မလေးအသံကြားမှ သူ သတိဝင်သည်။

“ဟုတ်လား ... လာလေ၊ ကားပေါ်တက်ပါ၊ ခင်ဗျား”

မိုးစိုနေပြီ”

နှင်းဆီပျိုစင်က ရဲစိတ်မွေးပြီး ကားပေါ်တက်သည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ သူ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့မည်။

“ကျွန်တော်က ဒီခြံကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ထဲကစောင့်ပါ။ မိုးနည်းနည်းစဲမှ ခင်ဗျားကားကို ကျွန်တော်ကြည့်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အကျွမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

မင်းလှလင်က သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သော “မိုးရေစိုနှင့် ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

သင်းပျံ့သောရန်ချိုချိုကလေးနှင့် ကိုယ်သင်းနဲ့က သူနှင့် ယဉ်ပါးရင်းနှီးလွန်းလှသည်။

ရှေးဘဝဘဝက ရေစက်ထင်ပါရဲ့။

မင်းလှလင်က ကားဟွန်းတီးသည်။ ခြံဝင်းတံခါးက ပွင့်လာသည်။ ဒေါ်ချိုက ထီးတစ်ချောင်းနှင့် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

ကားဝင်ပြီးတော့ ခြံဝင်းတံခါး ပြန်ပိတ်သည်။

“ကားတံခါး သေချာပိတ်ခဲ့ရဲ့လား”

“ရှင်”

သူပြောမှ သတိရသည်။ ကားသော့ပင် ဖြုတ်မလာခဲ့မိပါ။ တံခါးလည်း လော့ခ်မလုပ်မိခဲ့ပေ။

“ရပါတယ် ...ဒေါ်ချိုကို ကြည့်ခိုင်းပေးမယ်”

ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ပေးသော အဒေါ်ကြီးကို မြင်ရတာ နှင်းဆီ ချိုစင် အရမ်းဝမ်းသာမိသည်။ မိန်းမသားအဖော် မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသိစိတ်က လန့်နေသည်။

သူက ကားကို ဂိုဒေါင်ရှေ့အရောက် မောင်းလာခဲ့၏။

ကောင်မလေးကို ထပ်ပြီး မိုးရေမစိုစေချင်ပါ။

အမိုးအောက်မှာ ကားကိုရပ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီကနေဝင်သွားလိုက်ပါ။ ဧည့်ခန်းရှိတယ်၊

ကျွန်တော် ဒေါ်ချိုကို ကားတံခါးပိတ်ခိုင်းလိုက်မယ်” ဟု သူက

စီစဉ်သည်။

“ကားသော့ ကားထဲမှာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဟင်းနုဖုန်း” ဟု အားနာနာနှင့် ပြောမိသည်။

“ရတယ် ... ကျွန်တော်သွားကြည့်မယ်”

ကားထဲမှ ဆင်းလိုက်ပြီး ထီးတစ်ချောင်းဆွဲယူကာ လျှောက်သွားတာမြင်ရတော့ အားနာစိတ်နှင့် ပင့်သက်ရှိကိမိသူက နှင်းဆီပျိုစင်။

သူများကို အလုပ်ပိုစေပြီး၊ အနှောင့်အယှက်ပေးမိပြီး၊ နှင်းဆီလည်း မတတ်သာလွန်းလို့ပါ။

နှင်းဆီ ဝင်ထိုင်လိုက်တာမို့ ကားထဲမှာ ရေစိုကုန်ရပြီ။ ကားထဲက ဆင်းပြီး မဝံ့မရဲခြေလှမ်းများနှင့် လျှောက်လာမိပါသည်။

သားနားသော ဧည့်ခန်းကျယ်တစ်ခုက ဘွားခနဲ ဆီးကြိုသည်။ ကော်စောခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားပြီး ဆိုဖာနှင့် ကျွန်းကုလားထိုင်များကို မိုးရေရွဲနေတော့ အားနာမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ စောစောကလူ တစ်ဖက်တံခါးပေါက်ကနေ ပေါ်လာပြီး ဧည့်ခန်းထဲ လျှောက်ဝင်လာ၏။

“လာလေ ... ခဏထိုင်ပါ”

“ကျွန်မ ရေစိုနေတော့ အားနာလို့ပါ”

“ရပါတယ်”

သူ ဘာပဲပြောပြော ကော်စောပေါ် ရေစိုနှင့် မတက်ချင်ပါ။ နှင်းဆီ အဲဒီလောက် နားလည်မှုမခေါင်းပါး။

“ကျွန်မ ဒီနားမှာပဲထိုင်မယ်။ သစ်သားခုံတစ်လုံးပဲပေးပါ” ဟု တောင်းဆိုလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ”

သူက မှန်တံခါးနှင့် ခြားထားသော ထမင်းစားခန်းဘက် ဝင်သွားပြီး သစ်သားခုံတစ်လုံး ယူလာပေး၏။ နှင်းဆီက ကားပိုခေါင်နှင့် ဧည့်ခန်းကြားရှိ ဝင်ပေါက်ရှေ့မှာ ခုံကလေးချကာ ထိုင်မိသည်။

သူက ကားသောနှင့် ဟင်းနီဖုန်းကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်
“ခင်ဗျား ရွှီနေပြီ” ဟု ဆို၏။

“ရပါတယ်”

စောစောက ခြံဝင်းတံခါး လာဖွင့်ပေးသော အခေါ်ကြား
က ရေခဲခဲဓာတ်ဖူးနှင့် ကော်ဖီပူပူနှစ်ခွက် ယူလာသည်။

နှင်းဆီ ဟန်ဆောင်နိုင်လောက်အောင် ချမ်းနေပါပြီ။

ခဏလေးမိလိုက်သော မိုးစက်မိုးပေါက်တွေက အသည်း
စိမ့်အောင် အေးလွန်းလှသည်။

“ဒေါ်ချို ...ခေါက်စားပွဲတစ်ခု ယူလာပေးလိုက်ပါ”

သူက ညွှန်ကြားပြီး နှင်းဆီရှေ့က ပျောက်သွားလျှင်
ချက်ချင်းပဲ ပြန်ရောက်လာကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါအဖြူကလေးထို့
လှမ်းပေးသည်။

“ခင်ဗျားဆံပင်တွေ သုတ်လိုက်ပါဦး”

သူ့တဘက်ကို ယူသုတ်ရမှာ အားနာလှပေမထံ

ဟန်ဆောင်ပင် မငြင်းနိုင်။ ကပျာကယာ ဆွဲယူသုတ်ပြီး မျက်နှာ
သုတ်ပဝါကို အချမ်းပြေ ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားမိသည်။

“ရေခဲခဲသောက်လိုက်ပါဦး။ ကော်ဖီလည်းသောက်ပါ”

ညှော်ပတ်ကျေစကားဆိုပြီး သူက လှစ်ခဲပျောက်သွားပြန်
၏။ နှင်းဆီပျိုစင် ငြိမ်နေမိသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။

သဘောကောင်း ရိုးသားသော လူတစ်ယောက်နှင့် လာ
တွေ့လို့။ အဲဒီလိုသာ မတွေ့ခဲ့ရင် နှင်းဆီပျိုစင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ပါ။

အခုတော့ စိတ်အေးသွားရပြီ။

ကားနှိုးမရလျှင် သူတို့ဆီ အပ်ထားခဲ့ရဲ့။

နှင်းဆီ အဆင်ပြေအောင် သူ စိစဉ်ပေးနိုင်မှာပါဟု
ထုံကြည်မိသည်။

သူ့ပုံစံက တည်ကြည်ခန့်ညားသည်။ သက်တန်လက်ပင်

ပိုချောသည်။

နှင်းဆီက လက်ကလေးမတုန်အောင် ထိန်းပြီး ရေခဲ
တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်သည်။

အမယ်လေး ... ပူလိုက်တာ။

လျှာကျက်မတတ်နှင့် မျက်ရည်လည်သွားရသည်။

တစ်ခါတလေ နှင်းဆီက အရမ်းချမ်းတတ်သည်။ ကားထဲ
မှာ မိုးကာအင်္ကျီတို့ အနွေးထည်တို့ အမြဲဆောင်ထားတတ်တာ
ကြည့်။

ရေခဲပန်းကန်လုံးကလေးကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချကာ လက်
နှစ်ဘက် တင်းတင်းပိုက်ထားမိသည်။

ကားက စက်နှိုး၍ရပါ့မလားဟု စိတ်ထဲက ပူပန်နေမိ၏

x x x x

ရွှေခဲက ပြတင်းပေါက်ကို ဆွဲပိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ခင်းလှလင်ကို သွားတွေကြည့်မည်။
 အဖြေက ဘယ်လိုပဲထွက်လာထွက်လာ။
 ဖေဖေနှင့် ဒေါ်မမလတ်တို့ သုံးယောက်ကို ကတိပေးထား
 ပြီးမှ နောက်မဆုတ်ချင်။
 ခေါင်းညိတ်ထားပြီးမှ ကိုယ့်ဘက်က ကတိမတည်သလို
 မြင်သွားမှာမလိုလား။ အစကတည်းက လက်မခံခဲ့လျှင် တစ်မျိုး။
 ကားသော့ကလေး ကောက်ယူပြီး ထီးဖွင့်ကာ ကားခံ
 ပြေးသွားလိုက်၏။

မိမိ မိမိမလား။

မင်းလှလင် အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီလား။

ကားကို ညင်သာစွာမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် လှုပ်ခတ်မိသလိုပင်။

မင်းလှလင်နှင့်တွေ့လျှင် ဘာတွေဘယ်လို ပြောရမလဲဆို

တာ ...။

မင်းလှလင်တို့အိမ်ရှိရာ ကားကို မောင်းလာခဲ့၏။

လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး မင်းလှလင်ကားကို ဖော်သည့်အ

သီချင်းတိုးတိုးဖွင့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ စောင့်ရတာ

ကြာတော့ မင်းလှလင်တို့အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်သည်။ မင်းလှလင်

ပြန်ရောက်ပြီလား သိချင်လို့ပါ။

“ဟဲ့လို”

“ဟင်”

တကယ်ပါပဲ။ မင်းလှလင်က အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။

ဖုန်းကိုင်တာက ယောက်ျားလေးအသံ။

ဒေါ်မမလတ်တို့ ပြောစကားအရ မင်းလှလင်ရယ်၊ ဒေါ်ချို

ရယ်၊ ပူစူးမရယ်ပဲ ရှိရမှာမဟုတ်လား။

ဖုန်းကို အသာကလေးပိတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွား

သည်။ ရွှေခ ရောက်လာချိန်က နည်းနည်းနောက်ကျသွားပြီ။

အိမ်ထဲအထိဝင်သွားပြီး စွန့်စားဖို့ကျတော့ ရွှေခရင်ထဲ ခဲယဉ်းသည်။

စိတ်ကို ခုံးခုံးချလျက် ရွှေခ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

မင်းလှလင်ကို မရမက စိတ်ကူးကြံစည်ပြီး တွေ့ကြည့်ဖို့

ကြိုးစားတော့ပါ။ ဖေဖေကိုတော့ သူငယ်ချင်းလိုဖြစ်နေတာမို့ ခံစား

ချက်ကို အကုန်လုံးဖွင့်ပြောလို့ရသည်။

ဒါဆို ဒေါ်မမလတ်တို့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

လွယ်လွယ်ကလေးပါ။

“အဲဒီနေ့က သူနဲ့သမီး သိသိကလေးလွဲသွားတယ်”

xxxx

စာအုပ်အုပ်စု

၁၀၃

ဆံပင်ရေခိုတွေကို သူ့မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ဖွဖွကိုသူ့သုတ်
 နေသော မိန်းမချောလေးကို ကြည့်ကာ မင်းလှလင် မျက်စိမာ်
 နိုင်။ မျက်ပေကင်ခတ်ဖို့ မေ့နေသလို အသက်မှန်မှန်ရှုဖို့လည်း
 သတိမရ။ နောက်တော့မှ ရင်ထဲမွန်းကြပ်လာလွန်းသဖြင့် တားအား
 ရှူသွင်းလိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ပင်ကိုယ်ဟန်ပန်ရိုးရိုးကလေးက
 သူ့ကို မှော်တစ်ကောင်လို ညှို့ယူဖမ်းကမ်းထားသည်။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ကော်မိသောက်ပါဦး”

ချမ်းနေမှာ သိသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေက စိမ့်လွန်းလှသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး ဖျော့နေတာပင်ကြည့်။

မိန်းမချောလေးက သူ့စကားနားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်လျက် ကော်ဖီမော့သောက်သည်။

မင်းလုလင်က ပြီးပြည့်စုံအောင် ကူညီချင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် မယ့် ဒေါ်လေးတို့ကလည်း အိမ်မှာမရှိကြ။

“ခင်ဗျားကားကို မိုးနည်းနည်းစတာနဲ့ ကျွန်တော် သွားကြည့်ပေးပါ့မယ်”

“အင်း ...ကျေးဇူးပဲ”

အားတုံအားနာ အပြုံးကလေးက ကလေးလေးလို အပြုံးကင်း ဖြူစင်လှပါသည်။

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စရှိတာလုပ်ပါ၊ ကျွန်မကို အားမနာဘဲနဲ့ ထိုင်စဉ်ခဲနေဖို့ မလို့ပါဘူး”

မင်းလုလင်က ဖွဖွပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်က မင်းလုလင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက နှင်းဆီပါ”

နှင်းဆီတဲ့လား။ ရိုးရိုးကလေးနှင့် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သော အမည်ကလေး။ နှင်းဆီလို နုဖတ်သည်။ နှင်းဆီလို ရွေးမြဲသည်။ နှင်းဆီလို ကဗျာဆန်သည်။ နှင်းဆီလို လှသွေးကြွယ်သည်။

ကော်ဖီခွက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကိုင်ထားသောအခါ အဖြူရောင် လက်ချောင်းသွယ်သွယ်ကလေးတွေကို သတိထားမိသည်။ ပန်းသွေးရောင်ဖျော့ဖျော့ လက်သည်းဆိုးဆေးကလေး

ရေးရေးတင်ထားပြီး လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ထားသော လက်စွပ်

သေးသေးလေးက တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသည်။

“ကားက တော်တော်သစ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝယ်တာဖြင့် မကြာသေးဘူး”

“ဪ... အဲဒါကြောင့် ကားအထာမသိတာနေပါလိမ့်ဗယ်” ဟု သူက ပြောလာ၏။

“ကျွန်မကား မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ကားပါ။
ကားချင်းလဲစီးထားတာ”

“ဟုတ်လား”

နှင်းဆီပျိုစင်က ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်အတွက် ကျေးဇူးတင်
မိသည်။ ရင်ထဲနွေးသွားရပြီ။

“ဟော ... မိုးတိတ်သွားပြီ”

မိုးသံ ရပ်သွားတော့ သူကဆိုသည်။

“ကျွန်တော် မနှင်းဆီကားကို သွားကြည့်ပေးပါ့မယ်၊
ခဏစောင့်နေဦး”

နှင်းဆီက အားနာစိတ်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပြန်ထု
လိုက်ရင်း “ကျွန်မ ထီးလိုက်မိုးပေးမယ်” ဟု ပြန်ပြောမိ၏။

“ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားချမ်းနေရင် မလိုက်ပါနဲ့”

မင်းလှလင်က စေတနာနှင့် တားသည်။ နှင်းဆီက
အားနာမှုနှင့် လိုက်လာသည်။

မိုးဖွဲကလေးတွေက တစ်စုံစီစုံရွာနေတုန်းပါပဲ။ မိုးအရင်း
တိတ်သေးပါ။ စောစောကလို ဝုန်းဒိုင်းကြဲပြီး မရွာတော့တာပဲရှိ
သည်။

နှင်းဆီက ထီးမိုးပေးထားသည်။ သူက ကားစက်ဖုံးဖွင့်
ပြန်သည်။

အဲဒါ့ပြစ်ကို ရှာဖွေ။ ဘာလို့ စက်ရပ်သွားရတာလဲ။
မင်းလှလင်က ကားစက်သွားနှိုးသည်။

တစ်ချက်တည်းနှင့် နိုး၏။

“ဟောတော့”

နှင်းဆီ အံ့သြမိပါသည်။ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သက်
သတ်ကျိစယ်တာများလား။ မင်းလှလင် ဘာလို့ထင်မလဲ။

အာစောက နှိုးမရဘူးဆိုတာ ယုံမှယုံပါ့မလား။”

“ရပြီ”

သူက ဝမ်းသာအားရပြော၏။ နှင်းဆီစကားကို သွားယုံ

တော့ ယုသည်ထင်ပါရဲ့။

နှင်းဆီက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ သက်တန်းကို ဖျတ်သတ်ရမိသည်။ ရန်တွေ့ချင်သည်။ ဘယ်လိုကားပါလိမ့်။ တစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး။ မူမမှန်။

နှင်းဆီကို တမင်သက်သက် အခက်တွေ့စေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မိုးတွေကလည်း ရွာနေတာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး၊ ကိုမင်းလှလင်ကို တွေ့တာ ကံကောင်းလို့”

လက်ကလေးပိုက်ကာ ပြောမိသည်။ မင်းလှလင် နှင်းဆီလက်ထဲက ထီးကို လှမ်းယူလိုက်ပါပြီ။

“ခင်ဗျား မြန်မြန်ပြန်သင့်ပြီ”

“ရှင်”

မင်းလှလင်စကားကြောင့် နှင်းဆီ မျက်နှာပျက်စိ

“ခင်ဗျား မိုးရေစိုထားတယ်၊ မိုးမိထားတော့ မြေ

အဝတ်စားလဲသင့်ပြီလေ”

သည်တော့မှ နှင်းဆီ ပြုံးနိုင်၏။

မင်းလှလင်က စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သတိပေးတာပါ။

နှင်းဆီပျိုစင်က စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့သော ဟင်းနုဖုန်းလေးကို သွားပြန်ယူ၏။

“လမ်းကြိုတဲ့အခါ ဝင်လည်လို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှင်းဆီပျိုစင်၏ လိပ်စာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်ဖြစ် တောင်းချင်ပေမယ့် နှုတ်ကမထွက်။ ဝန်လေးနေသည်။ ရုတ်တရက် မာနနှင့် သိက္ခာက ရှေ့ရောက်နေသည်။ သိချင်စိတ်က နောက်မှာ။ တကယ်ဆို ဘယ်မှာနေတာလဲဟု တစ်ခွန်းမေးလိုက်လျှင် ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ။

အသုံးမတည့်သော အမိပွယ်မဲ့သော သိက္ခာနှင့် မာနက သူ့ကိုခုခံပေးသည်။ ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရလိုက်တာကို သူ

တစ်မိမ့်မိမ့် နောင်တရနေလိမ့်မည်ဆိုတာ သွေးပူနေစဉ်က မသိခဲ့သေးပါ။ နှင်းဆီကလည်း မမေးတော့ မပြောပါ။

မင်းလုလင်က မေးခဲ့လျှင်တော့ နှင်းဆီက ဖြေမှာမလွဲမသွေ။ အကူညီပေးခဲ့သူ စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းသူ မဟုတ်လား။

“ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ...စက်သတ်ပြီး ခင်ဗျား ပြန်နှိုးကြည့်ပါဦး”

နှင်းဆီက သူ့စကားနားထောင်ပါသည်။ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးကြည့်သည်။ ပြန်သတ်ကြည့်သည်။ တစ်ခါ ပြန်နှိုးသည်။ အကောင်းကြီးပါပဲ။

“ရပါပြီ”

မင်းလုလင်က စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွား၏။

လက်ကလေးပြုပြီး ကားလေးဝေးသွားတော့မှ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာသွားသည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘာမှမကျန်ခဲ့ပါလား။ သတိစိတ်ကလေး ဖြစ်လာလို့ သွားကြည့်ချင်ရင်တောင် ဘယ်မှာနေ

သေးသော အဖြစ်ပါလား။

သူ သိပ်အပါလား။ ဘာလို့ မမေးလိုက်မိတာလဲ။

ချက်ချင်းပဲ အိမ်ထဲပြေးဝင်လာလျက် ကားပေါ်တက် စက်နှိုးပြီး နောက်က လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

နှင်းဆီ၏ကားကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရတော့ပါ။

တွေဝေမိချိန်ခဏလေးက သူ့ကို ဆုံးရှုံးစေသည်။

အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံခွင့်ရသော မိန်းမချောလေးကို သူ့နှလုံးသားက ချားရဟတ်ပေါ် ထင်ထားခံရသလို လှုပ်ရှားလူးလှုပ်နဲ့ အေးတစ်လှည့် နွေးတစ်လှည့် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

နှုတ်နှေးဝန်လေးခြင်းက သူ့ကို ကြေကွဲစေသည်။

နှင်းဆီဆိုတာလေးက ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့က ပျောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ လမ်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး တိုက်ရှေ့မှာ ထားရပ်သည်။ ခြံဝင်းတံခါး သွားပိတ်သည်။

အိမ်ထဲရောက်လာတော့ စောစောကနှင့်မတူ။ တိတ်ဆိတ်
ခြောက်သွေ့နေသလို ခံစားရသည်။

ခုနတုန်းက နွေးထွေးပြည့်စုံလာရခြင်းတွေ နှင်းဆီနှင့်
အတူတူ ပါသွားခဲ့ပြီလား။

နှင်းဆီကြောင့် သက်ဝင်စိုပြေနေခဲ့ပါလားဟု တွေးမိ၏။
ဇာဘက်အဖြူကို ကောက်ယူလိုက်သောအခါ နှင်းဆီ၏ ကိုယ်သင်း
နံ့လေးက လွင့်လာသည်။

သည်တစ်ခုပဲ အမှတ်တရ ကျန်ရစ်တာလား။

တဘက်အဖြူကို အခန်းထဲအံထိ ယူလာပြီး အိပ်ရာစွန်း
မှာ ခေါက်တင်ထားမိသည်။

သူ့ဘဝမှာ ခုလို တစ်ခုခုကို မြတ်နိုးနှစ်သက်မိခြင်း
တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးပါ။ နှင်းဆီ၏ ကိုယ်သင်းနံ့ စွဲရစ်ကျန်
သော ဘဘက်အဖြူကိုပင် သူမက်မောစွာ သိမ်းထားချင်ပါသည်။
အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ အဲဒီလို

အိပ်ရာပေါ်လှဲချရင်း တဘက်အဖြူကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်
မိသည်။ သူ ရင်ခုန်မြန်နေပါသည်။

ထမင်းလည်း ထမစားချင်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်း အေး
အော်ပြီ။ တီဗွီလည်း ဖွင့်မကြည့်ချင်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်သက်
နှင်းဆီဖိုစံလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေတာလဲ နှင်းဆီရယ်။

အခုမှ စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ်မေးနေမိသည်။

သူတော်တော်ညှိပါလား သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မြင်လေ

နောက်မှရနေသော နောင်တသည် စိတ်ဖိစီးမှုကိုသာ
အနိုင်ရသည်။

ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ ပန်းချီဆွဲဖို့ ပြင်သည်။ သူက
ချီပါသနာပါသည်။ နှင်းဆီ၏ သဏ္ဍာန်လေးကို တစ်ခုချင်း

တစ်ခုချင်း အလွတ်မှတ်မိနေပါသည်။

မိုးရေစိုနေသော နှင်းဆီ၏ နွဲ့နှောင်းနှောင်းပုံစံလေးကို မိမိရရ ဆွဲခြယ်မိသည်။

အာရုံထဲမှာ လောလောလတ်လတ် မှတ်မိနေပေမယ့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် မှိန်ပျော့ပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ဘဲ စွဲစွဲလန်းလန်း ရှိနေလိမ့်ဦးမည်ဆိုတာ သူပဲသိသည်။

ထိုနေ့ညက သူ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ပါသည်။
“မိုးသည်းညနှင့်ဆီ” ပန်းချီကားကို ပြီးဆုံးသည်အထိ ဆွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ နှင်းဆီနှင့် ထပ်တစ်ကြိမ် ဆွဲကုန်ခဲ့ရလျှင် ထိုပန်းချီကားကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးရပါမည်။

မင်းလိပ်စာကို မမေးမိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့လွဲမှားတဲ့ မာနနဲ့ သိက္ခာအတွက် လျော်ကြေးပေါ့ နှင်းဆီ။

နုလုံးသားရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဗြုန်းစားကြီး ကိုယ်ထိန်းချုပ် ဟန်ဆောင်ထားခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ရဲ့တည်ကြည်လွန်းတဲ့ စရိုက်၊ အနေအေးလွန်းတဲ့ ဘဝကြောင့်ဆိုတာ မင်း နားလည်ပေးပါ။

အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ကိုယ် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပန်းချီကားပေါ့ကွာ။

x x x x

www.burmeseclassic.com

သူတို့အစီအစဉ်အတိုင်း 'ယွန်းရွှေခ' က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပုံပါလား။

“မိုးက အရမ်းသည်းနေတယ်၊ သားလည်း ကူညီပေးလိုက်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့”

“ဟုတ်လား ...ကောင်မလေးက ချောရဲ့လား”

ဒေါ်မမကြီးတို့က မင်းလုလင်မျက်နှာကို ဝိုင်းအကဲခတ်နေမိကြသည်။

“အရမ်းချောတယ်၊ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

မင်းလုလင်၏ အပြုံးက အသက်ပါလိုက်လဲ့လွန်းသည်။ သည်လိုသာဆို စိတ်အေးရပြီ။ ရွှေခကလေးကို မင်းလုလင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။

“သားလည်း ဖုန်းနံပါတ် မယူထားမိဘူး”

ဟော ...မင်းလုလင် နောင်တပင်ရနေပြီ။

“ပြန်တွေ့ရင် သားက မှတ်မိမှာမို့လို့လား”

“ဟာ ...မှတ်မိတာပေါ့၊ တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ တစ်သက်လုံး မှတ်မိနေမယ့် အလှမျိုးဗျ”

ဒေါ်မမလေးက ရယ်သည်။

“တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ”

“ဒီလောက်လှရင် ငါတို့ ချွေးမတော်ချင်လာပြီ”

မင်းလုလင်က ရှက်သလို တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ဖူးစာပါရင်တော့ ပြန်ဆုံမှာပေါ့ဗျာ”

ဒေါ်မမလတ်က ပိုင်ပိုင်ဝင်ပြော၏။

“ပြန်ဆုံမှာ သေချာတာပေါ့”

ဒေါ်မမလတ်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မင်းလုလင်က စဉ်းစားဖွင့်ထုတ်မနေတော့ပါ။

နှင်းဆီကို ထပ်တစ်ခါလောက် သူတွေ့ချင်လှသည်။

အဲဒီဆန္ဒပဲ ပြင်းပြနေ၏။

x x x x

“ရှင်”

ဒေါ်မမလတ်၏ စကားကြောင့် ရွှေခ မျက်လုံးလေးဝိုင်း
သွား၏။ အံ့ဩသွားလို့ပါ။ ကိုယ်မှ မသွားခဲ့ဘဲ။ သွားတော့
သွားခဲ့သည်။ မတွေ့ခဲ့တာပါ။

သည်ကိစ္စကို ရွှေခက တိတ်တိတ်ကလေးမြဲနေသည်။
ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြရသေးပါ။

“သားက ရွှေခကို သဘောကျပုံပဲ” ဟု ဆိုလာတော့
ဇယုန်အောင် အံ့အားသင့်ရသည်။

“သမီးက ကားပျက်လို့ဆိုပြီး အကူအညီတောင်းတယ်

ဆို၊ သားက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဆုံချင်တယ်တဲ့”

ဘာတွေမှားယွင်းကုန်ပြီလဲ။

ကားပျက်လို့ အကူအညီတောင်းသူက ရွှေခ မဟုတ်ပါ။

ဒါကို ရွှေခ သိသည်။ ဒေါ်မမလတ်တို့ကိုသာ ပြောမပြန်ခဲ့ဖြစ်တာ။

“သမီးက ထင်တာထက်ကို တော်တယ်”

ရွှေခက မျက်လွှာချမိသည်။ ခုတို့မှားနေတာကို ရှင်းပြ

သင့်လား၊ ငြိမ်နေသင့်လား။

“ဒေါ်လေးတို့က သိပြီးသားပါ ရွှေခရယ်၊ ရွှေခက

ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတာ သားမင်းလုလင်က သဘောမကျဘဲ နေပါ့မလား”

ရွှေခ နှုတ်ဆိုတ်ကာနေမိသည်။

ဘယ်ကစပြီး ဖြေရှင်းရမှန်းမသိပါ။

လွဲနေပြီ။

အဲဒီနေ့ညက ကားပျက်ပြီး အကူအညီတောင်းတာ ဘယ်

သူပါလိမ့်။ ဒေါ်မမလတ်တို့ကတော့ ဝမ်းသာနေကြပြီ။

“ဒီတော့ သမီးနဲ့ သားနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ဒေါ်လေးတို့ စီစဉ်

မယ်၊ မကောင်းဘူးလား၊ သားလည်း ဝမ်းသာသွားအောင်”

ရွှေခ လန့်သွားပါသည်။

“ဟို ...ခဏလောက် ဒီအတိုင်းနေတာ ပိုကောင်းမလား

မသိဘူးနော်၊ ရွှေခ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးလို့ပါ”

ကပျာကယာ တားမိသည်။

“သမီးက စိုးရိမ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ယုံပါကွယ် ...မင်းလုလင်က သမီးကို တကယ်

သဘောကျနှစ်သက်နေပါပြီ”

ရွှေခက သက်ပြင်းရှိက်သည်။

မင်းလုလင် သဘောကျနှစ်သက်သွားတာ ရွှေခ မဟုတ်ပါ။

တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။

“ဒေါ်လေးတို့ စီစဉ်လိုက်မယ်နော် သမီး”

“လေးငါးရက်တော့ စောင့်ပေးပါဦး”

“အင်း ...ကောင်းပါတယ်လေ”

ရွှေခက တမင် ပဟောဠိလုပ်ထားပြီး အိုက်တင်ခံနေတာ မဟုတ်ပါ။ မင်းလုလင်ဘက်က စိတ်ဝင်စားမှန်းသိလို့ ဈေးကိုင် တာလည်းမဟုတ်။ အမှန်တရားကို သိနေလို့ သည်ဇာတ်လမ်းထဲက နေ့ရှောင်ချင်တာပါ။

မင်းလုလင်ကို ဖမ်းစားနိုင်သော ကောဇိမလေး တစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ရွှေခက သူ့ကို ဘာလို့တွေ့ရမှာလဲ။

“သူက အဲဒီမိန်းကလေးကို နာမည်မမေးလိုက်ဘူးလားဟင်၊ ဘယ်သူလို့ပြောလဲ”

ရွှေခ မေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်မမလတ်နှင့် ဒေါ်မမလေး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။ ဒေါ်မမကြီးက ပါမလာခဲ့ပါ။ ရွှေခကို သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ လာတွေ့ကြတာပါ။

“မမေးကြည့်မိဘူး”

“သမီးက ရွှေခပါလို့ မိတ်မဆက်ခဲ့ဘူးလား”

“အင်း”

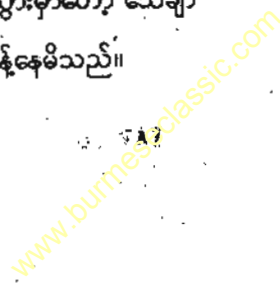
အမှန်တိုင်းလည်း ပြောမပြုချင်သေးတော့ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်မိပါသည်။ ဒေါ်မမလတ်က ‘ပြန်မေးကြည့်ရဦးမယ်’ ဟု ဆို၏။ ရွှေခက အအေးပိုက်ကလေးကို ခေါက်ကာ ခေါက်ကာ နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

မင်းလုလင်နှင့် ရွှေခ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သိသွားခဲ့သဖြင့် ဒေါ်မမလတ်တို့ စိတ်ဆိုးမှာလား။

ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူမှန်းမသိသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းစွဲလမ်းသွားတာကို စိုးရိမ်သွားကြမလား။

ရွှေခအပေါ် ယုံကြည်မှု လျော့နည်းသွားမှာတော့ သေချာ လွန်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့ တွန့်နေမိသည်။

xxxx

ကလေးများ

၁၃၃

“အမယ်လေးနော် ...အခုမှပဲ လာတော့တယ်”

ရွှေခကို နှင်းဆီက ခါးလေးပြေးဖက်ကာ ပြောသည်။

“ဟွန် ...သူတော့မလာဘူး”

“လာမလို့ဝါပဲ၊ မအားသေးတာနဲ့”

နှင်းဆီပျိုစင်က ရွှေခကို ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ထိုင်လေ”

သီချင်းသံ တိုးတိုးကလေးကလွဲလွှင် ဧည့်ခန်းမှာ တိတ်

ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

“ရောင်စုံလှသောပန်းများ ရောင်စုံလှသော စကားများပင်

ထင်ထားသလောက် အချစ်က သိပ်မလွယ်ပါ။ ကြီးမမြင်နိုင်တဲ့ အဲလွမ်းများ၊ ရှေ့ကနေ ကာရံလာနေတာ ...ဟေ့ ...မောင် ***ဟေ့မောင် စွန့်စားကြရအောင်”

ယုစန၏ သီချင်းအသစ်ကလေး “စွန့်စားကြရအောင်” သီချင်းပါ။

“ရွှေခ”

“ဟင်”

“ဒီနေ့ မေမေမွေးနေ့ သိလား”

“ဟုတ်လား ...ရွှေခမှ မသိတာ၊ ဘာမှ လက်ဆောင် ယူမလာခဲ့ဘူး”

“ရပါတယ်ဟယ်”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ လူကြီးသူမဆိုတော့ အမှတ်တံဆိပ် တစ်ခုခုတော့ ဝယ်ခဲ့သင့်တာပေါ့”

“ရပါတယ်ဆို”

“နှင်းဆီနဲ့ အတူတူသွားဝယ်မယ်”

“မလိုဘူးဆိုမှပဲ”
နှင်းဆီပျိုစင်က တားသည်။

“ရွှေခ အားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့ ...နှင်းဆီပြောတာက မေမေနဲ့အပြင် ဆိုက်သွားရမယ်၊ အပြန်မှ ရွှေခဆီ ဝင်လာမယ်လေ”

“ကြည့် ...လုပ်ပြီ”

မေမေနှင့် အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ခိုက် ရွှေခ ရောက်လာ တော့ နှင်းဆီပျိုစင် အခက်တွေ့ရပြီ။

“တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်၊ ညကျရင် နှင်းဆီ တကယ်လာခဲ့မှာပါ”

“သေချာလား”

ရွှေခက လက်ညှိုးကလေးထောင်ပြီး မေးသည်။

“သေချာတာပေါ့”

“ပြီးရော ...မလာရင်သိမယ်”

“လာပါ့မယ်ဆို”

“ကိုသက်တန်ရော”

“ရှိသားပဲ”

“မလာဘူးလား”

“လာပါတယ် ...အခုတလော နှင်းဆီ တကယ်အလုပ်

များတာပါ ရွှေခရယ်၊ ယုံ”

ရွှေခက နှင်းဆီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဖေဖေက ရွှေခကို ယောက်ျားပေးစားချင်ပြီ”

“ဟင် ...တကယ်”

နှင်းဆီ အံ့အားသင့်လျက် ရယ်ချင်သည်။

“အဲဒါတိုင်ပင်မလို့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီည ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

“ကိုသက်တန်ရော ပါမှာလား”

“မသိသေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ရွှေခပြန်မယ်လေ”

“အင်း”

နှင်းဆီပျိုစင်က ရွှေခကို ကားဘေးအရောက် လိုက်ပို့၏။

“ရွှေခ စောင့်နေမှာနော်”

“စိတ်ချ ...ရွှေခစကားကို သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ လျာ

ကိုလာမှာ”

နှင်းဆီပျိုစင်က ကတိပေး၏။

ရွှေခက လက်ကလေးပြပြီး ပြန်သွားသည်။

နှင်းဆီ ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

မေမေ ဘာတွေ့များ ပြောမလဲမသိ။

ကိုသက်တန်နှင့်ကိစ္စကို ဖွင့်ဟပြောလိုက်လျှင်ရော မေမေ

ဘာပြောမလဲ။

မေမေသဘောထားက အရေးကြီးလှသည်။

မေမေ မကြိုက်တာဆို နှင်းဆီ ဇွတ်မတိုးချင်ပါ။

x x x x

နင်းဆီပျိုစင်က မေမေစကားကို ဂရုတစိုက်နားထောင်နေ
နင်းဆီ သို့ပေမယ့် ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို သေချာနားမရှင်းသေးပါ။

“မေမေပြောချင်တာက အဲဒီ မေမေသားနဲ့သမီးကို
သဘောတူတယ်။ မေမေသားကို မေမေဆီပြန်ရောက်လာအောင်
သမီးကူညီပါကွယ်”

“ရှင်”

ရှင်းရှင်းသိရတော့မှပဲ နင်းဆီ မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။
“အခုက ကွဲကွာခဲ့ရသော သူ့သားကို နင်းဆီနှင့် သဘောတူတာ။
နင်းဆီနှင့် နီးစပ်မှ မေမေဆီပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်လား။ နင်းဆီ

ဟင်ခနဲဖြစ်ကာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ နှင်းဆီက
ကိုသက်တန်းကို ခေါင်းညှိတ်အဖြေပေးဖို့ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ဖို့ပါ။

“သူတို့က သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ မေမေက အဲဒီတုန်းက
အတော်ကလေး နှမ်းပါးတော့ လူကြီးတွေက သားလေးကို သူ
နဲ့ပဲ ထားဖို့သင့်တယ်လို့ တိုက်တွန်းကြတယ်”

မေမေအဖြစ်ကလည်း သနားစရာနော်။

“မေမေ ရင်ကွဲခဲ့ရတယ်။” ခံစားခဲ့ရတယ်။ မေမေက
ကလေးကို မေမေ တစ်နေ့ပြန်ရအောင်ယူမှာပဲ”

ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသော မေမေလိုအင်ကို နှင်းဆီ
ဖြည့်စွမ်းပေးချင်ပါသည်။

“အဒေါ်အဖို့ကြီးသုံးယောက်နဲ့ သားလေး စိတ်ထဲ
ကြပ်နေမှာပဲ”

မေမေက နှင်းဆီကို အားကိုးတကြီး အကူအညီထား
သည်။

နှင်းဆီ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ။

မေမေရယ် ...နှင်းဆီမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကိုသက်
တန်းကိုပဲ နှင်းဆီက လက်ထပ်ချင်တာ။ မေမေဆန္ဒကို နှင်းဆီ
ခေါင်းညှိတ်လိုက်လျော့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ...

ဒွိဟစိတ်နှင့် နှင်းဆီရင်ထဲ မွန်းကြပ်လာ၏။

မေမေကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။

နှင်းဆီလည်း အရမ်းပျော်ချင်တယ်။

အဲဒီလို “နှစ်ဖက်လှ” ဆောင်းနှင်းဆီ ဘယ်လိုလုပ်သင့်
သလဲ။ လောလောဆယ် အဖြေရှာမရသေးပါ။

x x x x

ရွှေခင်ကလည်း ‘လုံမေ’ ဝိုင်းဖွဲ့လက်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်
ချလိုက်ရင်း ...

“လက်ဖက်သုပ်စားရအောင်” ဟု ဆိုမိသည်။

“ဒီ ချဉ်စပ်လက်ဖက်က အရမ်းကောင်းတယ်သိလား”

နှင်းဆီပျိုစင်က အင်းဟု စိတ်မပါတပါ ခေါင်းညှိတ်
သည်။ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိသော နှင်းဆီကြည့်ကာ ရွှေခင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးမိသည်။

နှင်းဆီပျိုစင်က အတိုချုပ်ပြောပြလိုက်၏။

“ဟယ် ... အန်တီမှာ သားရှိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုသက်တန်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရွှေခတောင် ချက်ချင်းပူပန်သွားသေးတာ။

“နှင်းဆီ စိတ်ရှုပ်တယ်ကွာ”

ဆိုဖာကုရှင်ကိုမိုချကာ နှင်းဆီ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ရွှေခ ကူညီပါလား”

“ဘယ်လို”

“မေမေသားကို ရွှေခနဲ့ သဘောတူတယ်”

“အမယ်လေး”

ရွှေခက ရင်ဘတ်ကလေး ဖိသည်။

အခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

ဖေဖေက လူတစ်ယောက်နှင့် သဘောတူနေသည်။

နှင်းဆီက တစ်ခါ လူတစ်ယောက်နှင့် သဘောတူနေပြန်

သည်။ ရွှေခ မြန်မြန်ချစ်သူရှာမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ရွှေခနဲ့ဆို မေမေကလည်း ကျေနပ်မှာပါ”

“မဆီမဆိုင် နှင်းဆီရယ်”

နှင်းဆီပျိုစင် ရယ်သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့မှ စိတ်ထဲ

အနည်းငယ် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား၏။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ရွှေခကို ဘယ်သူနဲ့များ အန်ကယ်

မျိုးက သဘောတူနေတာလဲ”

ရွှေခက နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက်ကိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေငယ်ငယ်တုန်းက ဝိုးပန်းခဲတဲ့ အပျိုကြီးပေါ့၊ သူတူ

နဲ့ ဟိုဘက်ကလည်း သဘောတူတယ်”

“ဒါဆိုအဆင်ပြေသားပဲ”

ရွှေခက ခေါင်းယမ်းသည်။

“အပျိုကြီးသုံးယောက် စည်းကမ်းက ကြီးမှကြီး”

“ဘယ်လို”

နှင်းဆီက ကိုယ်လေးမတ်ကာ ရွှေခကို မျက်လုံးဝိုင်းက

လေးနှင့် ကြည့်သည်။

“မင်းလုလင်လား”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ခပ်တိုးတိုးမေးမိသည်။

“ဟင် ...နှင်းဆီ သိလား”

“အဲဒါ မေမေသားပေါ့”

“ဟယ် ...ဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား တအံ့တဩနှင့် ငြိမ်သွားကြ၏။

မင်းလုလင်။

သည်အမည်ကို နှင်းဆီ ကြားဖူးသည်။ သိနေသည်။

သို့ပေမယ့် စဉ်းစားမရှု။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာသိဖူးပါလိမ့်။

ရင်းနှီးနေတာလား၊ ကြားဖူးနေတာလား။ မေမေပြောလိုက်ကတည်း

က တွေးနေတာ။

“ရွှေခရယ် ဝမ်းသာစရာ၊ ဒီကိစ္စကို ရွှေခကူညီပါနော်၊ ရွှေခချစ်သူဆို မေမေက နှင်းဆီကို ဇွတ်ပြောလို့မရတော့ဘူးလေ၊ နော်”

နှင်းဆီပျိုစင်အတွက်တော့ ကံထူးခြင်းတစ်ခုပါပဲ။ အန်ကယ်မျိုး သဘောတူထားသည့်သူနှင့် နှင်းဆီ တိုက်တွန်းချင်သောသူက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ကာနေပြီ။

“ရွှေခ”

“ဟင်”

“ရွှေခဆီ တည့်တည့်ကိုလာနေတာ၊ အဲဒါ ဖူးစာစစ်လို့ပဲ သိလား၊ ယုံရဲ့လား”

နှင်းဆီပျိုစင်၏ စကားကြောင့် ရွှေခက နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ တွေးစရာတွေရှိလာခဲ့ပြီ။

နှင်းဆီမေမေ၏သားက မင်းလုလင်တဲ့ လား။ ဒေါ်မမလတ်တို့က နှင်းဆီနှင့်ဆို သဘောတူပါ့မလား။ ရွှေခနှင့် မင်းလုလင်မေမေ၏ မွေးစားသမီးကလေးနှင့် ခင်မင်နေတာနော့ ဒေါ်မမလတ်တို့ ကြိုက်ပါ့မလား။

မင်းလုလင်က ယွန်းရွှေခဘဝထဲကို ထွင်းဖောက်လုပ်ရာက

လာနေတာတော့ အမှန်ပါ။

တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ရွှေခ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ရွှေခဆီကို ရောက်ရောက်လာသည်။

ရွှေခနှင့် နှင်းဆီကို မင်းလုလင်အကြောင်း သေချာထပ်မေး၏။ ဒါတွေကို ဖေဖေက ပြောမပြန်ပါ။ ရွှေခက မင်းလုလင်မှာ မေမေမရှိတော့ဘူးပဲ အောက်မေ့ထားတာ။ ပြောသံမှ မကြားပဲ။ သည်လိုသာဆို ဖေဖေကို အကြောင်းစုံပြန်မေးကြည့်ရတော့မည်။ ရွှေခ မသိသေးတာ ဘာတွေကျန်သေးလဲ။

“ရှင်းရှင်းလေး ရွှေခရယ်၊ နှင်းဆီမေ့နဲ့ မင်းလုလင် ဖေဖေ ဦးသားဦးကို ဒေါ်မမလတ်တို့ သုံးယောက်က လုံးဝသဘောမတူဘူး။ ဦးသားဦးက မေမေကို ခိုးပြေးတာ။ သူတို့သဘောမတူတာနဲ့ ယူရမလားဆိုပြီး ပစ်ထားတာ။ ဦးသားဦးဆုံးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျမှ ကျန်ခဲ့တဲ့ကလေး မင်းလုလင်ကို မရအရပြန်ခေါ်သွားကြတာ။ မေမေဆီမှာဆို ဆင်းရဲမယ်၊ ကောင်းကောင်းနေရာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုပြီး”

“ဪ... အဲဒီလိုလား၊ သိပြီ၊ အခု နှင်းဆီမေမေက မင်းလုလင်ကို နှင်းဆီနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တယ်၊ သူ့သားသူ ပြန်ခေါ်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

ယွန်းရွှေခက လက်ဖက်သုပ်တစ်စွန်းခပ်စားပြီး ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေသည်။

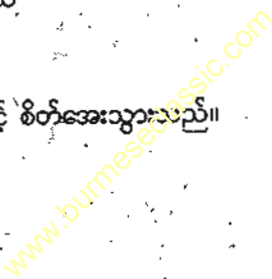
“ရွှေခရယ် ... ကူညီပါနော်၊ နှင်းဆီနဲ့ ကိုသက်တန်အတွက် ရွှေခကူညီမှ ဖြစ်မယ်”

နှင်းဆီက ရွှေခကို လေးလေးနက်နက် တောင်းဆိုလာ၏။

“အင်းပါ ... အဲဒါ မင်းလုလင်ကို မြင်ဖူးအောင် သွားကြည့်ဦးမယ်၊ စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ရင် ကူညီမယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

နှင်းဆီက ရွှေခကို ယုံကြည်စွာနှင့် စိတ်အေးသွားသည်။

မင်းလှလင် ...

ရွှေခ ရှောင်ထွက်မရအောင် ရှင်က ဘာလို့ပြုစားနေရတာလဲ။ ပထမအကြိမ် ရွှေခ လျစ်လျူရှုခဲ့ပြီးပြီ။

အခုတစ်ကြိမ်ရော ...။

x x x x

ဖေဖေက ရွှေခကို တအံ့တဩနှင့် “သမီးဘယ်လိုသိတာလဲ” ဟု ပြန်မေး၏။ “နှင်းဆီမေမေ ပြောပြတာ” ဆိုတော့ ပိုပြီး မယုံချင်ဖြစ်ကာ “သူက ဘယ်လိုသိတာလဲ” ဟု ထပ်မေး၏။

“နှင်းဆီမေမေက မင်းလုလင်မေမေပေါ့”

“ဟုတ်လား”

ဦးမျိုးအောင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ အတိတ်က ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်မမလတ်တို့က သူ့အပေါ် သံသယဝင်ဖူးပါသည်။ သူကပဲ သားဦးကို အောင်သွယ်လုပ်ပေးခဲ့သလို အဆင်မှားခဲ့ကြသည်။

“အခု သူကဘာပြောလဲ”

“နှင်းဆီကို အဲဒီ မင်းလုလင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ သဘောတူတယ်၊
ပေးစားချင်တယ်၊ သူ့သားသူပြန်လိုချင်တယ်တဲ့”

ပြဿနာက အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ကျော့လာသည်။

“သမီး အဲဒီကိစ္စတွေထဲ ဝင်မပါနဲ့၊ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေ၊ ကြားလား”

ဖေဖေက သတိပေးစကား ဆိုပါသည်။

“နှင်းဆီနဲ့ ရွှေခက သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ”

“ခက်ပါလား သမီးရယ်၊ ဒေါ်မေလတ်တို့က မင်းလုလင်
နဲ့ ပတ်သက်ရင် သိပ်ပြင်းထန်ကြတာ”

ရွှေခက ဖေဖေကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရွှေခ လုံးဝဝင်မပါပါဘူး ဖေဖေ”

x x x x

“လာ ...သမီးလေး”

ဒေါ်မမကြီးက ရွှေခကို သူ့ဘေးမှာ ထိုင်စေသည်။

“သမီးလေးလာမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားတာ”

ရွှေခက ခေါင်းလေးငုံကာ ပြုံးလိုက်၏။

မင်းလှလင်ကို မြင်ဖူးချင်လို့ သက်သက်လာခဲ့တာပါ။

ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မှမပါ။

ဖေဖေတို့ ဒေါ်မမလတ်တို့ စကားကို နားထောင်ဖို့လည်း

မဟုတ်။ နှင်းဆီ တိုက်တွန်းတာကို လက်ခံတာလည်းမဟုတ်။

နှင်းဆီမေမေကို ကူညီချင်တာက ပိုတောင်မဟုတ်သေးပါ။ ရွှေခ

ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါ။

“သားလေးက အလုပ်သွားတယ်၊ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ သမီးလာမယ်ဆိုလို့ ဟိုနှစ်ယောက်က မုန့်သွားဝယ်တာ၊ ခုလေး တင် ပြန်ရောက်ကြတယ်”

သူတို့၏ လေးနက်မှုနှင့် ဂရုစိုက်မှုက ရွှေခကို အားနာ အနေခက်စေပါသည်။

“သားလေးလာတဲ့အထိ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ၊ သား လေးကို ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်”

ဒေါ်မမကြီးက စိစဉ်၏။ ဒေါ်မမလေးက ဝယ်လာခဲ့သော မုန့်တွေ ထည့်ယူလာ၏။

“မလတ် ကော်ဖီဖျော်နေတယ်”

ဒေါ်မမလေးက ရွှေခကို ဖော်ရွေစွာပြုံးပြရင်း ...

“ယိုးဒယားမုန့်ကလေးတွေ စားကြည့်၊ အရမ်းစားကောင်း တယ်၊ ရွှေခကို ကျွေးချင်တာနဲ့ သွားဝယ်လာတာ”

“ရပါတယ်၊ အရမ်းအားနာတယ်”

မနေတတ်စွာ အားနာစကားဆိုမိ၏။

“အားနာရင် ကုန်အောင်စားရမယ်”

ဒေါ်မမလေးတို့က သိပ်သဘောကောင်းသည်။

နှင်းဆီမေမေ စကားတွေကို ယုံရခက်ခက်။

ရွှေခက သူတို့ကြည်ဖြူသော မိန်းကလေးမို့လို့လား။

“ဒါက ကြက်ဥပန်းပွင့် (THONG YIP)”

အဝါရောင်မုန့်ကလေးတွေကို ပြကာဆို၏။

“စားကြည့်လေ ဒါက ပိန်းဥမုန့် (KHA NOUM TUA)”

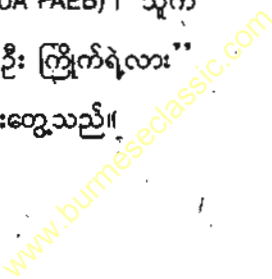
ပိန်းဥမုန့်က ဖြူဖြူကလေး။ စားလိုက်တော့ စိန်ပြီး ပိန်းဥ

အနံ့လေးရသည်။

“ဒီပြားပြားကလေးက ပဲမုန့် (TUA PAEB) ၊ သူက

နှမ်းနဲ့ သကြားနဲ့ တို့စားရတာ၊ စားကြည့်ပါဦး ကြိုက်ရဲ့လား”

ရွှေခက မုန့်ကလေးတွေကို ခံတွင်းတွေ့သည်။

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ”

ကောက်ညှင်းထုပ် သူတို့အခေါ် KHO TOM MUD
ကလေးက စားလို့ကောင်းလှသလို ကောက်ညှင်းကြက်ဥပူတင်း
(KAO NIEUS SANG KAYA) စိမ်းစိမ်းကလေးကလည်း တော်
တော်ကလေး အကြိုက်တွေ့စေသည်။

“အုန်းနို့ကျောက်ကျော (WUNG GATI)လေးလည်း စားဦး၊
ဒီက ကျောက်ကျောလိုပဲ သိပ်မကွာဘူး၊ မုန့်လုံးရေပေါ် KHA
NOUM TOM လည်း ကောင်းတာပဲ”

ဒေါ်မမလေးနှင့် ဒေါ်မမကြီးက မုန့်ကလေးတွေ တစ်မျိုး
ပြီးတစ်မျိုး ကျွေးနေတော့ ကော်ဖီဓာတ်ပူးနှင့် ထွက်လာသော
ဒေါ်မမလတ်က “ကုန်ပြီလား”ဟု နောက်သည်။

“မကုန်သေးပါဘူး၊ စားတာကလေးက အားမရဘူး”

တစ်ခုပြီးတစ်ခု အားပါးတရ စားနေတာတောင် အားမရ
ဘူးတဲ့လား။ ဘယ်လို စားပြရမလဲ။

“ဒါက ဂျယ်လီမုန့် WUN SAI”

ဒေါ်မမလတ်က ဂျယ်လီမုန့်ကို ရွှေခတ် တစ်ခုလှမ်းပေး
ဦး သူလည်း တစ်ခုစားသည်။

“ကြိုက်လား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်မုန့် ပိုကြိုက်လဲ”

“အင်း ... ဝိန်းဥမုန့်က စိမ့်တယ်၊ ပဲမုန့်လည်း ကြိုက်ပါ
အယ်၊ စောစောက စိမ်းစိမ်းကလေး၊ အဲဒါဘာလဲ ကောက်ညှင်း
ပဲလေ၊ အင်း ... အဲဒီကောက်ညှင်းစိမ်းစိမ်းလေးလည်း ကြိုက်
တယ်”

ရွှေခစကားကို သူတို့က ဖြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တိုက်ဆိုင်လို့ပါ၊ ရွှေခက ဒေါ်လေးတို့သုံးယောက်

ကြိုက်တာကို တမင်ရွေးပြောသလားတောင် ထင်ရတယ်”

“ဟုတ်လား”

သူတို့အတွက်တော့ ရွှေခက သိပ်ကျေနပ်စရာကောင်းနေသည်လေ။ ဖုန်းသံမြည်လာတော့ ဒေါ်မမလေးက ချက်ချင်းသွားကိုင်သည်။ နားစိုက်ထောင်စရာမလိုဘဲ ကြားနေရသည်။

“ဟယ် ... သားရယ်၊ နောက်ကျမှလား၊ မိုးချုပ်မှပြန်လာမှာလား၊ နောက်နေ့ ရွေးလို့မရဘူးလား”

ဒေါ်မမလတ်က ဒေါ်မမလေးဆီ လျှောက်သွားကာ ဖုန်းခွက်တောင်းယူလျက် “မြန်မြန်ပြန်လာနဲ့၊ ဒီမှာ ဒေါ်လတ်တို့ သွားစရာရှိလို့” ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“အေး ... အေး ... ပြီးရော”

ရွှေခက သူနှင့်မဆိုင်သလို ဘာသိဘာသာနေမိပါသည်။

“အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာ သစ်ခွတွေ အများကြီးပဲနော်”
ဒေါ်မမကြီးက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြီး ...

“သမီး သွားတက်ကြည့်လေ၊ မျက်စိထဲ လှတာတွေရင်

ခူးခို” ဟု ခွင့်ပေးသည်။

သူတို့ကတော့ ရွှေခကို အလိုက်လှဲဆုံး ဖော်ရွေသည်။ မင်းလုလင်ကသာ ဘယ်လိုလာမယ်မသိသေးတာ။

“ဒေါ်လေးတို့ မေးကြည့်သေးလားဟင်”

ရွှေခကားကို ဒေါ်မမလတ်က ချက်ချင်းဖြေသည်။

“နှင်းဆီတဲ့၊ ကားပျက်လို့ အကူအညီတောင်းတဲ့ ကောင်မ

လေး၊ ရွှေခကိုမြင်ရင် သား အံ့ဩမှာ”

နှင်းဆီတဲ့လား။

ရွှေခ ဝေဝေဝါဖြစ်သွား၏။ နှင်းဆီပျိုစင်များ ဖြစ်မလား။

အဲဒီလောက် တိုက်ဆိုင်ပျံ့မလားနော်။

လက်ကလေးငိုက်ကာ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာပေါ်မှာ လျှောက်နေမိသည်။ ခုထက်ထိ မင်းလုလင်က ရောက်မလာသေးပါ။

ရွှေခက လမ်းမဘက် မျှော်ငေးကြည့်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာ

သော အခြေအနေအားလုံးကို အံ့အားသင့်နေမိသည်။

မင်းလုလင် ပြန်ရောက်လာသော အချိန်အထိတော့ သည်းခံစောင့်လိုက်ဦးမည်။ နောက်တစ်ကြိမ် လာဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းဦးမှာ။

x x x x

ရွှေခင် ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ခြံဝင်းတံခါးကို ခေါင်း
 ညှစ်လျက် ဟွန်းတစ်ချက်တီးလိုက်တာကို မြင်ရသည်။ ရွှေခင်ရှိရာ
 ဝေါ်ထပ်ဝရံတိုက်ကိုလည်း ကားထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေ၏။
 ...မင်းလုလင်များလား။

ချက်ချင်းကြီး ရောက်လာလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။
 ခုထက်ထိ ဘယ်သူမှလည်း ခြံဝင်းတံခါး လာဖွင့်သေး။
 ရွှေခင်က ဘေးလှေကားကနေ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ခြံတံခါးရှေ့ ရောက်
 ...၏။ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ ဘေးကပ်ရပ်နေပါသည်။
 ...ဝင်းပြီးလျှင် ပြန်ဝိတ်ပေးဖို့ပါ။

မင်းလှလင်က နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ရသော ကောင်မလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိပါသည်။ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာ သစ်ခွပင်တွေကြားမှာ စကားဝါရောင်သွေး ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံလေးနှင့် ကဏ္ဍဆန်လွန်းစွာ လှပကြော့ရှင်းသော သဏ္ဍာန်နှင့်နှောင်းနှောင်းကလေးလှလိုက်တာ...။

သည်ကောင်မလေး ဘယ်လိုရောက်လာပါလိမ့်။

ကားဆီ တည့်တည့်လျှောက်လာနေတော့လည်း ကောင်မလေးကို မျက်တောင်မခတ်နိုင်ဘဲ သူ့ကြည့်နေမိ၏။ ဟိုတစ်ရက်ထမိုးသည်းသောညမှာ ကြုံခဲ့ရသော ကောင်မလေးလိုပဲ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းကလေးကို ရှုရှိုက်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသလိုပါ။

တော်တော်နှင့် ကားက ထွက်မသွားဘဲ ရွှေခကို ကြည့်နေတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

“ကျွန်မ ခြံတံခါးပြန်ပိတ်လိုက်မယ်”

သူတို့အိမ်က အဒေါ်ကြီး အနားလာရပ်ပြီး ပြောမှ ရွှေခ ထည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

ဘာမပြောသာမပြောနှင့် သည်လောက်တောင် ကြည့်နေလိုက်တာ မျက်စိကျွတ်ကျမတတ်။ အားလည်းမနာ။ ဘယ်လိုလူလဲ။

ကောင်မလေး လှည့်ထွက်သွားမှ မင်းလှလင် ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းလာခဲ့၏။

တိုက်ရှေ့အရောက် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး

“မင်းဘယ်သူလဲ” ဟု မေးမိသည်။

မိန်းမချောလေးက မြေစုံရပ်သွားပြီး ...

“ဒေါ်မမလတ် ဧည့်သည်ပါ” ဟု ဆိုသည်။

“မင်းက ဒေါ်မမလတ်သူငယ်ချင်းလား”

မင်းလှလင်က ထပ်မေးသည်။ သေချာချင်လို့ပါ။

“ဟုတ်တယ်”

“အရွယ်ချင်းလည်း မတူဘူး”

မင်းလှလင်က တစ်ချက်ရယ်သည်။ သူ ဘာလို့အလိုလို
နေရင်း အူမြူးနေမိသလဲ။

မြင်မြင်ချင်းပဲ အဲဒီမိန်းမချောကလေးကို တရင်းတနှိုး
စကားဆိုမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ နှစ်သက်သဘောကျမိသည်။

ဟိုတစ်ရက်က တွေ့ခဲ့သော ကောင်မလေးကို သဘော
ကျတာကတစ်မျိုး။ အခု သည်ကောင်မလေးကို သဘောကျတာက
တစ်မျိုး။ တူတော့မတူ။

“ဟော ...သား ပြန်ရောက်လာပြီလား”

ဒေါ်မမလတ်က သူတို့အနား လျှောက်လာပြီး မေး၏။

“သား ... ဒါ ဦးမျိုးအောင်ရဲ့သမီး ယွန်းရွှေတဲ့
သားဟို့ချင်း မသိကြဘူးမဟုတ်လား၊ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တမင်ခေါ်
ခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်မျိုးသမီးလား”

မင်းလှလင်က ဖေဖေကို တရင်းတနှိုးသိနေသည်။ ရွှေခကို
သေတာ အံ့ဩစရာ။ ဖေဖေကပဲ တမင်မပြောဘဲ ထားခဲ့တာလား။
သူက ရွှေခကို လုံးဝသိခဲ့ပုံမပေါ်။

“ဒေါ်ဒေါ်လတ်ကို ဟိုးကတည်းက ပိုးပန်းခဲ့တဲ့
အန်ကယ်မျိုးကို သားသိပါတယ်”

“ဟဲ့ ...သား”

သည်စကားကို ဒေါ်မမလတ်က ရွှေခကို အားနာသွား
သည်။

“ဆောရီး ...ဆောရီး”

မင်းလှလင်က ရယ်သံနှင့် တောင်းပန်၏။ ရွှေခက သူ့ကို
မကျေမနပ်ကြည့်မိသည်။

သူ့အဒေါ်ကို ရွှေခဖေဖေ ပိုးပန်းခဲ့ဖူးတာကို ခုထက်ထိ
ဂုဏ်လုပ်ကျေနပ်နေတုန်း။

မုန်းချင်စရာ။

“သမီး ...သားက မင်းလုလင်တဲ့”
 ဒေါ်မမလတ်က မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။
 ရွှေခက အင်တင်တင်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။
 “လာကြလေ ...ညစာ စားရအောင်”
 ဒေါ်မမလတ်က ဧည့်ခန်းကို ဦးဆောင်ခေါ်သည်။
 မင်းလုလင်က ရွှေခကို ဝဲကြည့်သည်။
 ရွှေခက မျက်စောင်းရွယ်မိသည်။
 မင်းလုလင်က အော်ရယ်သည်။
 ဒေါ်မမလတ်က စိတ်မချသလို တစ်ချက်လှည့်ကာကြည့်

၏။

ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး သွက်လက်ရဲတင်းနေသည်။
 ပြီးတော့ ရွှေခကိုပဲ စချင်နောက်ချင်သလို။
 ဖေဖေကိုလည်း သူက လှောင်ပြောင်သရော်သေးသည်။
 အစကတည်းက ထိုကိစ္စအပေါ် ခံစားချက်ရှိသော ရွှေခ

အတွက်တော့ တုတ်ပေါ်အနာကျ၊ အင် ...မှားနေပြီ၊ အနာ
 ခေါ်တုတ်ကျသလို ဖြစ်စေသည်။

“အန်ကယ်မျိုး မပါလာဘူးလား”

သူ့အမေးကို ရွှေခ မဖြေ။ မကြားသလို နေလိုက်သည်။
 မင်းလုလင်က မျက်ခုံးနှစ်ဘက်မြင့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်
 ။ တစ်ခါမှ သူ ဒုးခုလို ရွတ်နောက်နောက် မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ဘယ်
 ထောင်မလေးကိုမှ တရင်းတနီး မစဖူးခဲ့ပါ။

သည်ကောင်မလေးနှင့်တွေ့မှ ...။

သူ့ကိုယ်သူ သုံးသပ်မိလျက် မျက်နှာကို ကြိုးစားတည်
 ချသည်။ အခုမှ သိကျွမ်းသော ကောင်မလေးက သူ့ကို ပြောင်စပ်
 စပ် ပျက်ချော်ချော်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သျှင် ခက်မည်။

“အန်ကယ်မျိုးက သူ့မှာသမီးရှိတာ ဖွက်ထားတာကိုး”

“ဘာ”

“ဒီလောက်လှတဲ့ သမီးချောကို လူသိမှာစိုးတယ်နဲ့”

ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ထားထား
တာ”ဟု ထပ်စမိသည်။

ရွှေခ၏ မခံချင်မျက်နှာပေးလေးက တော်တော်ချစ်စရာ
ကောင်းသည်။

“ဘယ်သူမှ ဖွက်မထားဘူး၊ ရှင်တို့နဲ့ မပတ်သက်စေချင်
တာ သိရဲ့လား၊ အခုလည်း ရှင်အဒေါ်အပျိုကြီးတွေက ဖေဖေ
မှာ တောင်းရမ်းကမ်းလှမ်းလို့”

ရွှေခက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောမိသွားတော့သည်။ မင်းထု
လင်က အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

မိန်းမချောလေး၏ စကားများက သူ့ရင်ထဲကို ထိမှန်သွား
ပြီ။ ဒေါ်လေးတို့က အဲဒီကောင်မလေးကို သူ့အတွက် ကမ်းလှမ်း
သတဲ့လား။

ရွှေခက မျက်နှာကလေးမော်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။
မာကျောအေးဆတ်သော စတိုင်နှင့်။

“ကျွန်တော်မသိသေးဘူး”

မင်းလှလင် အမှန်တိုင်း ပြောမိသည်။

မညာချင်ပါ။ ညာစရာလည်း မဟုတ်။

“ရှင်ငြင်းမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်ကို
သဘောမကျပါဘူး”

ရွှေခက ကြိုတင်ကန်ထားသည်။

“ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး”

မင်းလှလင် မဆိုင်းမတွ ဖြေမိသည်။

“ကျွန်တော် ချက်ချင်းကြီး မဆုံးဖြတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား
လည်း အလျင်စလို မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူး”

ရွှေခက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ဖြစ်သင့်တာက လူကြီးတွေသဘောတူတယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေ့လာသင့်တာပေါ့၊
လက်ခံနိုင်ရင် ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ”

သူ့အဒေါ်တွေကသာ သူတို့စဉ်တာကို မင်းလုလင်က
ငြင်းကိုငြင်းမှာပဲဟဲ့ ထင်နေကြတာ။ တကယ်တမ်းမှာ မင်းလုလင်
က အဲဒီလိုမဟုတ်။ လူကြီးဆန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဖေဖေလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”
ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမိ၏။

“ငြင်းချင်ရင်တောင် ကျွန်မဘက်က ငြင်းတာပဲဖြစ်ရ
မယ်၊ ရှင့်မှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ရှင့်အဒေါ် ဒေါ်မမလတ်ကြောင့်
ကျွန်မဖေဖေက ဟားစရာလိုလို၊ သနားစရာလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ”

မင်းလုလင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စောစောက စ၊ တာပါ”

“ကျွန်မလည်း စ၊ စရာအခြေအနေရောက်မှာ ကြောက်
တတ်တာပဲ”

ဟု ရွှေခအပြောကြောင့် မင်းလုလင်က နှုတ်ဆိတ်သွား
သည်။ အခုကိစ္စကို သူ့ဘက်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နောက်လိုက်မိ

တာပါ။ ရွှေခအတွက် ဝေဒနာဖြစ်သွားစေမည်မထင်။ သူ့ဖေဖေ၏
အရှုံးအတွက် ရွှေခက ခံစားနေရပုံပါလား။

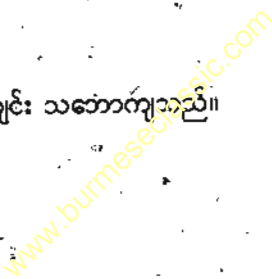
အတူတူယှဉ်လျှောက်လာရင်း ရွှေခက ခြေသုတ်ခင်းကို
ခလုတ်တိုက်သည်။ ဟပ်ထိုးလဲမတတ်ဖြစ်သွားတော့ သူ ဖမ်းထိန်း
ထားပေးရသည်။

ရွှေခက ရှက်ရွံ့ထူထူနှင့် မျက်နှာကလေး ရဲတွတ်သွား
၏။ သူ့လက်တွေကို ချက်ချင်းဖယ်သည်။ ပြန်မတ်အောင် ထိန်း
သည်။ မင်းလုလင်ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချနေ၏။

သနပ်ခါးနှံသင်းသင်းကလေးနှင့် နွေးနွေးအိအိ ကိုယ်လုံး
ကလေးကို သူ ရင်ခုန်မြန်စွာနှင့် ပြန်မလွှတ်ပေးချင်အောင် ဖြစ်ရ
ပါသည်။ သူ့လက်တွေကို ချက်ချင်းဖယ်ပစ်တော့ မင်းလုလင်
ရင်ထဲဟာသွား၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သည်မိန်းမချောလေးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသည်။

စ၊ချင်သည်။ ချစ်စနိုးဖြစ်သည်။ ရင်ခုန်မြန်သည်။ စိတ်ထဲမှာ
တရင်းတနီးရှိလှသည်။

ဒါတွေဟာ အချစ်များဖြစ်မလား။

သူပုံစံ ဝါဝါကြော့ကြော့ကလေးကို ကိုယ့်ဝရန်တာမှာ
မြင်လိုက်ရစဉ်ခဏ ကိုယ့်အိမ်သူသက်ထားကလေးလိုပဲ နွေးထွေး
စွာ ခံစားရသည်။ ကျေနပ်မိသည်။

ကိုယ့်ဘဝကို အဲဒီလိုဖြစ်ချင်သည်။

စောစောကတည်းက သူ့အပေါ် အမြင်တိမ်းစောင်းနေသော
ကောင်မလေးကို ထပ်ပြီး အခွင့်အရေးယူတာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့်
ချက်ချင်းပဲ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“လာကြလေ သားနဲ့သမီး”

ဒေါ်မမကြီးက နှစ်ယောက်စလုံးကို သူ့ဘေးမှာ ထိုင်စေ
သည်။ သည်ကောင်မလေးကြောင့် သူတို့အိမ် ပိုပြီး အသက်ဝင်
စိုပြေသွားရတာအမှန်။

x x x x

“ဟောတော့”

သည်ရက်တွေမှာ အချိန်အခါမဟုတ် မိုး ခဏခဏရွာ
သည်။ နှင်းဆီပျိုစင်က ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သက်တန်
မိုးစိုတော့မှာပဲဟု တွေးမိချိန်တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ ခေါင်းထဲက ရုတ်တ
ရက် သတိရလိုက်တာက ...

မင်းလုလင်ဆိုသော အမည်နှင့် လူတစ်ယောက်။

ကားပျက်လို့ ပြင်ပေးခဲ့ဖူးတာ။

ကြည့်စမ်း ...သူ့နာမည်ကို ပြန်ကြားတာတောင် မမှနေ
ရတယ်လို့။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြန်အမှတ်ရသည်။

မင်းလုလင်နှင့် နှင်းဆီ ဆုံခဲ့ဖူးတာပဲ။

တည်ကြည်ခန့်ညားသော ပုံစံနှင့် စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများ။ ရွှေခဲနှင့် အင်မတန်လိုက်ဖက်သူပါ။

ဟင်းနီဖုန်းလေးကို နှိပ်ကာ ရွှေခဲဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

သတိရလာတာကို ချက်ချင်းပြောပြချင်သည်။

“ရွှေခဲလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

ရွှေခဲက ဖုန်းထူးရင်း မင်းလုလင်တို့အနားကနေ ထွက်လာခဲ့၏။

နှင်းဆီနှင့် စကားပြောတာ မကြားစေချင်ပါ။

“နှင်းဆီလား ...ပြောလေ”

“ဟဲ့ ...ရွှေခဲရေ”

နှင်းဆီက ဝမ်းသာအားရ ရိုးသားစွာပြောပြသည်။ ရွှေခဲက တကယ်ပဲ နှင်းဆီဖြစ်နေတာကို အံ့သြသည်။ အဲဒီလောက်အထိ

တိုက်ဆိုင်ရှာသလားနော်။

“မိုးတွေရွာတဲ့ညက မဟုတ်လား”

“ဟုတ် သိနေတာကို နှင်းဆီ အံ့သြသည်။

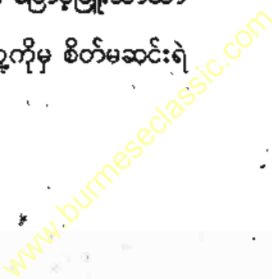
ရွှေခဲ သိလို့လား”

“သိတယ်၊ လူချင်းတွေ့မှပြောမယ်လေ”

“အင်း ...အင်း”

ယွန်းရွှေခဲက မင်းလုလင်တို့ အိမ်မှာမို့ နှင်းဆီပျိုစင်နှင့် ကြာကြာစကားမဆိုချင်။ မြန်မြန်ပဲ စကားဖြတ်လိုက်သည်။

နှင်းဆီက ဖုန်းလေးလက်ထဲကိုင်ပြီး မိုးစက်တွေကို ကြည့်ငေးကာ သက်တန်ရောက်အလာကို စောင့်နေမိသည်။ နှင်းဆီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာမိ၏။ နောက်ဆုံး လေးယောက်သား ထွက်လည်ခွင့် ရနိုင်မလား။ ဖြောင့်ဖြူးသာယာသော ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်။

သက်တန်ကိုလည်း သစ္စာရှိချင်သည်။

နှင်းဆီဘဝမှာ သက်တန်ကလွဲလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လေးစားမတွဲချင်။

သက်တန်တစ်ယောက်တည်းကို ပဲတစ်သက်ချစ်သည်။ အဲဒီလို မိုးတွေရွာသောနေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ သက်တန်တွေ့ဆုံခဲ့ရတာ။ မိုးတွင်းမို့ မိုးရွာတာ မဆန်းပေမယ့် အချစ်မိုးတစ်နှလုံးသွားပေါ် တစ်မိုစီမိုရွာသော နေ့တစ်နေ့ကတော့ ဆန်းနေသည်။ အခုလို အချိန်အခါမဟုတ် မိုးလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ယူဗွီ (နေရောင်ကာကွယ်ပေးခြင်း)ပါသော ခေါက်ထီးပျော့ကလေးက သည်းသည်းမည်းမည်း မိုးစက်ကို မခံနိုင်။ မိုးလေက ကြမ်းလွန်းတော့ ထီးပါလည်းမလုံ။ အနီးအနားက ဆိုတစ်ခု တံစက်မြိတ်မှာ မိုးဝင်ခိုရင်း ထီးကလေးကိုလည်း မထိမိဘဲ မိုးစိုမှာစိုးတာကြောင့် ကာထားမိသည်။ ကိုယ့်လိုပဲ မိုးခိုသူတွေ အများကြီး။ နှင်းဆီက ဟိုဒီဝေမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချကာ

ထိုယုံအတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့မှ ဆေးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။

“ဟင်”

နှင်းဆီ၏ ထီးကနေ သူ့အပေါ် ရေတွေတစ်စက်စက်ကျနေတာကို ခြုံလျက်နှင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်ငြိမ်နေသည်။ ဘယ်လိုလူလဲ။

နှင်းဆီက ကမန်းကတန်း ထီးကိုဖယ်လျက် အားနာစွာ ပြေးမိသည်။ နှင်းဆီကို ငေးကြည့်နေသော မျက်လုံးချိုချိုများနှင့် ဆုံမိသည်။

“ဆောရီးနော်”

လက်ကလေးကာပြုရင်း ဆိုမိသည်။

“ရပါတယ်”

သဘောကောင်းလွန်းတာကို အံ့အားသင့်မိသည်။ နှင်းဆီကဖြင့် သူ့ကိုမသိပါ။

ရှေ့တည့်တည့်ကို ပြန်လှည့်ရင်း ရွာနေသောမိုးကို ငေးကာ ကြည့်နေမိပါသည်။

သက်တန့်က ဘေးတိုက်မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ကာ အသက်ရှူမြန်လာမိ၏။ သည်ကောင်မလေးကို သူ နှစ်ခါသုံးခါ တွေ့ဖူးသည်။ ခုလောက် နီးနီးကပ်ကပ်တော့ မဟုတ်ပါ။

သူ့ကို ကောင်မလေးက သိပုံမပေါ်။ သူကသာ သိနေတာ။ သိနေတာလည်း မဆန်း။ ကောင်မလေးက အရမ်းလှသည်။ တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် မှတ်မိချင်စရာကောင်းသည်။

နှင်းဆီက သူကြည့်နေတာ သိသည်မို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူက ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် မျက်နှာလွှဲမသွား ပြုံးပြုံး ဆက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးတယ်”

“ရှင်”

သူ့စကားကို အံ့အားသင့်မိသည်။

နှင်းဆီကဖြင့် သူ့ကိုမသိပါ။ ထင်တော့ထင်သည်။

သူ့အမူအရာက နှင်းဆီကို သေသေချာချာသိနေသလို။

“ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲ”

သူကမဖြေဘဲ ဖွဖွပြုံးနေသည်။ ထပ်မေးရလည်းခက်စွာနှင့် နှင်းဆီက နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိမ်မိသည်။

မဖြေချင်မှတော့ ဘာလို့ နောက်စပ်မေးနေရဦးမှာလဲ။ သက်တန့်ကတော့ သတိလက်လွတ် ငေးနေမိတုန်းပါပဲ။

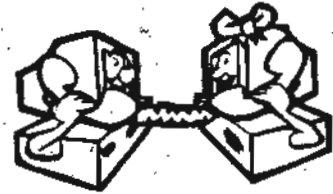
သူ့ရင်ခုန်သံကို သူ မယုံချင်။

သည်ကောင်မလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်ကတည်းက သဘောကျစိတ်နှင့် ခိုးခိုးကြည့်နေမိတာ သူပဲသိသည်။

ကောင်မလေးက မိုးရေထဲ ထီးဖွင့်ကာ လှစ်ခနဲပြေးသွားသည်။ သက်တန့် လှမ်းခေါ်ဖို့ပြင်ပြီးမှ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ခေါ်လိုက်လို့ လှည့်ကြည့်လာလည်း ပြောစရာစကား သူ့မှာမရှိ။

x x x x

ဆီတည့်ဖို့ ဆီစာအုပ်ကို ဆွဲယူကာ ကားထဲကအဆင်း
ရပ်တန့်ငေးမောကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို သတိပြုမိသွား
၏။

ဟင် ...မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့သူ။

သူ့ကို နှင်းဆီ မှတ်မိနေသည်။

နှင်းဆီ ထီးပေါ်က မိုးရေတွေ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကျနေတာကို
သာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့သူ။

သြော် ...သူက ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖူးတယ်ဟု
စဟေဠိလုပ်သွားတာ။

ဒါလေးများ ကားဓာတ်ဆီလာထည့်ရင်း ဆုံဖူးပါတယ်ဟု
ပြောလိုက်လည်း ရသားနှင့်။

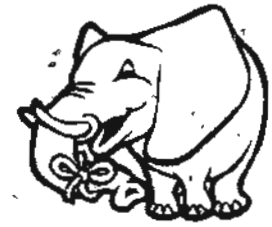
နှင်းဆီက သူ့ကို ပြုံးပြန့်တော်လှိုက်သည်။ သူက
ဝမ်းသာသွားသလို မျက်လုံးတွေ တောက်ပသွား၏။

သူနှင့် နှင်းဆီ အဲဒီလို စသိခဲ့ကြတာပါ။

သူ့မျက်လုံးတွေထဲ လေးနက်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းသည်
တစ်ခါမှ မှိန်ဖျော့လျော့ပါးမသွားခဲ့ပါ။

နှင်းဆီ နှလုံးသားကို နွေးထွေးယုံကြည်စေပါသည်။

x x x x

ဒေါ်မာလာကြွယ်က ခြံထဲက မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်
ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်တော့ ချစ်သည်။

နှင်းဆီက ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်လို့။ သူ့သူငယ်ချင်းကောင်
လေးက ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်လို့။

သည်ကောင်လေးကို သမီးက သိပ်တွယ်တာသည်။
သူတို့မျက်လုံးတွေက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး လေးနက်လွန်းလှသည်။
ဘေးကနေ သိသာသည်။

ကိုယ်ကသာ ကိုယ့်သားနှင့် ဖြစ်စေချင်တာ။ ရည်ရွယ်
ချက်ကြီးခဲ့တာ။

တစ်ခါတလေလည်း လောကကြီးက ကိုယ့်အကွက်ချစ်စဉ်
 သလို မဖြစ်။ သူဖြစ်သလို ဖြစ်တာကို လက်ဝိုက်ကြည့်နေရတာ။
 မွေးစားသမီးကလေးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်မဆင်း
 ရဲစေချင်။ ငါအမေပဲဆိုပြီး အိမ်နဲ့မပေးချင်။

သူပျော်သလို သူနေချင်သလို ခွင့်ပြုချင်သည်။ သည်လို
 သာဆို သား မင်းလှလင်ကို ကိုယ့် သည်တစ်သက် ပြန်ရပါ့မလား။
 ဒေါ်မမကြီး၊ ဒေါ်မမလတ်နဲ့ ဒေါ်မမလေးတို့က ဟိုး
 ကလေးဘဝကတည်းက ကိုယ့်ဆီက မရအရခေါ်သွားခဲ့တာ။
 ကိုယ့်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သားကလေး ကောင်းစားရေးအတွက် ကိုယ့်သားကို သူတို့
 နှင့် ထည့်ပေးခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မချိမသန့်ပါပဲ။
 တစ်နေ့နေမှာ သားကို ပြန်ခေါ်ဖို့ အားတင်းပြီး ကိုယ့်ဘဝ
 ကို မြင့်မားတိုးတက်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်း

သော နှင်းဆီကို မွေးစားခဲ့သည်။

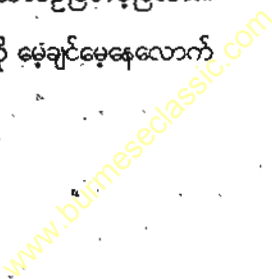
“သူနဲ့ ကလေးကိုထားရင် ဆင်းရဲမှာပေါ့၊ ပညာကောင်း
 ကောင်း သင်ပေးနိုင်ပါ့မလား၊ ဒါက ကျွန်မတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း
 သော မျိုးဆက်။ နှမ်းပါးချို့တဲ့တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဒေါ်မမကြီးပြောခဲ့သော စကားများ။
 သားကို လက်ခံပြီး ကိုယ့်ကို လက်မခံ။ ကိုယ်က သားရဲ့
 အမေရင်းပါ။

သူတို့ထင်ထားသလို ကိုယ်ကရော သူတို့အိမ် အောက်ကျ
 နောက်ကျ လိုက်နေမတဲ့လား။

အတိတ်က အကြောင်းတွေသည် ကိုယ့်ကို ရင်နာကြေကွဲ
 စေပါသည်။

သားကရော ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ပြတ်ခဲ့ပြီလား။
 ငယ်ငယ်ကတည်းက ခွဲခွာနေရတာမို့ အမေကို မေ့ချင်မေ့နေလောက်
 ပါပြီ။

သားကို ပြန်လိုချင်တာ ကိုယ် အတ္တကြီးနေတာလား။
သူတို့ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ သားက အစစအရာရာ ပြည့်စုံ
အေးချမ်းနေတာ။

သားအတွက် မေမေက စဉ်းစားပေးခဲ့တာပါဆိုလျှင် သား
က လက်ခံပါ့မလား။

ဒေါ်မာလာကြွယ် တွေဝေနေမိသည်။

သမီး နှင်းဆီကလည်း ဟိုသူငယ်လေးကို မေတ္တာသက်
ဝင်နေပုံရလေသည်။

“အဲဒါ တကယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို ...မေမေက သူ့သားနဲ့ နှင်းဆီကို
သဘောတူတာ၊ နှင်းဆီလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ ရွှေခ
ဖေဖေကလည်း ရွှေခနဲ့ သဘောတူတယ်။ ဟိုဘက်ကလည်း ရွှေခ
ကို သဘောကျတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

သက်တန်က နည်းနည်းစိတ်အေးသွားသလို ဆို၏။

“အန်တီက နှင်းဆီကို ကိုယ်နဲ့ သဘောတူပါ့မလား”

“မမေးရသေးဘူး၊ မပြောရဲဘူး”

သက်တန်က ဟူးခနဲ လေပူမှုတ်ထုတ်၏။

“လောကကြီးမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ရတာ

လွယ်ပါလား၊ ရှုပ်ထွေးလွန်းတယ်”

“စိတ်ကုန်သွားပြီလား”

နှင်းဆီက စိုးရိမ်စွာ မေးလာ၏။

“အသက်ရှူနေသရွေ့ နှင်းဆီကို စိတ်မကုန်ဘူး”

“အမယ် ပိုလိုက်တာ”

နှင်းဆီက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“အန်တီ အပေါ်ထပ်ကနေ ကြည့်နေပြီ”

“ဟင် ...တကယ်လား”

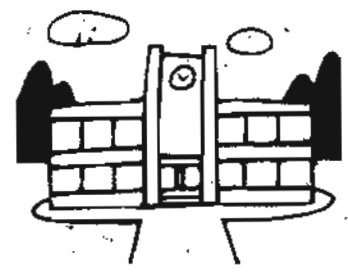
သက်တန်စကားကြောင့် နှင်းဆီက လန့်သွား၏။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

နှင်းဆီက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။ ဘာကြောင့်နဲ့

သက်တန်နှင့် မခွဲချင်။

x x x x

တနင်္ဂနွေနေ့နက်ခင်းမို့ မင်းလှလင် အိမ်မှာ အေးအေးလူလူ ရှိနေသည်။

မနက်အိပ်ရာနိုးပြီး သူ သတင်းစာဖတ်နေတာ။

“သားရေ”

“ဗျာ”

အန်တီလတ်က သူထံလျှောက်လာပြီး ...

“ဒီနေ့ သားလေး စောစောနိုးလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ အိမ်

မှာ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲချက်တယ်၊ ဟိုနေ့က စကားစပ်ရင်း ရွှေခ

ကြိုက်တဲ့ပုန်တွေ သိထားလို့ တမင်ချက်တာ၊ သားနဲ့အတူလူ့ လာစား

ဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား”

မင်းလှလင်က လက်သန်းနှင့် မျက်ခုံးကို ဖွဖွကုတ်ရင်း အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

သူလည်း ရွှေခကို တွေ့ချင်နေသည်။ စကားသံချို့အေးအေးလေးကို နားထောင်ချင်သည်။

ဒေါ်လေးတို့က သူ့စိတ်ကို ရိပ်မိနေပြီလား မပြောတတ်ဘဲ ထိုအချိန်မှာ ဘုရားရှိခိုးပြီး စည့်ခန်းကို ထွက်လာသော ဒေါ်မမလေးက ...

“မလတ်ရယ် ...ဖုန်းဆက်နေတာ ကြာပါတယ်၊ သားလေးကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ခဲ့တော့ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ရွှေခ ဒီအချိန် အိမ်မှာရှိဦးမှာပါ၊ သွားလိုက်ပါလား သား”

“ဟာ ...ကောင်းပါ့မလား”

“ဟဲ့ ...ဘာမကောင်းစရာရှိလဲ”

“ကောင်မလေးက သား သူ့ကိုကြိုက်နေပြီလို့ ထင်ရင်

” ၅၅

ရာ”

“ဪ ...ထင်ရင် ဘာဖြစ်သလဲကွယ်၊ မြန်မြန်ပွင့်လင်း သွားတော့ ဒေါ်လေးတို့လည်း စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရုံပဲ”

ဒေါ်မမလေးက သည်တူကလေးနှင့် ရွှေခတို့ မင်္ဂလာပွဲတို့ ဖြစ်မြောက်အောင် စီစဉ်ပေးချင်လှပြီ။

မင်းလှလင်က ရယ်နေသည်။

“ရွှေခက သားအပေါ် နားလည်မယ့် မိန်းကလေးပါ။

...သွားခေါ်ဖို့ပြင်လေ၊ ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ချင်လည်း ဆက်ထား”

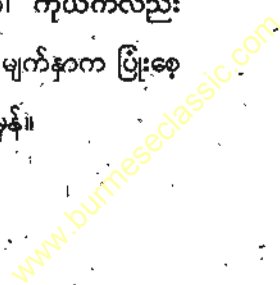
“ဖုန်းဆက်တာက ဒေါ်လေးတို့ဆက်”

“အမယ်လေးနော် ...သူက ရှက်နေပြန်ပါပြီ”

“ဟာဗျာ”

လူကြီးတွေ သဘောတူမှန်းလည်းသိ၊ ကိုယ်ကလည်း

ကြိတ်ပြီး သဘောကျနေပြီဆိုတော့ မင်းလှလင်မျက်နှာက ပြုံးစရာ နေရာနှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်။

ရွှေခ မျက်လုံးလေးက သိပ်ပြီး ရင်ခုန်စရာကောင်းသည်။
အန်ကယ်မျိုးရဲ့ သမီးလေးမို့ သူ့စိတ်ထဲ တစ်ခဏနှင့်

ရင်းနှီးသွားမိသလားမသိပါ။

ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာ နှစ်သက်နေတာအမှန်။

“ဒါဖြင့် သားလေးက အင်္ကျီလဲ၊ ဒေါ်လေးက ဖုန်းဆယ်
ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

မင်းလှလင် ခေါင်းညိတ်ကာ သူ့အခန်းထဲ အမြန်ဝင်လာ
၍ အင်္ကျီလဲသည်။

ခါတိုင်းဆို နံရံကပ်ဘီရိုကို ဆွဲဖွင့်ပြီး တွေ့တဲ့အထိ
ကောကီဝတ်လိုက်တာပါပဲ။

ဒီမနက်တော့ ဘာဝတ်ရမလဲ မင်းလှလင် တစ်ချက်တွေး
ကာ ငြိမ်တွေစဉ်းစားမိသည်။

ရွှေခက အရောင်ပျော့တွေ ကြိုက်တတ်သလား၊ အရောင်
ရင့်ရင့်ကလေးတွေ ကြိုက်တတ်သလား။

သူကတော့ ပန်းချီသမားမို့ အစကတည်းက မျက်စိစူးတဲ့
အရောင်တွေ ဝတ်လေ့မရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုအခါမှာတော့ ရွှေခဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့
အမြင်မှာ ကြည့်ကောင်းလိုက်တာဆိုတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေ သူ
ဝတ်ဆင်နေချင်မိသည်။

ဒေါ်မမလတ်က တံခါးဟစ်လေးထဲကနေ တူဖြစ်သူကို
အသာချောင်းကြည့်မိသည်။

ကိုယ့်လက်ပေါ် ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ကလေးမို့ ဘာကြိုက်တယ်၊
ဘာမကြိုက်ဘူးဆိုတာ အမူအရာကြည့်ရုံနှင့် သိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မမလတ်မျက်နှာက ပြုံးရွှင်နေသည်။
အင်္ကျီအရောင် ဂရုတစိုက်ရွေးနေတဲ့ ကိုယ့်တူသားကြီးဟာ
ချစ်စရာ...။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသာဖြူဖြူနှင့် မင်းသားတစ်ယောက်လို
ကြော့မော့ရှင်းသန့်နေတာ။

မင်းလှလင်က အသားရောင်လိုလို၊ အဝါရောင်လိုလို ရှပ် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအရောင်နှင့် တိုက်ကြည့်နေသည်။

စိတ်တိုင်းကျသွားတော့ ရှိခနဲ လေတစ်ချက်ရွှန်ကာ အဝတ်လဲလိုက်၏။

ဝတ်ပြီးတော့ မှန်ရှေ့သွားကာ ရေမွှေးနှိပ်ဖျန်းလျက် ဆွတ်၏။

ဆံပင်ကိုလည်း ဂျဲနှင့် သပ်ရပ်အောင် အမြန်ပြီးသည်။

“သားရေ”

“ဗျာ”

ခွေအမလတ်က အသံပေးလိုက်၏။

“ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နက်ခတိုင်လေး၊ ချည်ဦးလေ၊ ဟိုအကျားလေးနှင့်ဆို

လိုက်မယ်”

“ဟာ ...ရှိုးထုတ်ထားသလို ဖြစ်နေမယ်”

“ဪ ...ကိုယ့်မိန်းကလေးအိမ် သွားမယ့်ဥစ္စာပဲ”

ဒေါ်လေးက သူ့ကို နက်ခတိုင်ယူပေးသည်။

မင်းလှလင်လည်း ကြေးမထူနေတော့ဘဲ ထိုနက်ခတိုင်

အနက်နှင့် အဝါစင်းလေးကိုပဲ ချည်လိုက်သည်။

“ဒါမှပေါ့၊ သားက ခန့်ချောကြီးပဲ”

“ကိုယ့်ငါးချည် ကိုယ်မချည်နဲ့ဦးလေဗျာ”

“တကယ်ပြောတာပါကွယ်၊ ရွှေခလေး ငေးသွားမှာ မြင်

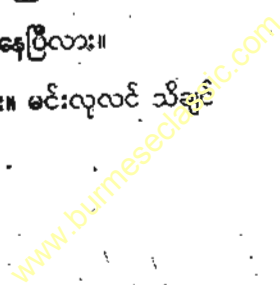
ယောင်သေး”

မင်းလှလင်သည် အဒေါ်သုံးယောက်နှင့် ဆူညံကာ

ကားပေါ်တက် လက်ပြု၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ရွှေခလေးရော ဒီအချိန် အလှပြင်နေပြီလား။

ကိုယ်နှင့်တွေ့ရဖို့ ရင်ခုန်နေမလား။ မင်းလှလင် သိချင်

သည်။

မင်းသာ ခေါင်းညှိတ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ဘဝက ပန်းခင်း
လမ်းပဲမဟုတ်လား။

အခြေအနေကို သူ့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်မိသည်။

အချစ်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူက စိတ်မရွံ့ချင်သူ

ပါ။

သာသာပြေလည်သော ဘဝခရီးတစ်ခုကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်း
ချမ်း လျှောက်လှမ်းချင်သည်။

သူ့အဖေတုန်းက မပြေလည်သော အချစ်တစ်ခုကို အမူး
အမူး ဖက်တွယ်ခဲ့တော့ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်
လား။

သူကတော့ ထိုဖြစ်ရပ်တွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး ပြဿနာ
လမ်းပေါ် မလျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ရွှေခတို့ အိမ်ရှေ့ ကားဟွန်းတီးတော့ ရွှေခ ထွက်လာ

သည်။

“ကိုမင်းလုလင် ရောက်လာပြီ၊ မြန်သားပဲ”

“ရွှေခ အလှမပြင်ရသေးဘူးလား”

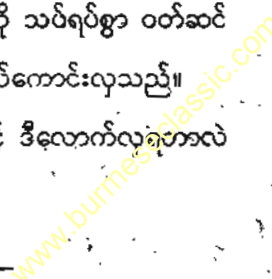
သူ ပြုံးစေ့စေ့ မေးသဖြင့် ရွှေခမျက်နှာလေး ရှက်ရိပ်သန်း
သွားရသည်။

မသိမသာလေးနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး လှအောင် အမြန်
လိမ်းခြယ်ထားရတာ။

မျက်ခွံပေါ်မှာ လိမ္မော်ရောင်ပြေပြေ မက်ကာရာလေး
တွင်ထားတော့ အရောင်က လင်းလဲ့နေပြီ။ မနက်ခင်းရဲ့ နေရောင်
ခြည်နှင့်အတူ ဆန်းသစ်တောက်ပနေ၏။

ခါးမှာ၊ ပခုံးနှစ်ဘက်မှာ ကြိုးလေးတွေ ချည်ရသော
လိမ္မော်ရောင်အင်္ကျီနှင့် စကင်အဖြူလေးကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်
ထားတာ မင်းလုလင်အမြင်မှာ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

မင်း ဘယ်လိုနေနေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်လှရတာလဲ

ကွာ။

“အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ”

“မဝင်ဘောဘူး၊ ရွှေခဲ ပြီးနေပြီဆိုရင် သွားရအောင်၊ ဒေါ်လေးတို့ စောင့်နေတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်သွားယူဦးမယ်”

“ပိုက်ဆံက ဘာသုံးမှာမို့လို့လဲဗျ”

“အို ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိတ်မပါရင် လမ်းမလျှောက် တတ်ဘူး”

“ဟ ...တစ်မျိုးပါလား”

“မိန်းကလေးတိုင်း ဒီလိုချည်းပဲ၊ ရှင်မသိဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေအကြောင်း တကယ်မသိဘူးဗျ”

“ဒါ ...ရည်းစားမရှိသေးပါဘူးလို့ ကြားတာထင်တယ် နော်”

“တကယ်မရှိသေးတာပါ၊ အခုမှ ပြောမလို့စဉ်းစားတုန်း ပါ”

ရွှေခဲက မျက်စောင်းကလေးရွယ်ပြီး လှည့်ဝင်သွား၏။ ပြီးတော့ ခါးပတ်ကွင်းပါသည့် ပန်းလွယ်အိတ် ပြောင်

ပြောင်လက်လက် ဆင်စွယ်ရောင်လေးကို လွယ်လာသည်။

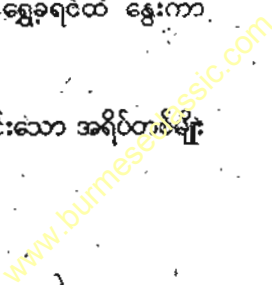
ပိုပြီး စတိုင်လ်ကျသွားတာတော့ အမှန်ပါ။ ခွာချွန်သေး သေးနှင့် ဖိနပ်အမည်းလေးကလည်း လှသည်။

သူမရဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံ နဲ့နဲ့နှောင်းနှောင်းလေးက ပိုပြီး ကြည့်ရှုကောင်းသည်။

တေးသွားလေးဖြင့်ပြီး ထွက်လျှောက်လာသလို အချိုးကျ လှပသည်။

မင်းလုလင် စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ရွှေခဲရင်ထဲ နွေးကာ ခြေလှမ်းနှေးတုံ့တုံပင် ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အရိပ်တန်းချိုး

နှင့် ရွန်းရီတောက်ပနေသည်။

တကယ်ပါပဲ ...။

အိပ်မက်ထဲက မင်းသားလေးအတိုင်းပါပဲ။

သို့သော် ရွှေခရင်ထဲ ရှင်းရှင်းမပျော်နိုင်။

အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးနေသေးသည်။

သူဟာ နှင်းဆီနဲ့လည်း စတ်သက်နေသေးသည်မဟုတ်

လား။

“ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ”

“ရွှေခက ချစ်စရာကောင်းလို့”

“ချစ်”ဆိုသောစကားကို ပထမဦးဆုံး သွယ်ဝိုက်လို့ သုံးစွဲ

လာသည်။

ရွှေခဆီက ဟိုနေ့ကလိုပဲ သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေးကို

ရှူရှိုက်ရသည်။

သူ့ကားလေးက အခုမှပဲ ပြီးပြည့်စုံသွားသည်။

သို့နဲ့ဘေးမှာ ရွှေခပါလာတော့ ကားမောင်းရတာဟာ တစ်ယောက်တည်းမောင်းရတာနှင့် တော်တော်ကွာခြားတာကို မင်း လုလင်သိသွားရသည်။

ဒီတစ်ခါ ကားမောင်းရတာ အလိုလိုပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေမိ သည်။

မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်ရတာ ကြာတယ်လို့လည်း မထင်။

သူ့မဘက်ကို ခိုးကြည့်ပြီး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေရ၏။

တကယ်ပဲ ကိုယ့်ရဲ့နဲ့ဘေးမှာ ပါရမီဖြည့်ဖက်လေးအဖြစ်

ထားရရှိသွားနိုင်မလား ရွှေခရယ် ...။

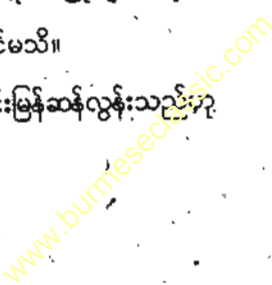
မင်းဝင်လာမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်က တံခါးဖွင့် ကြိုဆို

နေပါတယ်။

ရွှေခနှင့် ခဏခဏ အကြည့်ချင်းဆုံ အပြုံးချင်းဖလှယ်

နှင့် အိမ်ကို ဘယ်လိုရှောက်လာမှန်းတောင်မသိ။

လမ်းခရီးဟာ အင်မတန်တိုတောင်းမြန်ဆန်လွန်းသည်ဟု

ခံစားမိသည်။

သူ့အနေနှင့်ကတော့ ဒီလိုနှစ်ယောက်စာည်း အတူတူရှိနေချိန်လေးကို ကြာနိုင်သမျှ ကြာကြာ ဆွဲဆန့်ထားချင်မိသည်။

ခြံထဲ ကားဝင်လာမိပြီးမှ ငါ တခြားတစ်နေရာ ဝင်နေရရင် အကောင်းသားဟု တွေးမိသည်။

အိမ်ကိုခေါ်လာရတော့ သူမစိတ်ကျဉ်းကြပ်မလား။

အင်း ... အဒေါ်တွေခင်းပေးတဲ့လမ်းကို တည်တည်ငြိမ်

ငြိမ်လျှောက်ရမှာဆိုတော့ သိပ်ပြီးလောလို့လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။

အမြင်တစ်နေရာရာခေါ်ပြီး အကြာကြီးစကားပြောဖို့က

နောက်တစ်ဆင့်ပေါ့ကွာ။

မင်းလုလင် ကိုယ့်စိတ်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ရွှေခအနားကို ရောက်ချိန်ဆို ရင်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ

ကြည်နူးစွဲမက်ရလွန်းလို့ပါ။

“ဟော ... သားနဲ့သမီးတို့တောင် နောက်လာပြီ”

ဒေါ်မမလတ်က ပေါ်တီကိုအောက်အထိ ဆင်းကြိုနေပါသည်။

“ရွှေခရယ် ... သမီးက မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေထက်

တောင် လှနေပါသေးလား”

“ရွှေခမှ သိပ်အရပ်မမြင့်တာ”

“ဒီအနေအတော်ပါပဲ သမီးရဲ့”

“အန်တီလတ်က ချီးမွမ်းနေတယ်၊ သားပြောဖို့လည်း

ချိန်ထားပါဦး”

“အမယ်လေးတော် ... သားက တစ်သက်လုံးပြောနေ

ရမယ့်သူပဲ”

ရွှေခက ဒေါ်မမလတ်စကားကြောင့် ခေါင်းလေးငုံ့လိုက်မိ

သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။

သူမ စိတ်မဆိုးတာတော့ သေချာသည်။

ထိုအပြုံးလေးက မင်းလုလင်ကို အိပ်မက်တွေ ပေးနိုင်
သည်။

“လာ... အိမ်ထဲဝင်ကြ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေး
ဆေးဆေးနေနော် သမီး၊ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထား”

“မလတ်တို့ကတော့ ဦးမျိုးအောင်သမီးကို ဘယ်အချိန်
ကတည်းက သမီးတော်ချင်နေသလဲ မသိပါဘူးနော်၊ သမီးရေ
ညနေထိသာ နေပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပြန်မလွတ်ချင်တဲ့
လေး၊ ကြည့်ဦး”

ဒေါ်မမလေးက ရယ်သံနှင့် ဆို၏။

မလတ်က ရွှေခကို လက်ကလေးဆုပ်ကွား မျက်နှာလေး
ကို ငေးကာနှင့် ချစ်မဝသလိုရှိနေတာ ဘေးကနေ သိသာလှပါ
သည်။

ရွှေခရောက်လာတာ မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ရောက်လာ
သလို ဝမ်းသာအားရ ပိုင်းဝန်းအရေးပေး ဂရုစိုက်ကြတာမို့ ရွှေခပင်

နေရခက်သလိုပါ။

ရင်ထဲမှာတော့ တိတ်တခိုး ကျေနပ်သည်။

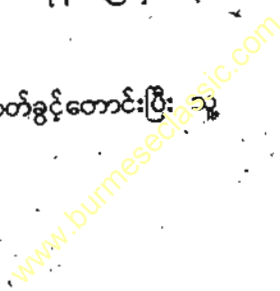
ဗ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က ကြည်ဖြူနှစ်သက်လိုလား
တယ်ဆိုတာလည်း ဂုဏ်ယူပီတိဖြစ်စရာတစ်မျိုး မဟုတ်လား။
မင်းလုလင်ကလည်း ရွှေခကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်ပါ။
အဒေါ်တွေနှင့် စကားပြောနေတော့ သူက နှုတ်ဆိတ်နေ
မိသည်။

ဒေါ်လေးတို့က ပျာပျာသလဲရှိလွန်းတော့ သူထပ်ပြောဖို့
မလိုတော့ဘူးလေ။

“ခဏနော် ... ရွှေခ ကျွန်တော် အင်္ကျီသွားလဲလိုက်ဦး
မယ်”

“ဟယ် ... သမီးကိုထားပြီး ဘယ်တုန်း၊ ပြီးမှလဲရင်
လည်းရတာပဲ၊ ဒီကောင်လေးက”

မင်းလုလင်က ရွှေခထံ ခေါင်းဆတ်ခွင့်တောင်းပြီး သူ့

အခန်းထဲဝင်၍ တီရှပ်အင်္ကျီနှင့် လဲလှယ်လိုက်သည်။

ပြန်ထွက်လာတော့ တီရှပ်အဖြူလေးနှင့်မို့ ရှင်းသန့်ပြီး ပိုငယ်သွားသလိုထင်ရ၏။

“ကိုယ်တော်လေးရေ ... ဒီနေ့ အဝတ်အစား ဘယ်နှစ်ခါ လဲဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲဟေ့၊ အထူးအဆန်းပါလားနော်”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးပွိုင့်မှာ ကားတန်းရှည်နေလို့ သားနည်းနည်းအိုက်လာလို့ပါ”

မင်းလှလင်က ရှက်ရှက်နှင့် ဖြေရှင်းချက်ပေးရာ ရွှေခက ရယ်သည်။

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ သွားစား လိုက်ပါဦး”

သူတို့ စားပွဲမှာထိုင်တော့ ဒေါ်လေးတို့က ဧည့်ခန်းသို့ ရှောင်ထွက်သွားသဖြင့် သူနှင့် ရွှေခ အေးအေးလူလူ နှစ်ယောက် ထဲ စကားပြောရင်း စားသောက်ခွင့်ရသည်။

“အိမ်မှာ ရွှေခ ဟင်းချက်လား”

“မချက်ပါဘူး”

“အိမ်ထောင်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ချိုင့်ဆွဲစားမှာပေါ့”

ရွှေခက ပြုံးစိစိကြည့်၏။

“အပြင်က အစားအသောက်တွေ”

“မေမေတို့အိမ်က ချိုင့်နဲ့ထည့်လာမယ်လို့ ပြောတာ”

“တယ်စိတ်ကူးကောင်းပါလား၊ ယောက်ျားက ရွှေခ ချက်

တာမှ စားချင်ရင်ရော”

ရွှေခက ပခုံးလေး ကျုံ့လိုက်သည်။

မလွယ်ပါလားနော် ... ဟင်းချက်သင်ရမယ့်သဘောလား။

အဒေါ်အပျိုကြီးတွေနှင့် ကြီးပြန်လားရတော့ သူဟာ

နှင်းဆီပြာသလို ဒီဇာကြောင်မည့်သူလား။

သူကလည်း ရွှေခမျက်နှာကို မလွဲတမ်း စိုက်ကြည့်နေပါ

သည်။

ဘယ်လိုဖြေစေချင်သလဲဟင် ...။

ရွှေခအဖြေဟာ ရှင့်အတွက် အရေးကြီးသလား။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကိုမင်းလုလင်မေးတာကိုပါ”

“ဖြေရခက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ...လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ချင်း တစ်ထပ်တည်းတူဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာပဲ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုပြီး အရေးထားပုံချင်းလည်း အယူအဆတူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေခဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ခံစားချက်ကို ဦးစားအပေးဆုံးပဲ၊ ကျွန်တို့အရာတွေ နောက်ပို့ထားတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုရော ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာထားသလဲ”

ရွှေခက အပြုံးလေးနှင့် ...

“အဲဒါပြောဖို့ နည်းနည်းစောဦးမယ်ထင်တယ် ကိုမင်းလုလင်ရဲ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ရင် တွေဝေတာမကြိုက်ဘူး၊ အချိန်ဆွဲတာ မကြိုက်ဘူး”

“ဟွန်း ...ရှင်မကြိုက်တာချည်းပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲရှိသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပါဗျာ”

“ရွှေခလည်း တမင်တကာတော့ အချိန်ဆွဲပြီး မူယာများ ဗယ်သူ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ ...စိတ်မကောက်နဲ့ဦး၊ ကျွန်တော် အလိုသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူက စိတ်ကောက်လို့လဲ”

“ရွှေခက နှုတ်ခမ်းလေးစုနေတော့”

“အို ...မဟုတ်တာ”

ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းငုံ့မိတော့သည်။

သူဟာ ရွှေခဲ မျက်နှာလေးကို စာဖတ်သလို အသေးစိတ်ဖတ်နေတော့တာ။

မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် စုမိတာကိုပင် မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သည်။

တော်တော် မျက်စိလျှင်သည့်လူကြီး။

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ နေရတာမလွယ်။

ရွှေခဲရဲ့ ရှက်စနိုးဟန်ပန်လေးကို မင်းလုလင် ချစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော့်မေးခွန်းကိုက စပြီးမှားတာ”

“ရှင်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တကယ်ချစ်ရင် ဘာမဆို နားလည်ပေးနိုင်တယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ၊ တကယ်အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းက ဘာလို့ကျော်သွားတာလဲမသိဘူးဗျ၊ နော်”

မင်းလုလင်က ရယ်ဟဟနှင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

တကယ်တော့ သူမ ဟင်းမချက်တတ်ဘူးဆိုလည်း ဘာမှ အရေးမကြီးပါ။

ကိုယ်သင်ပေးလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ကိုယ့်အဒေါ်တွေ မျက်စိထဲတွေ့ပြီး ဒီမျှအဆင်ပြေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကိုယ်ဘယ်ကသွားထပ်ရှာမလဲ။

ရှာစရာလည်း မလိုတော့ပါ။

စိတ်ထဲမှာ နှင်းဆီဆိုသော ကောင်မလေးကို လှစ်ခနဲ သတ်ရလိုက်မိသည်။ နှင်းဆီက သူ့အတွက် အိပ်မက်ဆန်ပြီး ရွှေခဲကတော့ သူ့ဘဝ၊ သူ့နှလုံးသားရဲ့ တကယ့်ရွှေရောင်အစစ်ဖြစ်သည်။

“ရွှေခဲ”

“ရှင်”

မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပုံလေးက အသည်းခိုက်စွဲလှယ်။

www.burmeseclassic.com

သိပ်လှတဲ့ မျက်ဝန်းကြည်လဲ့လဲ့လေးကွာ။
 မင်းလုလင်က မလွဲဖယ်ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း စေးကပ်ငြိတွယ်သွားချိန်
 လေးဟာ တိုတောင်းသလောက် ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။
 ရွှေခက အရင် မျက်လွှာချပစ်လိုက်သည်။
 “မေးခွင့်ရှိလား”
 “ဘာကိုလဲ”
 “ချစ်လား”
 သူ့အသံက တိုးပေမယ့် ရွှေခ နှလုံးသားကို ကြည်နူးလိုက်
 ဖို့စေသည်။
 “ဖြေလေ”
 “ချစ်လား” ဆိုတာ ဗွီစီဒီလား၊ ကြည့်ဖူးသားပဲ။ R စာနည်း
 နဲ့ ဆုန်သင်းပါရှိခို့လား၊ သူတို့နှစ်ယောက် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်
 နော်”

“ဟာကွာ ...ဘာဗွီစီဒီလဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်
 တကယ်မေးနေတာ၊ ပြန်မောက်ပါနဲ့ ရွှေခရယ်”
 “ရွှေခ နောက်တာမဟုတ်ဘူး”
 “ကျွန်တော် အလေးအနက်မေးတာဗျ”
 “ရှင်က အရင်မေးတယ်”
 “အင်းလေကွာ ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မှားပြန်ပြီလား”
 “အရင်မေးရမှာလား၊ စဉ်းစားပါဦး”
 “အိုကေ ...သဘောပေါက်ပြီ၊ ကျွန်တော်အရင်စပြီး
 ပြောရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ရည်းစားစကားဆိုတာ ပြောရခက်တယ်ဗျ၊
 ပြောဖို့မလွယ်ဘူး၊ တကယ်ခက်တာ”
 “ဒါဆိုလည်းမပြောနဲ့”
 ရွှေခ မျက်စောင်းရွယ်တော့ မင်းလုလင် ရယ်သည်။
 “မပြောဘဲနဲ့လည်း မနေနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”
 သူသည် ရွှေခကို ချစ်စနိုးနှင့် စ.ချင်နေမိသည်။

ရွှေခ ရင်ခုန်နေပြီလားဟုလည်း သူသိချင်သည်။

သူ့ဘက်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဟန်ဆောင်ထားရတာ အမှန်ပါ။

တကယ်တမ်းမှာ ယောက်ျားလေးတွေဟာ မိန်းကလေး တွေလောက် သတ္တိမရှိပါလားဟု မင်းလုလင် တွေးမိသည်။

ကိုယ့်ကို ချစ်နိုင်မလားဆိုတာ အရင်ကြိုပြီး တီးခေါက် ကြည့်ချင်သည်။ သေချာမှပဲ ပြောချင်သည်။

“ဒေါ်လေးတို့ ခေါ်ခိုင်းလို့ ရွှေခကို ကျွန်တော်လာခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က တွေ့ချင်လို့၊ သတိရလို့”

ရည်းစားစကားပြောဖို့ အရေးကို သွယ်ဝိုက်နေသည်။

ရွှေခက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ပြုံးရင်း သူ့ကို အဓိပ္ပာယ် ပါပါကြည့်သည်။

အရေးကြီးတဲ့ ဘဝတစ်ခုအတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် စကားလေးတစ်ခွန်းကိုတော့ စွန့်စားပြီး အရင်း

အနီးပြုရမှာပဲရှင်၊ ဒါကို တွေ့ဝေအောက်တွန့်နေလို့ ဖြစ်မလား။

စကားလေးတစ်ခွန်းထဲကိုများ။

“စတွေ့ကတည်းက စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ ဒီလောက်

ဝန်ခံရင် လုံလောက်ပြီလား”

“မိန်းကလေးမြိုင်ရင် တော်တော်ခပ်များများ ယောက်ျား

လေးတွေက စိတ်ဝင်စားတတ်ကြပါတယ်”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက အထင်သေးတာပဲ”

“ကျွန်မပြောတာ ဘာများမှားလို့လဲ၊ ရှင်လည်း ကျွန်မ

အပြင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို အနည်းဆုံးတော့

စိတ်ဝင်စားမိတာမျိုး ရှိဖူးမှာလဲ၊ မရှိပါဘူးလို့ပြောရင် ရှင်ညာတာ

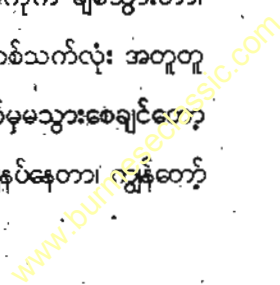
ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဒါဆိုရင် ပြင်ပြောမယ်ဗျာ၊ ရွှေခကိုက ချစ်သွားတာ၊

ဘဝတစ်ခုလုံး ရွှေခလက်ထဲ အပ်ချင်တာ၊ တစ်သက်လုံး အတူတူ

နေသွားချင်တာ၊ ကျွန်တော့်အနားကနေ ဘယ်မှမသွားစေချင်တော့

တာ၊ ရွှေခနားမှာနေရရင် အလိုလိုပျော်ပြီး ကျေနပ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်

ကို ပြန်မချစ်မှာ စိုးရိမ်တာ၊ အဲဒါတွေအားလုံး သူ့ဘာသာ ရင်ထဲထဲ ဖြစ်လာတာ၊ ရှင်းပြီလား။”

‘ပြောမည့်ပြောတော့လည်း ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပါပဲ။’

ရွှေခတောင် ငြိမ်သက်စွာ အသက်ရှူမှားရတော့မှတတ်

ဖြစ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့စကားကို ကြားရ တော့လည်း မိန်းကလေးပီပီ မှင်သက်အငိုက်မိစွာ ကြည့်နှုန်းပီပီ ဖြစ်ရတာအမှန်ပါ။

တုံ့ပြန်စကားပင် မဆိုမိဘဲ တိတ်သွားရတာကြည့်။

“ကျွန်တော့်ဖက်ကတော့ စွန့်စားပြီး ချစ်ခွင့်တောင်းလိုက် ပြီ၊ အခု ရွှေခအလှည့် ဖြေတော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လား။”

“ဒေါ်လေး လာနေပြီ”

မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သတိပေးလိုက်၏။

တကယ်လည်း ခြေသံကြားရတော့ ရွှေခက နှုတ်ခမ်းအေး ကို လက်နှင့်ကွယ်ပြီး ရယ်လိုသည်။

မင်းလုလင်မှာ မချင်မရဲနှင့် သူမနားကိုယ်ကြီး ကိုင်းငံ့ ထားရာကနေ ပြန်မတ်လိုက်ရ၏။

“စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်က ဖရီဇာထဲမှာနော်၊ ထုတ်ပေး စို့ မေ့နေတာဟေ့”

အန်တီလတ်က ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ ဖျော်ရည်ဖန်ချိုင့် လှလှလေးကို ထုတ်ယူလာပါသည်။

ရွှေခရေ ...

ခင်ဗျားလေး ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့အဖြေမရလည်း ဖုန်းထဲကနေ ထပ်တောင်းမှာပါ၊ ဘယ်လိုဖြေ မလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားပေးတော့။

မင်းလုလင်ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ကို သဘောပေါက်စွာ ရွှေခက ပြုံးနေသည်။

အောင်နိုင်သူလေးရဲ့ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူသော အပြုံးလေးပါ။

x x x x

ဒေါ်မမလတ်တို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ရွှေကို တက်
ညီလက်ညီ ချစ်ခင်လိုလားကြသဖြင့် အခုလိုအိမ်သို့ရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက်မှာ ချက်ချင်း ပြန်မသွားစေလို။

ထို့ကြောင့် စားစရာတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စီစဉ်ပေးကာ
ဧည့်ခံရင်း တူဖြစ်သူနှင့် စကားခပ်ကြာကြာ ပြောစေနိုင်ဖို့ ဖန်တီး
ပေးကြသည်။

မင်းလှလင်နှင့် မြန်မြန်သင့်မြတ်လေ သူတို့မြန်မြန် စိတ်
အေးရလေ မဟုတ်လား။

အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ငေးကာ အကဲခတ်လာ ပျော်

လည်းပျော်မိကြပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က လက်တွဲဖော်ဖြစ်ထိုက်သည်။

အချောချင်းလည်းညှီ၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက်လည်းကိုက်

အင်မတန် တင့်တယ်လိုက်ဖက်သော စုံတွဲကလေးပါပဲ။ ဒါက
နတ်တို့ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သော ဖူးစာဖက်အစစ်အမှန်တို့သာ ဖြစ်
ပါ။

“သမီးရယ် ... အပြင်မှာနေပူပါတယ်၊ အဲကွန်းက ထွက်
တာနဲ့ ခေါင်းကိုက်မှာစိုးရတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ညနေ
လောက်မှ ပြန်ပါလား၊ သားလေး ပြန်ပို့ပေးမှာပဲဥစ္စာနော်”

ရွှေခမှာ အားလည်းနာမိသည်။ သို့ပေမယ့် မင်းလှထံ
အမှုအကျင့်၊ ဓလေ့စရိုက်၊ သူ့ဝါသနာ ဘာညာအသေးစိတ်
လေ့လာချင်စိတ်လည်း ရှိနေတာမို့ ဒေါ်လေးတို့ စကားအတိုင်း
ညနေမှပဲ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အချိန်ခပ်ကြာကြာနေပြီ၊ စူးစမ်းလေ့လာတော့

အကြောင်း ပိုသိနိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် သူ့ရင်ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက်ရှိနေသ
လား။ နှင်းဆီကို သူ သဘောကျနေသလား သိချင်သည်။

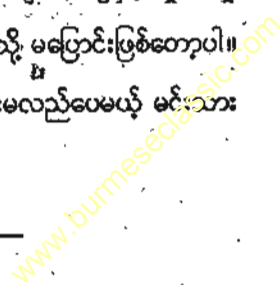
အဖြေမပေးခင်မှာ သေချာလေ့လာဆုံးဖြတ်ရမှာလေ။
နောက်မှ ပြန်ပြင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။

မင်းလှလင်က သူမအပျင်းပြေ ကြည့်ရအောင် ဆက်တယ်
လိုက်ဖွင့်ပေးသည်။

ဆန်းဒေးမိုလားမသိ၊ နေ့လယ်ခင်းမှာပေးသော ရုပ်ရှင်ကား
လေးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်။

လူနီရိုင်းအုပ်စုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ကောင်လေးနှင့် ကောင်မ
လေး ရောက်ရှိနေသော ဇာတ်လမ်း၊ တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ရွက်
ဖျဉ်တဲလေးတွေ့ရော၊ သစ်ပင်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေနှင့် ရွှေခင်းရွ
ကွက်က အင်မတန်လှတာမို့ စာခြားလိုင်းသို့ မပြောင်းဖြစ်တော့ပါ။

အစကို မကြည့်ရလို့ သေချာနားမလည်ပေမယ့် မင်းသား

ရော့ မင်းသမီးရော့ အရမ်းချောတာမို့ ကြည့်ရတာ တန်သည်။

အထူးသဖြင့် အိတ်လီမင်းသမီးလေးရဲ့ မျက်နှာဟာ ကော်ရုပ်ကလေးလို ပါးဖောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းလေးက ရဲစိုနုဖတ်နေ သဖြင့် ကြည့်လို့မဝ။

ချစ်သူနှစ်ဦး စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေဆင်းကူးပြီး ကမ်းစပ် ပေါ်ရောက်တော့ ရေစိုစက်လက် အဝတ်အစားတွေနှင့် အမောဖြေ နေပုံဟာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာနှင့်မတူဘဲ အပြင်မှာ တကယ်ကြုံတွေ့ နေရပုံနှင့် တူသည်။

မင်းလှလင်ရော့ ရွှေခရော့ ငြိမ်သက်စိုက်တန်လို့ ကြည့်နေ မိကြသည်။

ပါးသိုင်းမွှေးရေးရေးနှင့် မင်းညားက မင်းသမီးလေးရဲ့ နဖူးစပ်က အညိုဖျော့ဖျော့ဆံ့နွယ် ရေစိုလေးတွေကို ပင့်တင်ကာ တယုတယ အနမ်းလေးပေးရာ မင်းလှလင်နှင့် အကြည့်ချင်း မဆုံရဲတော့ဘဲ မျက်နှာပူပူနှင့် အကြည့် အမြန်လွှဲလိုက်ရသည်။

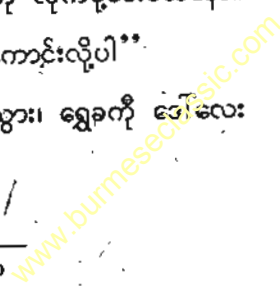
သူကတော့ ယောက်ျားလေးမို့ ရယ်ဟဟလုပ်ကာ အေး အေးဆေးဆေး။ ရွှေခမှာ သူနှင့်အတူ ဆက်တလိုက် ကြည့်ရတာ ရင်ထဲမှာ အေးလိုက်နွေးလိုက်နှင့် တစ်မျိုးသော ခံစားချက်ကို ပေးသည်။

ရွှေခ နှလုံးသားက သူ့အပေါ် အရည်ပျော်ချင်သည့် သဘောလား။

ဟင်း ... ဒီလိုတော့ ဖြစ်နိုင်ဦးမယ် မထင်ပါဘူးနော်။ စဉ်းစား ချင့်ချိန်စရာတွေ အများအပြား ရှိနေသေးသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား မပြီးခင်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီ က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် မင်းလှလင် အပြင်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လာမှ ရွှေခကို လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်။ မကြာပါဘူး၊ ခဏလေး မသွားရင် မကောင်းလို့ပါ။”

“အေးပါ သားရယ်၊ စိတ်ချသွား၊ ရွှေခကို ဒေါ်လေး

တို့ ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ့မယ်”

တကယ်လည်းပဲ ဒေါ်လေးတို့က ရွှေခကို မပြတ်တမ်း စကားဆို ဧည့်ခံထားပါသည်။

မင်းလုလင် ငယ်စဉ်က ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ထုတ်ပြန် သည်။ သူက ကျောင်းမှာ စာတော်သူပါ။ ပြီးတော့ သီချင်းလည်း ဆိုသည်။

ဒေါ်လေးက သူငယ်ငယ်က မူကြိုမှာ ချော်လဲအံ့ အကြောင်းရော။ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး တစ်ကောင်ခွေးနို့ အတင်းပူဆာလို့ နှစ်သောင်းနှင့် ဝယ်ပေးခဲ့ရုံပဲအကြောင်းရော ...

သူ့ခွေးကြီးကို သူငယ်ငယ်က အလွန်ချစ်ခင်ပုံ အကြောင်း ရော ...။ သူ ရေခဲဏခဏ ချိုးပေးလို့ ခွေးကြီးမှာ အအေးခို အကြောင်းရော ...။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတန်းဖော်မိန်းကလေးတချို့နဲ့ ယှဉ်တွဲစလျှင် စိတ်ဆိုးတတ်ပုံရော၊ သူ ဘဲပေါင်းဟင်းချို အလွန်

ကြိုက်ကြောင်းရော သူ့အကြောင်းတွေ စုံလို့ပါပဲ။

မင်းလုလင်သာ ကိုယ်တိုင်ပြောလျှင် ဒီလောက် စုံစုံဆူဆူ ပါလာမည် မထင်ပါ။

မပြောချင်သော အကြောင်းအရာ တချို့ ချန်လှပ်ထား ချင် ထားဦးမှာ။

ဒေါ်လေးတို့ကတော့ လူကြီးမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ရယ် ကာမောကာ အိတ်သွန်ဖာမှောက် အကုန်အစင်ပြောပြတာ ဖြစ် သည်။

သူတို့အိမ်က ကောင်မလေးက မင်းလုလင်ရဲ့ မီးပူတိုက် ပြီးသား အဝတ်အစားထပ်ကို လာပေးသဖြင့် သူ့အခန်းထဲက ဝီရိထံ သွားသိမ်းပေးဖို့ ဒေါ်လေးက ပြောလက်စစကားလည်း ရပ်မထားဘဲ ရွှေခကိုပါ တရင်းတနှီး လက်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်လေးက အဝတ်အစားတွေ သိမ်းဆည်းပေးစဉ် ရွှေခမျက်ဝန်းက စာကြည့်စာပွဲပေါ်က ဂစ်တာ ပိုက်ထားတဲ့ မင်းလုလင်ဓာတ်ပုံကို မြင်သည်။

ပြီးတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ဝရံတာထောင့်ကွယ်လေးက ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့သွားသည်။

အနားကပ်တိုး ကြည့်လိုက်တော့မှ ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးက နှင်းဆီဖြစ်နေကြောင်း တအံ့တဩ တွေ့ရသဖြင့် ရွှေခရင်ထဲ ဟာကျသွားရသည်။

ရေးထိုးထားတဲ့ ပန်းချီကားရဲ့ အမည်က -

“မိုးသည်းညှင်းဆီ” တဲ့။

သူ နှင်းဆီကို တော်တော်စွဲလန်းခဲ့တဲ့ပုံပါလား။

“မင်းလုလင်က ပန်းချီလည်း ဝါသနာပါတယ်။ အဒေါ်တွေတောင် သူ့ကို ပုံဆွဲပေးဖို့ ပြန်အပ်နေရတယ် ဟင်း .. ဟင်း”

ဒေါ်လေးကတော့ ဘာမှ ရိပ်မိပုံမပေါ်ပါ။

သူတူကြီးအကြောင်း မမောနိုင် မပမ်းနိုင် ပြောနေဆဲပါ။

ရွှေခမှာ မျက်နှာလေးပျက်ကာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

အခြေအနေက ရွှေခထင်တာထက် နက်ရှိုင်းနေပြီ ထင်ပါ။

ရဲ့။

စောစောတုန်းက ကြည်နူးစိတ်နှင့် လှိုက်ဖိုနွေးထွေးနေသော နှလုံးသားက ပြုန်းစားကြီး အေးစက်တင်းမာသွားသလို ထင်ရ၏။

နှမြောကြေကွဲစိတ်နှင့် ရင်ထဲလေးလံ မွန်းကျပ်လာသည်။

ရွှင်လန်း အေးမြနေသော စိတ်တို့လျှင်မြန်စွာ အသွင်ပြောင်းလျက် မနာလိုခြင်းနှင့် ပူလောင် ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့ ကြီးစိုးလာသည်။

ပန်းချီကားမှာတောင် “ မိုးသည်းညှင်းဆီ ” လို့ ဆိုထားတော့ မင်းလုလင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှင်းဆီရဲ့ နေရာယူမှုက နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။

“သမီး ပျင်းနေပြီလား”

မျက်မှောင်ကုပ်လေးနှင့် ရွှေခရဲ့ အေးစက်သွားသော အမူအရာကို ဒေါ်လေးကပင် မေးသည်။

ခဏအကြာမှာ မင်းလုလင် ပြန်ရောက်လာသည်။

ရွှေခကတော့ သူ့ကို စကားဟဟ မဆိုတော့။

သူမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေတောင် ဒေါ်လေးတို့ကပဲ ဝင်ဖြေ
ပေးပြီး ရွှေခက် အသံတိတ် စိတ်ကောက်သွား၏။

မင်းလုလင်ကတော့ ရွှေခရဲ့ အမူအယာ အပြောင်းအလှဲ
ဟာ သူက အပြင်ထွက်သွားတာ မကျေနပ်လို့ပဲဖြစ်မည်ဟု လွယ်
လွယ်ထင်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ ပြဿနာက သူထင်သလို သေးသေးမွှားမွှား
မဟုတ်။

အပြန်လမ်းမှာလည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။
မင်းလုလင်သည် ရွှေခမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်
နှင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို ဘာလို့ စိတ်ဆိုးသွားပါလိမ့်။
တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ် ကောက်သွားတာတော့ သေ
ချာသည်။

ဘာမှန်းသာ မသိရတာ။

x x x x

ရွှေခက ခြံထဲက ဒန်းပေါ်ဆင်းထိုင်ရင်း ဘူးလေးထဲက
ဖရုံစေ့တစ်ဆုပ် နှိုက်ယူကိုက်စားနေမိကာ နှင်းဆီရောက်အလံာ
တို့ ကြိုစောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ဖုန်းကြိုဆက်ထားသဖြင့် နှင်းဆီ ဒီနေ့ အိမ်ကိုရောက်လာ
မည်ဆိုတာသိတော့ ရွှေခက စကားတွေ အကြာကြီးပြောဖို့ စဉ်း
စားထားမိသည်။

“မိုးသည်းညနှင်းဆီ” ဖုန်းချိကား ဘယ်လိုဖြစ်လာရ
သလဲ သိချင်သည်။ မိုးသည်းသော ညတစ်ညမှာ မင်းလုလင်ဆီသို့
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တိုက်ဆိုင်စွာ နှင်းဆီဘာကြောင့် ရောက်သွား

သလဲ အသေးစိတ် နားထောင်ချင်ပါသေးသည်။ ဖုန်းထဲမှာ နှင်းဆီ ပြောပြတာ သိပ်မရှင်း။

အပြင်မှာ နှင်းဆီ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီပြောတဲ့ စကားသံကို ကိုယ်တိုင်ကြားရမှ အခြေအနေအမှန်ကို သုံးသပ်လို့ ယုံသင့်မယုံသင့် ဆုံးဖြတ်ရပါမည်။

ထိုကိစ္စဟာ ထပ်တလဲလဲ တွေးလေခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးလေ ဖြစ်နေရတာ။

ဒီတစ်ခါ နှင်းဆီနှင့် စကားပြောရမှာ ရွှေခ စိတ်လှုပ်ရှား အားတွေပါနေမိတာ အမှန်။

အဓိကကတော့ မင်းလုလင်ကြောင့်ပါပဲ။ မင်းလုလင်ဟာ ရွှေခကို စိုးမိုးလွှမ်းခြုံနေပြီ ... ရုန်းထွက်မရသော ပုစ္ဆာထဲ တစ်ခုလည်လည်ဖြစ်နေပြီ။

အဖြေလေး ပေးလို့ မဖြစ်သေး။

သူကတော့ ညစဉ်လိုလို အနည်းဆုံး ဖုန်းတစ်ခေါက်တော့

ဆက်မြဲပါ။ ရွှေခ ဘက်ကသာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားမဆိုနိုင်ဘဲ နှင်းဆီနှင့်ကိစ္စကိုသာ ကျိတ်မြဲခံစားနေမိတာ။

ရွှေခ' ဘာကြောင့် သွေးအေးပြီး အင်းမလုပ် အဲမလုပ် အချိန်ခွဲနေသလဲ မင်းလုလင်ဘက်က တွေးလို့ရမှာမဟုတ်။ သူ စိတ်ရှည်မှာလည်း မဟုတ်။

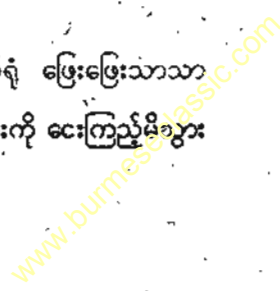
“တီ .. တီ”

ဝင်းတံခါးကို ကြိုဖြင့်ထားပေမယ့် ကားဟွန်းသံ ခပ်တိုးတိုးက ထွက်ပေါ်လာတာမို့ ရွှေခက လည်တိုင်လေးနှုတ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်”

နှင်းဆီတို့ အိမ်က ကားမဟုတ်။ ဒါ မင်းလုလင် ကားပါ။ ရွှေခရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားရသည်။

မင်းလုလင်က ကားကို ဘီးလိမ့်ရုံ ဖြေးဖြေးသာသာ မောင်းဝင်လာရင်း ဒန်းပေါ်က ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်မိစွား

သည်။

ဆံပင်တွေအားလုံးကို စုစည်း စည်းနှောင်ကာ အပေါ်သို့ ခပ်မြင့်မြင့် တင်ထားသဖြင့် ရှည်လျားသွယ်ပြောင်းသော လည်တိုင်ဝင်းဝင်းလေးက ရှင်းကြောဖြူမြတ်နေသည်။

ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးက အားကစား ထရက်စုလိုပုံစံ လက်မောင်းတစ်လျှောက် အနက်လိုင်းပြားပါသော ခေါင်းစွတ်အင်္ကျီဖြူဆွတ်ဆွတ်လေးပါ။ ဘောင်းဘီရှည် ပန်းရောင်နုနုနှင့် တွဲဝတ်ထားတော့ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို နုနယ်ပျိုမြစ်ကာ ချစ်စဖွယ်။ လေဒီမဖြစ်တဖြစ် ရုပ်မျိုးလေးက စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

မင်းလှလင် သူမကို ချစ်မြတ်နိုးမိတာ တစ်နေ့တခြားလိုပိုသေချာလာသည်။ ဒါဟာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။

“ဟေ့ ... ဘာလို့ ထိုင်ကြည့်နေတာလဲ ... ကိုယ့်ညီနည်းနည်းပါးပါး ဆီးကြိုမှပေါ့”

“မကြိုပါဘူး”

ရွှေခက ဒန်းပေါ်အထိုင်မမျက် မျက်နှာလေး ရှုံ့လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြည့်မရလို့”

“နေရင်းထိုင်ရင်းကွာ .. ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မသိဘူး”

“ရွှေခပြောမှ သိမှာပေါ့၊ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ပြောချင်သလို မပြောချင်သလိုနဲ့ အဖြေလည်း မပေးသေးဘူး။ ဒေါ်လေးတို့ မေးနေကြပြီ။ ကိုယ်က ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

မင်းလှလင်က ဒန်းရဲ့ ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မချင့်မရဲ မေးနေမိသည်။

“ခဏထိုင်ဦး”

“ဘယ်သွားမလိုလဲ”

“ကော်ဖီသွားယူခဲ့မယ်လေ”

“မလိုဘူး၊ ရတယ်၊ ကိုယ် ရွှေခနဲ စကားပြောချင်တယ်၊
ဒါပဲ ... ကျန်တာ ဘာမှမလိုဘူး။ အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့မလား”

“ရွှေခ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကို
စောင့်နေတာ”

“တိုယ့်ထက် မင်းသူငယ်ချင်းက ပိုအရေးကြီးလား”

“အရေးကြီးတာပေါ့၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရင်
ကိုမင်းလုလင်လည်း ရင်တွေဘာတွေ ခုန်သွားမှာပါနော်။ စောင့်
ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ရွှေခ ပြောပုံလေးက ခပ်ဖိုဖိုနှင့် ပဟောဠိဆန်နေသဖြင့်
မင်းလုလင် အံ့အားသင့်ရသည်။

တိုယ့်ကို ဘာလို့ မကျေမနပ် မကြည်မလင်ဖြစ်နေရ
သလဲဆိုတာ လမ်းစပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူမို့လဲ ကိုယ်နဲ့ရောသီးလား”

ရွှေခက မဖြေဘဲ သူ့ကို ကြည့်မရသော မျက်စောင်းနှင့်
သာ တုံ့ပြန်ပါသည်။

မင်းလုလင်က မျက်ခုံးပင့်ကာ ဘယ်လို ချောရမလဲ မစဉ်း
စားတတ်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားရစဉ် သူတို့ရှေ့သို့ ကောင်မလေးတစ်ဦး
လျှောက်လာပါသည်။ အထက်အောက် အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံ
လွင်လွင်လေးနှင့် ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို ကြောရှင်း
ကဗျာဆန်သည်။

“ဪ”

မင်းလုလင် ချက်ချင်းလိုပဲ မှတ်မိသွားရသည်။

“နှင်းဆီ လာလေ”

လက်ကလေးဆွဲ၍ လှမ်းခေါ်သည်။

“သူ့ကို သိတယ်မို့လား နှင်းဆီ”

နှင်းဆီက သဘောပေါက်စွာ မျက်လုံးလေး တိုင်းသွား

ပြီး ...

“ကိုမင်းလုလင်”

“ဟာ ... ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံကြပြီပဲ။

နင်းသီက ရွှေခသူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးဗျာ ... ဟိုတစ်ညတုန်းက သေချာစကားမပြော
ဖြစ်လိုက်တော့ မနင်းသီ ဘယ်မှာနေမှန်းတောင် မသိလိုက်ရဘူး”

ရွှေခက သူတို့နှစ်ဦးကို အကဲခတ်နေသည်။

မင်းလုလင်မှာ ရွှေခ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးက သူ့ခိုး
ဖမ်းနေသလိုမျိုး ရယ်လည်းရယ်ချင် စိတ်လည်းအိုက်သွားရပါသည်။

“လာလေ ... နင်းသီ အိမ်ထဲရောက်မှ ဆက်ပြောကြ
တာပေါ့။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ ဒီမှာလာဆုံကြတာ ပျော်
စရာကြီးပဲ”

ရွှေခ ပုံစံလေးကို နင်းသီနားလည်လိုက်ပါသည်။

“နင်းသီနဲ့ ကိုမင်းလုလင်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
နာမည်လေး သိရုံတင်ပါတဲ့။ နင်နဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိလို့သာ ဆုံရတာ
ပါ”

“အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ လာပါ။ အိမ်ထဲသွား
ရအောင်”

“ခဏနေဦး ရွှေခရဲ့၊ ဟိုမှာ သက်တန်လာနေပြီ”

“ဟင် ... နင်နဲ့အတူ လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းထိပ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့လို့
လေပန်းနေတာလေ။ ငါက နင့်အိမ်ကို လျှောက်လာလိုက်တာ၊
ဪ ... တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အဲဒါ နင်းသီရဲ့
အထူးသူငယ်ချင်းပေါ့”

“အဆန်းပါလားဗျ၊ ရိုးရိုးသူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင်း ... ဟင်း”

နင်းသီက ရှက်ရယ်လေးနှင့် ...

အေးသေးသေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် အိမ်ကိုတစ်ရက်လောက်
အလည်လာခဲ့ပါလား ကိုမင်းလှလင်၊ မေမေကလည်း ရှင့်ကို အရမ်း
တွေ့ချင်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါပြီ”

မထင်မှတ်တာတွေ တစ်ပြိုင်နက် သိကြားရ၊ မြင်ကြည့်ရ
တော့ မင်းလှလင် မျက်နှာအမူအရာမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေရပါသည်။

နှင်းဆီဆိုသော အိပ်မက်ဆန်ဆန် သူ့ထံရောက်လာသော
မိန်းမချောလေးဟာ ရွှေခဲရဲ့ သူငယ်ချင်းလေး ဖြစ်နေပုံကအစ သူ
မေမေ ဒေါ်မာလာကြွယ်ရဲ့ မွေးစားသမီးတစ်ယောက်ပါ ဖြစ်နေ
သေးပြန်သည်ဆိုတော့ ဤမျှ လှည့်ပတ်စွတ်ထွေးပတ်သက်နေ
သော အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ မိခင်ရင်းဟာ သူ့ကို 'မွေးဖွားပေးခဲ့
ရုံသာရှိပြီး ဒါအမေရယ်လို့ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိသေးတဲ့
ကလေးသူငယ်ဘဝမှာပင် အဒေါ်သုံးယောက်လက်ထဲ ဝကွက်

အပ်ပစ်ခဲ့ပြီး ပြန်ဆက်သွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် သူ့ရင်ထဲ
တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ နာကျင်မှုလား၊ နာကြည်းမှုလား မသဲကွဲ
တဲ့အရာတစ်ခု အမြဲလိုလို ရှိနေခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ လူမသိ သူမသိ
သော လစ်ယာဟာ ခံစားချက်ကြီးက သူ့ကို အမြဲတစေ လွှမ်းမိုး
ထားခဲ့တာ မင်းလှလင် အသိဆုံးပါ။

ဒေါ်မာလာကြွယ်ဆိုသော မိခင်ရင်းနှင့် ပတ်သက်၍
နှလုံးသားမှာ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ရှိနေသည်။

နှင်းဆီသည် ရုတ်တရက် သူ့ဒဏ်ရာကို ကောက်ကာ
ငင်ကာ လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ထိုအခါ မင်းလှလင် မျက်စိမျက်နှာဖျက် ဖြစ်သွားတာ
မဆန်းလှပါ။

ရွှေခဲသည် မင်းလှလင် မျက်နှာထားကြောင့် သူမပါ
ရောပါပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားလိုက်ရသလိုပင်။

တကယ်တော့ ရွှေခဲနဲ့ ရင်နဲ့ စိတ်ချင်းဆက်စပ် နားလည်

မူတစ်ခု ရှိနေပါပြီ ကိုမင်းလှလင်ရယ်။

ရှင်ပျော်ရင် ကျွန်မလည်း အလို့လိုစိတ်ချမ်းသာပြီး၊ ရှင်စိတ်ညစ်ရင် ကျွန်မပါ ငိုချင်မိလိမ့်မယ်။

ရှင် ပြဿနာတွေအားလုံးဟာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိပြီး ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက် သေးသေးဖွဲဖွဲလေးကအစ ရှင်ကို ပြောပြရင် ဖွင့်ချင်မိတာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်။

ကျွန်မလေ ... နင်းဆီကို ရှင် ချစ်များ ချစ်နေသလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ပူပန်သောကရောက်နေရတာ ရှင်သိရဲ့လား။

တကယ်တော့ ရှင်ကို အဖြေပေးတာ မပေးတာနဲ့ မဆိုင်လှဘဲ၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး နှလုံးသားထဲမှာ ရှင်ရောက်နှင့်နေပြီး ရှိနှင့်ခဲ့ပြီး ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ စာစီသက်လုံး ငြင်းမရတဲ့ အသေချာဆုံး ခိုင်မာမှုတစ်ခုပါပဲ ကိုမင်းလှလင်ရယ် ...။

xxx

ရွှေခက ကားတံခါးကို လော့ခ်လုပ်ပြီးတာနှင့် ပိုက်ဆံ
အိတ်လေးလွယ်ကာ စီးတီးမတ်ထဲ ဝင်လာသည်။

စီးတီးမတ်ထဲမှာ လူစည်ကား များပြားနေသည်။

ညဦးပိုင်းမို့ ပို၍ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှုပ်ရှားနေကြသလား
မသိ။

မင်းလုလင်သည် ရှေ့ကကောင်မလေး မျက်စိရှေ့က
ပျောက်သွားမှာစိုးသလို ခြေလှမ်းကျဲနှင့် အလျင်အမြန် ကျော်
တက်လာခဲ့၏။

ရွှေခ စီးတီးမတ်သွားတယ်ဆို၍ သူလိုက်ခဲ့တာပင်။

ဆံပင်တွေကို သည်တိုင်းချထားပြီး ဆွယ်တာ အင်္ကျီအဝါ
လေးနှင့် ရွှေခပုံသဏ္ဍာန်က ကျောပြင်လေး လှမ်းမြင်ရတာနှင့်ပင်
ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

မြင်လိုက်ရတာနှင့် ရင်ထဲမှာ နွေးဖိုလိုက်သွားတဲ့ ခံစား
ချက်က ဘာနှင့်မှမတူ။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ဟာ ခုမှဆုံကြတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ရှေးဘဝကတည်းက ဆုံဖူးတဲ့ ရေစက်တစ်ခု ရှိကိုရှိမယ်
လို့ ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်။

မင်းလုလင်သည် အသာကလေး အသံမပေးဘဲ သူမ
နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။

ရွှေခက ဆွဲခြင်း အနီလေးကို အရင်ဆုံး ဆွဲယူလိုက်သည်။
လှုပ်ရှားပုံက အိမ်ရှင်မလေး တစ်ယောက်အတိုင်း ---
မင်းလုလင်က ဝဲလှင့်နေသော ရွှေခဆံနွယ်လေးတွေထိ
လေနှင့် ချစ်စနိုး မှုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်ကို လာတာလဲ”

“ရွှေခနောက် လိုက်လာတာ”

“တကယ်လား”

“ကိုယ်ညာစရာလားကွာ ... ကဲ ခြင်းပေးထား၊ ဘာ
တွေဝယ်မှာလဲ၊ မြန်မြန်ဝယ်၊ လူရှုပ်တယ်ကွ”
သူက ဆွဲခြင်းကိုငင်ထားပေးသည်။

ရွှေခက ဟိုဖက်တန်းတစ်ဆုံး လျှောက်လိုက်၊ ဒီဖက်တန်း
ကို ပြန်ကွေ့ထွက်လိုက်နှင့် အိမ်မှာလိုတဲ့ပစ္စည်းတချို့ ကောက်ယူ
ထည့်လိုက်သည်။

“နေမကောင်းဘူးဆို၊ ဒေါ်လေးဖုန်းဆက်တော့ ညာလိုက်
တာလား၊ ကိုယ့်ကိုမတွေ့ချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... လူကြီးတွေကိုညာစရာလား၊ ငြီးစိစိ
နဲ့ ဖျားချင်သလိုဖြစ်နေလို့ တမင်အပြင်ထွက်လာတာ၊ အိမ်မှာဆို
ကျွေးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ရွှေခ မျက်နှာလေး နည်းနည်းချောင်
သွားသလိုပဲ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့”

ရွှေခက အရေးထဲ သိပ်ဆရာလုပ်တာပဲဆိုတဲ့ ပုံစံလေးနှင့် မျက်စောင်းရွယ်သည်။

သူမ၏ဟန်ပန် နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့် ကြိတ်ပြီး မျက်စောင်း ခဲတတ်ပုံဟာ မင်းလုလင်အာရုံထဲ အလွတ်ရနေပါပြီ။

သိပ်မကြာလှသေးတဲ့အချိန် အတောအတွင်းမှာပဲ ရွှေခရဲ့ ပုံရိပ်တို့ကို အခါမလပ် သူ့သတ်ရစ္စလမ်းနေမိပါပြီ။

ကက်ရှာမှာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ကားဆီအတူလျှောက်လာခိုက် မှာ မင်းလုလင်က သူ့မေးချင်တာကို ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ရွှေခ ကိုယ့်ကိုရှောင်ဖယ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘောင် ထားတဲ့အဖြေလည်း မပေးဘူး၊ ဒေါ်လေးတို့က စိတ်ပူနေကြပြီ ဘာဖြစ်ထားလို့လဲတဲ့၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး အရင်အတိုင်း ပဲ၊ ရွှေခဘက်ကသာ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိရတာ”

“ရွှေခဘက်က စဉ်းစားတုန်းပဲ၊ ရှင်ပဲပြောထားတယ်အေ အချိန်ယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပေးပါဆို”

“အခု အချိန်ယူပြီးပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင်အပေါ် စိတ်ခုတာရှိနေတယ်”
မင်းလုလင် မျက်ခုံးပင့်သွားရပြီး ...

“ဘာကိုလဲ”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိမှာပါ၊ ရှင် တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ကို ချစ်နေတယ်”

“ဟာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ကိုယ် ဘယ်သူမှမချစ်ဘူး၊

ရွှေခကိုပဲ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပဲ”

“အပိုတွေလာမပြောနဲ့၊ ကဲ ... ရှင်နဲ့မငြင်းချင်ဘူး၊ ရွှေခ ပြန်မယ်”

“ကိုယ်မောင်းခဲ့မယ်”

မင်းလုလင်က ရွှေခဆီမှ ကားသော့ယူလိုက်သည်။

ရွှေခသဘောကို ပြတ်ပြတ်သားသား သိချင်လှပြီ။ သူ ဆက်ပြီး သည်းခံစောင့်ဆိုင်းမနေနိုင်တော့ပါ။

အပြန်လမ်းမှာ ရှင်းတဲ့တစ်နေရာ ကားဘေးကပ်ရပ်ပြီး

သူ ရွှေခဲဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ရွှေခဲ ပြောပုံဆိုပုံကြည့်ရတာ၊ ကိုယ့်ကို နှင်းဆီနဲ့ အထင် လွဲနေသလိုပဲ”

ရွှေခဲက ဆုတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ကိုယ် သူနဲ့တစ်ခါပဲ ဆုံဖူးတာပါ။ သူ့လှလို့ သတိထား မိတာကလွဲရင် သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှပတ်သက်မှုမရှိခဲ့ဘူး။ မေမေမွေးစား သမီးဆိုတာလည်း ကိုယ်မသိဘူး။ ရွှေခဲက ဘာကြောင့် သံသယ ဝင်ပြီး ကိုယ့်အပေါ် စွဲချက်တင်ရတာလဲကွာ၊ ကိုယ် ဘာမှမမှား ဘဲနဲ့၊ သက်သက်မဲ့အထင်လွဲနေတာပါ”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ရွှေခဲက မထိတထိလေး ပြုံးလိုက် ပါသည်။

“အထင်လွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်မာတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်း ရှိတယ်”

မင်းလှလင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိသည်။

သူမ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ ပြေးလွှားစဉ်းစားသည်။

ဖြစ်နိုင်တာက ဒွဲပန်းချီကားတွေ ခေါ်ပြရင်း

“မိုးသည်းညနင်းဆီ”ကို မြင်တွေ့သွားခဲ့ပြီလား။

သူကလည်းသူ ...

ထိုစာစီချုတ်ကို ပေါ့လျော့နေမိသည်။

နှင်းဆီနှင့်ရွှေခဲ ဒီလိုခင်မင်ရင်းနှီးနေတာကိုက သူ့အတွက်

ပြဿနာလာဖြစ်နေတာ။

ဒီကောင်မလေးကလည်း ဘာမဟုတ်တာလေးကို ရင်ထဲ ထည့်ပြီး သူ့အပေါ် သင်္ကာမကင်းနှင့် အဖြေပေးဖို့ တွေဝေနေပုံ ပေါ်သည်။

အခု ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ ...။

ရွှေခဲက သူ့ကို အလိုလိုကြည့်မရလှပုံဖြင့် မျက်နှာလေး ကို ဆုတ်ခနဲ တစ်ဘက်သို့ လွှဲပစ်သည်။

မင်းလှလင် မချင့်မရဲဖြစ်သွားမိလျက် သူမပန်းလေးကို

ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ရွှေခဲက ဆတ်ခနဲ ရုန်းဖယ်သည်။

မင်းလှလင်က တင်းတင်းဆုပ်ထားလျက် လွှတ်မပေး။

“ကိုယ့်ကို သေချာကြည့်စမ်းပါ၊ လူတစ်ယောက်လုံး မင်းရှေ့မှာရှိနေတယ်၊ ကိုယ် ကတိပေးနေတယ်၊ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမချစ်ဘူး၊ ကိုယ်ပြောတာ ယုံပေးပါ၊ ကိုယ့်စကားထက် မင်းဘာကို ဝိုယုံကြည်သလဲ”

“အို ...မသိဘူး၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ သူရှိနေတယ်၊ အခု နှင်းဆီမှာ သက်တန်ရှိနေတာသိလို့ ရှင် ကျွန်မဘက်လှည့်လာတာ”

“မဟုတ်ဘူး ...လုံးဝမဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းမှားနေပြီ၊ ကိုယ်ဘယ်လိုပြောမှ ယုံမှာလဲ”

“ဘယ်တော့မှမယုံဘူး၊ ရှင်ကိုချစ်မိလို့ လက်ခံလိုက်ရင် လည်း ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရှင် တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်း ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်က ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်

ဘူး၊ ဒါကို ဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့ ကျွန်မတစ်သက်လုံး မှတ်မိနေမှာပဲ၊ သေရာပါမယ့်ဒဏ်ရာတစ်မျိုးပဲ”

“ကျွတ် ...မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်တယူသန်ဆန်ရတာ လဲကွာ”

မင်းလှလင်က သူမဦးခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှူးကပ်စေကာ ဘယ်လိုချော့မှော့ရမလဲ မသိနိုင်ဘဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် သွားရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်တွေကြာလာတဲ့အခါ ကိုယ်ချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ။ နှင်းဆီကို လုံးဝမချစ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိ လာမှာပါ ရွှေခဲရယ် ...။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့အထိ ကိုယ့်ဘက်က အမြဲကြိုးစားသွားမှာပါ။

xxxx

ကဏ္ဍ

၂၃၉

ရွှေသည် နှင်းဆီတို့ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တအံ့
တဩ လက်မလေးကို ကိုက်ကာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားမိပါသည်။

ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်ထောင်ထားတဲ့ ဖန်းချီကားချပ်ဟာ
“မိုးသည်းညနင်းဆီ” ပါပဲ။ ဒီကို အယ်လိုရောက်လာတာလဲ။

“ဟယ် ...ရွှေခ၊ လာလေ၊ နင်ရောက်လာတာအတော်ပဲ
ငါ့မှာပြောစရာတွေ အများကြီးပဲဟဲ့၊ သိလား”

“ခါကြီးက”

“ငါ့ပုံလေ ...ဟိုတစ်ခါ ညကြီးမင်းကြီး သူခြံနား ကား
ပျက်တုန်းက ကိုမင်းလှလင် ဆွဲထားတဲ့ပုံ။ ငါ့ကိုပြန်တွေ့ရင် လက်
ဆောင်ပေးဖို့ဆိုပြီး သူ့ပညာကို စမ်းသပ်လိုက်တာဟဲ့။ အခုနပဲ

လက်ဆောင်လာပေးပြီး သူပြန်သွားတာ။ နင်နဲ့ အဝင်အထွက်လေး
ပဲ လွဲတာဟဲ့။ သူနဲ့မေမေလည်း စကားတွေအကြာကြီး ပြောကြ
တာယ်။ မေမေနဲ့ သူ့သားနဲ့ ပိစ်ဖြစ်သွားပြီ။

ငြိမ်းချမ်းရေး ရသွားပြီ။ မနက်ဖြန်ညပိုင်း ထမင်းစားဖိတ်
ထားတယ်။ ကိုမင်းလှလင်က စိတ်သဘောထားပြည့်ဝရှာပါတယ်။
မေမေ့ဆီ မကြာမကြာ လာတွေ့ပါ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ငါ
အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ သူငယ်ချင်းရယ် သိလား။”

“နင်ဝမ်းသာတာ ဒါကြောင့်ပဲလား၊ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟီး ...ဟီး နင်ကသဘောပေါက်သားပဲ၊ မေမေ့ကို
အဲဒါ ရွှေခချစ်သူလို့ ငါပြောပြလိုက်တယ်၊ နို့မို့ရင် မေမေက
မတော်တဆ ငါ့ဘက် မြားဦးလှည့်လာမှာကြောက်လို့၊ သက်တန်
နဲ့ ငါက မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာ နင်သိသားပဲ”

“နင်လွတ်ရင် အေးရော့ဆိုပြီး ရွှေခဘက် လွှဲချလိုက်တယ်
ဆိုပါတော့”

“အံမယ် ...နင်တို့လည်း လူကြီးတွေ သဘောတူပြီး
သားကိုများ၊ နင်ကသာ အိုက်တင်ခဲနေတာ”

“မိန်းမ ...ကြည့်စမ်း”

ရွှေခက နှင်းဆီကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

နှင်းဆီပုံစံက ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေတာနို့ ကြည့်မရချင်။

“ကိုမင်းလှလင် သနားပါတယ်၊ ငါ့အစ်ကိုကို နင် ညှင်း
ထားတယ်ဆို၊ ခုထက်ထိ အဖြေမပေးဘဲ တင်းထားတယ်ဆို၊ အဲလို
မလုပ်ပါနဲ့ ယောက်မရယ်”

“ဟင် ...ကြည့်စမ်း”

ရွှေခက ရှက်ရှက်နှင့် နှင်းဆီကို လက်သည်းနှင့် ဖိဆိတ်
မိသည်။

“အား ...နာလိုက်တာ၊ လူမှားနေပြီဗျို့၊ ကိုမင်းလှလင်
ကို ဆိတ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ် ငါက ကြားကနေ လာနှိပ်စက်တာ
ခဲနေရပါလား”

“ဟဲ့ ...အသံကျယ်မ နင့်အမေကြားသွားဦးမယ်”

“ရပါတယ်၊ မေမေ မဆူပါဘူး၊ အေးဆေးပဲ၊ သူ့သားနဲ့
ပြန်ဆုံလို့ မေမေလည်း ပျော်နေတာ၊ ငါနဲ့သက်တန်ကို သဘောတူ
ပေးဖို့ ပြောကြည့်ရမယ်၊ မေမေသဘောတူပါ့မလားဟင်၊ နှင်းဆီ

ရင်တွေ့ခုန်နေတယ်”

“နင်းဆီနော် ...သူ့ကိစ္စ အဆင်ပြေချင်လို့ ရွှေခကို လျှောက်ပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ပြီးပြီးရောဆိုပြီး၊ တော်ကြာ ကိုမင်းလှလင်အမေက ...ဟဲ့ ...အန်တီမာလာ ...”

“မေမေ့ထားပါ၊ ငါ့မေမေက နင့်မေမေဖြစ်သွားပြီနော် ဘယ်လောက်ဆန်းလဲ”

“အင်းပါ ...နင့်မေမေက ဒေါ်လေးတို့သဘောတူတဲ့ ကိစ္စဆိုပြီး ရွှေခအပေါ် အမြင်မကြည်လင်ရင်ရော”

“နင်က မေမေ သဘောမတူမှာစိုးရိမ်လို့လား၊ မစိုးရိမ် ပါနဲ့ ရွှေခလေးကလည်း မေမေ့သမီးလိုပါပဲတဲ့၊ ဝမ်းသာပါတယ် တဲ့၊ ကိုမင်းလှလင်ကို ပြောပြီးသား”

“ဟင် ...သူကရော ငါ့အကြောင်းပြောသေးတာလား”

“ပြောတာပေါ့ဟဲ့ ...သူ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးနဲ့ တာ သူ့အမေကို မတိုင်ပင်ဘဲနေမလား”

“ဗာင်း...တွေ့မှသိမယ်၊ လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လျှောက် ပြောတာ”

“နင်ရန်တွေ့ချင်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ငါ့အစ်ကို ပြေး လာမှာ သေချာတယ်”

ရွှေခစိတ်ထဲမှာလည်း မင်းလှလင်နှင့် စကားပြောချင်လာ သည်။

ထို့ကြောင့် နှလုံးသိဟူက မှန်စားပွဲပေါ်က ကော့လက်ခံ ဖုန်းကိုယူပြီး ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။

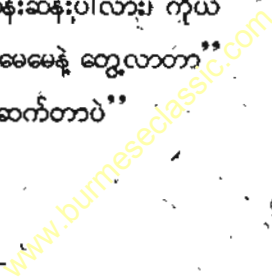
ခုတလော ရွှေခ ဟင်းနံဖုန်းမကိုင်ဖြစ်။ ဖုန်း လက်ထဲရှိ ရင် ခုခွဲဆီခေါ်ချင်မိမည်။ သူကခေါ်လျှင်လည်း စကားလက်ခံပြော နေဖြစ်မည်။ ထိုအခါ ရွှေခစိတ်တွေ တင်းမထားနိုင်ဘဲ အရည်ပျော် ကာ သူ့ကိုအဖြေပေးလိုက်မိမှာစိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။

ခုဟော့ ...ရွှေခစိတ်ထဲ အနည်းငယ် ကျေချမ်းသွားရပြီ လေ။

“ရွှေခလား ...ဟား ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ ကိုယ့် အခုပဲ နင်းဆီတို့အိမ်က ပြန်လာတာ၊ ကိုယ့်မေမေနဲ့ တွေ့လာတာ”

“သိပါတယ်၊ ရွှေခ အခု ဒီကဆက်တာပဲ”

“ဘယ်က”

“မိုးသည်းညက်ကို ဘာလိုပြန်ပေးလိုက်တာလဲ”

တာပဲ”

“အစကတည်းက လက်ဆောင်ပေးဖို့ရည်ရွယ်ပြီး ဆွဲခဲ့

“ရှင့်ဆီမှာသိမ်းထားဖို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွတ် ...လာပြန်ပြီ၊ ဘာကြောင့် သိမ်းထားရမှာလဲ ကိုယ့်ချစ်သူအထင်လွဲတဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ ကိုယ့်ဆီမှာ တစ်စက္ကန့် တောင် မထားချင်ပါဘူး”

“ဟွန်း ...ပိုပြီ”

“ရွှေခရယ် ...ကိုယ်ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘယ်လိုမှမပြောနဲ့”

“မင်းကိုချစ်လို့ပါကွာ၊ ဆက်ပြီး ကိုယ့်ကိုမညှင်းဆဲတော့၊ ဦးမျိုးအောင်ကို ရယ်မိရဖို့ ကိုယ်ဝဋ်လည်နေပြီထင်တယ်”

“ဟင် ...အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ ရွှေခက ဒေါ်လေးမမလည်း လို အသည်းမာမာနဲ့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါဆို အခုဖြေ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“ကျွန်မ စိတ်ဆိုးနည်းနည်းတော့ပြေပြီ”

“ဟာကွာ ...ခုမှနည်းနည်းပြေတာလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ဘယ်တော့သိရမှာလဲ”

“ချစ်နေတာကြာပြီပဲ၊ စိတ်တိုလို့ အဖြေမပေးဘဲထားတာ သိရဲ့လား”

“ဟာ ...တကယ်လား”

“သူက မယုံနိုင်သလို ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးသံနှင့် ပြန်မေး၏”

“ကိုယ် ရွှေခမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရွှေခအဖြေပေးတာ နားထောင်ချင်တယ်၊ အခုပဲ ကိုယ်ပြန်ထွက်လာမယ်၊ မေမေတို့အိမ် ကပဲ စောင့်နော်”

“အင်း ...စောင့်မယ်”

“ဟာ ...နေဦး၊ အပြင်ကထွက်စောင့်နေပေးကွာ၊ အခု ပြန်သွားပြီး အခုပဲပြန်ရောက်လာရင် မေမေ ကိုယ့်ကို ရယ်နေလို့ မယ်၊ မဖြစ်သေးဘူး”

“အင်းပါ ...ခြံပြင်ကစောင့်နေမယ်၊ ကားကို ငြည်းဖြည်း မောင်းခဲ့နော်”

၂၈၈

ပန်းသီခွင်

“စိတ်ချပါ အချစ်လေးရယ်”

“ဟွန်း”

“အမယ်မယ် ... နင်းဆီလာမှ ဖုန်းပိတ်ပစ်တယ်၊ ကြည့်

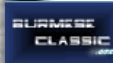
စမ်း မျက်နှာကပြုံးနေတာပဲ”

ရွှေခကို နင်းဆီကို လှမ်းဖက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်
သည်။

“ရှင့်အစ်ကိုက ရွှေခကို လာခေါ်မယ်တဲ့”

“နင် ဘယ်တုန်းက အဖြေပေးလိုက်တာလဲ”

ရွှေခက မဖြေဘဲ ရှက်စနိုးလေး ရယ်နေလိုက်ပါသည်။

ပန်းသီခွင်